Издателска къща ХЕРМЕС

ХАВИЕР СИЕРА

Изумително съчетание от исторически факти, съвпадения и чудеса!

СИНЯТА ДАМА

Издателска къща ХЕРМЕС
ХАВИЕР СИЕРА
Изумително съчетание от исторически факти, съвпадения и чудеса!
СИНЯТА ДАМА

ХАВИЕР СИЕРА
СИНЯТА ДАМА

Превод: Екатерина Делева

Хавиер Сиера е роден на 11 август 1971 г. в Теруел и от дете изпитва дълбока и неутолима страст към Египет. Той е признат журналист, писател и изследовател на псевдонауката и окултните науки. През последните години отделя много време и усилия да пътува и разследва исторически загадки и мистерии, отбягвани от по-ортодоксалните учени. От години Сиера работи съвместно с испански и чужди специалисти, като Греъм Ханкок и Робърт Бовал, с цел проучване съществуването на т.нар. Златен век на човечеството, ситуиран някъде в зората на историята, и на една загадъчна цивилизация, изчезнала около 10 500 години пр. Хр. и дала началото на всички познати ни днес общества.

Всички романи на Сиера имат една „скрита“ цел: разбулването на исторически загадки въз основа на реално съществуващи документи и задълбочена проучвателска работа. Една от книгите му — „Тайната вечеря“, е бестселър в целия испаноезичен свят и е преведена в 37 страни. А книгата му „Синята дама“ се радва на широк читателски интерес в 40 държави, сред които са САЩ, Великобритания, Германия, Франция, Италия, Норвегия, Швеция, Финландия, Дания, Полша, Корея, Румъния, Нидерландия, Гърция, Сърбия, Словакия, Португалия, Литва и много други.

Хавиер Сиера е първият испански автор, влязъл в Топ 10 на престижната бестселърова класация на Ню Йорк Таймс под номер 6 с романа си „Синята дама“.

Журналистът Карлос Алберт тръгва по следите на загадки, които ще го преведат отвъд времето и пространството.

1629 г. Конкистадорите вече са завладели Централна Америка и налагат новата християнска вяра с подобаващо усърдие. Но проповедниците на словото Божие се натъкват на странен факт: едно местно племе вече познава основите на вярата. Как и откъде е дошло това знание?

По същото време в манастир в Испания една млада монахиня знае за индианските племена повече от самите мисионери. Как сестра Мария Хесус де Агреда е съумяла да посети Ню Мексико повече от 500 пъти, без да напуска манастира? Защо самата Инквизиция не успява да уличи монахинята в измама?

А в днешно време Ватиканът разработва таен проект за изграждане на машина на времето, която ще им помогне да видят миналото. Защо се страхуват да покажат изобретението си на света? И какво общо има ЦРУ с всичко това?

На монахините от манастира
„Консепсион“[1] в Агреда
за спомен от знаменателната ни среща
на 14 април 1991 г.
И на Карол Сабик и Х. Х. Бенитес —
точните „оръдия“ в ръцете на
Програмиста.

Le hasard, c’est peut-etre le
pseudonyme de Dieu, quant il ne
veut pas signer.
(Случайността е може би
псевдоним на Бога,
когато той не иска да се разкрие.)

Теофил Готие,
„Кръстът на Берни“

Билокация, ж.р. Действие и резултат от глагола билокирам се.

Билокирам се (от bi- и лат. locare, от locus „място“), възвр. гл. Според някои вярвания, когато човек се намира на две различни места едновременно.

Речник на испанския език. Испанска кралска академия, 2001 г.

ГЛАВА 1

ВЕНЕЦИЯ, ИТАЛИЯ ПРОЛЕТТА НА 1991 Г.

Отец Джузепе Балди подмина с лека стъпка площад „Сан Марко“ в последните отблясъци на деня.

Както обикновено, той се отправи към брега на Скиавони, откъдето взе първото корабче по посока на Сан Джорджо Маджоре. Островът, присъстващ по всички пощенски картички на Венеция, някога беше собственост на неговия орден и старият свещеник го гледаше винаги с носталгия. Всичко се променяше така бързо. Дори вярата, неговата, с почти двехилядна история зад гърба си.

Балди погледна часовника на китката си, откопча последното копче на дрехата си и докато търсеше свободно място до прозореца, почисти стъклата на телените си очилца.

— Pater noster qui es in coelis[2]… — зашепна той на латински. И като сложи очилата си, бенедиктинецът видя, че красивият хоризонт на града с четиристотинте моста засиява в портокалови багри.

— …sanctificetur nomen tuum[3]…

Редейки молитвата си, отецът съзерцаваше залеза и същевременно хвърляше дискретно по някой поглед наоколо.

„Всичко е наред“, помисли си.

Бялото корабче — обичайният воден превоз на венецианци, беше почти празно в този час. Изглежда, в него се возеха само двойка японци и трима стипендианти на фондация „Джорджо Чини“, които Балди познаваше по физиономия.

Защо продължаваше да прави това, запита се той. Защо продължаваше да наблюдава изпод око пасажерите на кораба в шест, сякаш сред тях щеше да открие камерите на някой журналист? Нима от толкова години вече не бе намерил убежище на острова, далеч от всички тях?

След четиринайсет минути корабчето го остави на грозен бетонен пристан. Щом вратата се отвори, отвън нахлу студен въздух и всички живнаха. Никой не му обърна внимание на слизане.

Всъщност Балди се радваше, че животът му на острова е така спокоен. Като се прибереше в килията, щеше да се измие, да си смени обувките, да вечеря с братството и да се затвори да чете или да коригира някои от изпитните работи, които му бяха останали. Той

вършеше тези обичайни неща от пристигането си в абатството преди деветнайсет години. Деветнайсет спокойни години, наистина. Но винаги нащрек, в очакване на някое обаждане, на писмо или на нечие досадно посещение. Такава бе участта му. Бреме, от което никога нямаше да се отърве.

Но Балди се стараеше да не се задълбочава.

Нима имаше по-отраден живот от посветения на знанието? Добрият духовник не изпитваше колебания по въпроса. Заниманията на отец Балди в консерватория „Бенедето Марчело“ като преподавател по преполифония му осигуряваха покоя, който никога не бе имал на младини. Учениците му бяха прилежни. Посещаваха часовете му с умерен ентусиазъм и той им обясняваше каква е била музиката преди хилядната година, като подхвърляше и по някой интересен анекдот в лекциите си. В академичния съвет го ценяха много — дори когато, увлечен по някое проучване, преставаше да преподава. В резултат на това програмата му се оказа най-гъвкавата в центъра. А лекциите му — най-желаните.

Но заради тези си привилегии той не забрави нито за миг другите си интереси. Те бяха така съкровени и отколешни, че много рядко говореше за тях с някого.

Балди пристигна на остров Сан Джорджо през 1972 година, изпратен в изгнание заради музиката. Там фондация „Чини“ му предложи много повече от онова, което би дръзнал да поиска от епископа: една от най-добрите библиотеки в Европа, форум, който неведнъж е бил седалище на конференциите на ЮНЕСКО, и два института, занимаващи се с венецианска музика и с етномузикология, които го изпълваха с възторг. В известен смисъл е логично, че точно бенедиктинците бяха създали този рай за музиколозите от Сан Джорджо. Кой друг би могъл да се погрижи така всеотдайно за това древно изкуство, ако не братята от Ordo Sancti Benedicti? Нима сам свети Бенедикт, създавайки своя орден през VI век, не положи основите на модерната наука за музиката?

Балди беше експерт в тази материя. Той пръв откри например, че правилото на свети Бенедикт — единственото, според което бе задължително да се отслужват по осем църковни служби на ден — се базира изцяло на музиката. Това беше поразителна тайна. Всъщност всяка от „тоналностите“, които и днес се използват при композирането

на музика, стои в основата на молитвите, изричани от братята му всеки ден. Балди доказа, че молитвата за първата сутрешна служба (в 2 часа среднощ през зимата) съответства на нотата до. За втората, на зазоряване — на ре. А за службите в първия, в третия и в шестия час — в 6, в 9 и в 12 часа сутринта — на ми, фа и сол. Че молитвата в най-светлия час в три следобед, нона, „звучи“ като ла, а вечернята, по залез, като си.

От този род бяха и лекциите, с които стана известен. „Часовете за молитва и нотите са свързани! — говореше той разпалено на учениците си. — Да се молиш и да композираш са паралелни дейности! Музиката е истинският език на Бога!“

Но ветеранът Балди къташе дълбоко в себе си и други открития. Тезите му бяха смайващи. Той смяташе например, че древните хора не само са познавали хармонията и са я прилагали математически в музиката си, но са знаели и че тя може да предизвиква такава трансформация на съзнанието, при която свещениците и новопосветените от класическия свят достигат „по-висши“ сфери на реалността. Тази негова идея противостоеше десетилетия наред на теориите, според които тези усещания за духовно извисяване се постигат винаги чрез халюциногенна дрога, дяволски гъби или психотропни вещества.

А как са използвали музиката? Щом разговорът се разгорещеше, Балди обясняваше и това. Той смяташе, че за мъдреците в миналото било достатъчно да постигнат съответната настройка на мозъка, за да получат информация от „отвъдното“. Твърдеше, че в такова състояние магьосници и мистици можели да изживеят отново някой момент от миналото, колкото и далечно да е то. Или с други думи, според него музиката модулира честотата на вълните в мозъка, възбужда някои центрове на възприятията и човек може да се пренесе във времето.

„Но това познание — обясняваше тъжно той — е изчезнало“.

Мнозина оспорваха напредничавите идеи на отец Балди. Но въпреки това, полемиките никога не хвърлиха сянка на младоликото му приветливо лице. Сребристата коса, атлетичната осанка и прямият поглед му придаваха ореола на неукротим завоевател. Почти никой не си даваше сметка, че е на шейсет и пет години. Така че, ако не беше обетът му за целомъдрие, Балди би разбил сърцата на много ученички. А и на техните майки.

Този ден, без да подозира какво го очаква, Балди влезе в манастира, забързан и усмихнат, както винаги. Почти не обърна внимание, че брат Роберто го чакаше на вратата и сякаш искаше да му каже нещо.

---

[1] „Непорочното зачатие“ (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Господи, който си на небесата (лат.). — Б. пр. ↑

[3] Да се свети името ти (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 2

ГРАН КИВИРА, НЮ МЕКСИКО
ПРЕДИ ТРИСТА ШЕЙСЕТ И ДВЕ ГОДИНИ

Сакмо падна на колене, обзет от ужас. Закаленото му тяло рухна, щом мракът го погълна. Колкото и широко да отваряше очи и да ги търкаше, воинът не можеше да долови никаква светлинка. Някакво неописуемо видение току-що го бе заслепило. И сега стоеше на тъмно, сам, при подстъпа към свещената скала на племето си. Ужасът, който бе помрачил погледа му, не му позволяваше дори да изкрещи.

Никога досега в нощите, прекарани на пост, не беше се натъквал на такова нещо.

На нищо подобно.

Пипнешком, като не смееше да се обърне с гръб към сиянието, което го бе заслепило, Сакмо се опита да избяга от гърлото на Каньона на змията. Изобщо не трябваше да идва тук. Вдлъбнатината на входа, водещ към недрата на хълма, беше прокълната. Цялото племе го знаеше. В дълбините ѝ бяха погребани пет поколения шамани, магьосници и знахари и се говореше, че това било единственото място околовръст, където можеш да говориш с духовете. Значи е опасно място. Защо се беше помамил да дойде, мислеше сега. С какво, по дяволите, го бе привлякъл каменният полумесец на посветените, като знаеше, че тук го дебнат опасности? На всичко отгоре тази скала беше извън района, който трябваше да охранява.

Оставаха три часа до разсъмване. Три часа, за да го сменят на поста. Или да го открият мъртъв. Ала Сакмо още дишаше. Задъхан. Трескав. Зашеметен. Жив. И порой от въпроси бушуваше в ума му.

„Каква е тая светлина, дето може да повали мигом един воин хуман? Някакъв лъч? Може ли мълния, скрита в камъка, да повали голям мъж? И после какво? Ще се стовари отгоре му и ще го разкъса ли?“

Стражът не спираше да мисли за това. Направи го едва когато в бягството си презглава усети, че прерията съвсем е притихнала. „Не е добър знак“, рече си. И в същия миг мисълта му потъна в опасните води на мистичното. Дали тази светлина го настигаше? Съвсем пресният спомен го смути. Огънят, който го бе заслепил, сякаш бе излязъл от пастта на някой змей. На някой вълшебен звяр, който само

да духнеше веднъж — и можеше да помете прерията. В пророчествата на племето му се говореше така за края на света. Че скоро неговият свят ще бъде унищожен в пламъци и че огромно сияние ще предизвести унищожението на всичко живо. Катастрофалният край на Четвъртия свят.

Ако онова, дето се беше спуснало в дефилето, е знак за края, никой и нищо не можеше да го спре.

А той какво да направи?

Струваше ли си да тича и да вдига тревога?

И как?

Сляп ли?

Сакмо се учуди, че го спохождат такива ужасни мисли. И след миг мозъкът му ги възприе: това не приличаше на нищо, за което бе чувал досега. Блестящият мехур, заслепил очите му, бе изникнал изневиделица от прокълнатата пролука. Сиянието го парна, беше светкавично. Какво можеше да стори срещу такъв враг? И кой друг воин би го спрял? Не беше ли по-добре жена му, дъщеря му Анкти и хората му да умрат, както си спяха?… А той?

— Анкти — прошепна.

Сред мрака, потънал в дълбока тишина, воинът спря и се обърна към скалата, от която се бе отдалечил. Ако ще мре, помисли си за част от секундата, да го направи поне като мъж на честта. На крак. С лице към звяра. И в бъдеще може би някой щеше да си спомни за него като първата жертва на Звяра от Края на времето.

И точно тогава се случи.

Воинът не го очакваше.

Шест срички — само шест, — изречени много бавно, нарушиха дълбоката тишина на равнината. Те идваха сякаш от устата на благ приятел. Шепотът изникна до самото ухо на воина. И незнайно как, този глас като поток, тази природна сила го повика по име:

— Доб-ре ли си, Сак-мо?

Въпросът, накъсан, но изречен на неговия език таноан, го вцепени. Щом го чу, той смръщи вежди и инстинктивно посегна към секирата от обсидиан, която носеше на кръста си. Онуй ли го викаше?

Сакмо бе обучен от баща си — Гран Валпи, вожда на поселището Куелосе — да се брани от живите. Не от мъртвите.

— Сак-мо.

Сега гласът го призова по-строго и силно.

Мъртви ли?

Споменът за стария му баща го накара да стисне зъби и да се приготви да се защитава с оръжие в ръка. И от този свят да беше, и от другия, говорещата светлина нямаше да го унищожи, без да остави някаква следа от нея по тоя червен пясък.

— Сак-мо…

Щом той чу треперливия глас за трети път, секирата му прорязa въздуха, описвайки защитен кръг около него. Все още не виждаше нищо. „Сбогом, Анкти. Обичам те“. Който и да беше онзи, който го викаше, той бе вече до него. Усещаше дъха му. Непоносимо горещото му присъствие. И умиращ от страх, с трепереща в лявата му ръка секира, единственият мъж на пост в селището вдигна лице към небето в очакване на неизбежното. Отвори зачервените си очи и като се вторачи в непрогледното небе, съзря фигура, голяма колкото тотем, която го връхлиташе. Мъглява мисъл прорязa съзнанието му: беше жена! Някакъв проклет женски дух щеше да му отнеме живота!

По ирония на съдбата, преди години точно на това място, край гробището на Куелосе, баща му го учеше как се умира. С оръжие в ръка.

ГЛАВА 3

ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ ПРОЛЕТТА НА 1991 Г.

— И казвате, че този сън се повтаря неведнъж?

Доктор Мейърс се наведе над дивана, на който лежеше пациентката, и потърси погледа й. Дженифър Нарейди посещаваше луксозния й кабинет на улица „Бродуей“, във финансовия център на града, едва от два дни с оплакване за някакъв мъчителен сън, който не изчезвал. Линда Мейърс бе озадачена: в картона на госпожица Нарейди бе отбелязано, че е жена на трийсет и четири години, здрава, любителка на спорта, без наследствени психични болести, уравновесена, с добро финансово положение и освен това привлекателна. Не се беше омъжвала, нямаше стабилна връзка и като че ли не се нуждаеше от такава, разбираше се с родителите си. Както изглежда, беше жена без много проблеми.

— Сънувах този сън два пъти за три дни, да — прошепна Дженифър, като избегна острия поглед на психиатърката и отметна назад кестенявата си коса. — Всъщност то не е кошмар. Но винаги когато си лягам, си мисля, че ще се повтори. И това ме притеснява.

— Кога го сънувахте за последен път?

— Снощи! Затова дойдох при вас толкова рано. Сякаш още го виждам…

— Пиете ли, каквото ви предписах?

— Разбира се. Но валиумът не ми действа. Не разбирам, докторе, защо образът на тази жена, окъпана в светлина, ме преследва непрекъснато. Нали знаете какво имам предвид? Виждам я навсякъде. Трябва да се отърва от нея!

— Няколко пъти ли я сънувахте?

— Да.

— Добре. Не се тревожете — успокои я тя, записвайки нещо в един бележник с голямата си тъмнокожа ръка. — Ще намерим начин да се справим с този повтарящ се сън. Уплашена ли сте?

— Да, докторе. И притеснена.

— Кажете ми, преживели ли сте нещо травмиращо наскоро, като пътна катастрофа, загуба на близък човек?… Нещо, което може да е предизвикало тревога или депресия у вас?

Дженифър затвори очи, пое си дълбоко въздух и го издиша от дробовете си, сякаш се мъчеше да открие верния отговор някъде в себе си. Сега усещаше болезнена празнота в стомаха си. Още не беше закусила.

— Тревога ли? — повтори тя. — Всъщност само преди няколко седмици си дойдох от дълъг престой в Европа. И щом се върнах в Лос Анджелис, тези сънища започнаха да се повтарят. И този път така ясно и натрапчиво, че изобщо не се поколебах да дойда при вас. В началото помислих, че е заради смяната на часовото време, на навиците и тям подобни.

— Да се повтарят? Искате да кажете, че и преди сте имали подобни сънища?

— Нали ви казах, докторе. От години сънувам тия индианци и мистериозната жена, цялата в светлина. И не знам защо!

— Кажете, Дженифър, в коя част на Европа бяхте?

— В Рим. Познавате ли града?

— Рим ли? Рим на Цезар, на папите, на макароните и на виното фраскати! Колко бих искала! Това е една от мечтите ми, знаете ли?

— А, така ли?

— Така мисля. Но мъжът ми е аржентинец от галисийско потекло и винаги, когато пътуваме до Европа, оставаме в Испания. В Ла Коруня. Дядо му и баба му са били оттам. Истинска драма!

— И никога не сте летели до Италия? Тя е толкова близо!

— Не! — засмя се Линда Мейърс. — Той дори ме накара да науча испански, за да мога да говоря със семейството му!

Дженифър не реагира на тази шега. Вместо да се зарази от сърдечния смях на лекарката, изпадна в някаква меланхолия.

— Е, колко жалко — рече тя. — Рим е прекрасен град. Площадите, пазарите, тесните му павирани улички, димящото капучино и онова dolce far niente[1]…

Мейърс забеляза внезапната промяна в настроението ѝ. Дискретно отбеляза „Рим“ в бележките си и изчака секунда, за да зададе следващия си въпрос. Понякога един спомен или пейзаж можеха да оставят дълбок отпечатък в душата на пациента. Може би в тези спомени, в нещо преживяно през този период, приключил наскоро, беше ключът, който щеше да ѝ помогне да разреши проблема. И така, тя продължи много внимателно в тази посока:

— Случи ли ви се нещо там, което бихте искали да ми разкажете, Дженифър?

— Нещо ли? Какво имате предвид?

— Не знам — отвърна лекарката. — Вие ми кажете. Понякога повтарящите се сънища се пораждат от дребни страсти, от неща, които не сте довели докрай; с една дума, тревоги, които мозъкът се мъчи да преодолее по всички възможни начини.

— Много такива неща се случиха в Рим, докторе. Много недовършени неща останаха в Италия.

— Разкажете ми за тях.

Тогава Дженифър погледна тъмноокатa психиатърка в очите. Прямият поглед на широкото ѝ тъмно лице, обрамчено от падаща на къдри коса, хваната в красива опашка, ѝ бе вдъхнал доверие от първия ден. Така, само гледайки я, без да казва нито дума, тя успя да ѝ внуши, че това ще е дълга история.

— Ние не бързаме, Дженифър — усмихна се докторката. Обичам Италия!

---

[1] Сладко безделие (итал.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 4

— Buona sera, отче Балди.

Сладникавата усмивка на портиера на „Сан Джорджо“ го посрещна още щом влезе през решетестата врата на манастира. В цяла Венеция нямаше по-досаден монах от него.

— Оставих ви кореспонденцията в килията — заяви брат Роберто. — Имате късмет. Три плика. И то дебели.

— Само това ли?

Портиерът сви рамене.

— Малко ли ви се струват, отче? От ония са, дето все ги чакате. Нали се сещате, дето ви ги пращат светците.

Балди повдигна озадачено вежди, посрещайки с укор нездравото любопитство на брат Роберто, и забърза нагоре по стълбата, без да продума. „От ония, дето все ги чакате“. Старият музиколог потръпна. „Дето ви ги пращат светците“.

— Почакайте! — Младият монах, кръглолик като херувим на Рубенс, размахваше някаква хартия. — Търсиха ви и два пъти по телефона следобед.

— Кой? — запита набързо Балди от площадката на стълбището.

— Не казаха, отче. Беше междуградски. От Рим.

— Тогава да звъннат пак…

Когато стигна до стаята си, Джузепе Балди бе забравил вече за обаждането. Увери се, доволен, че пощата е оставена точно там, където му бе казал брат Роберто. Сред писмата му наистина се открояваха три обемисти плика: два бяха от Рим, а третият — от един индустриален град в Северна Испания. Бяха изпратени от „свети Матей“, „свети Йоан“ и „свети Марко“. И бяха наистина пратките, които все чакаше. Писмата от „светците“. Бенедиктинецът ги погали, доволен.

Тези писма бяха единствената връзка с предишния му живот, която все още поддържаше. Живот, за който никой в „Сан Джорджо“ не знаеше. Те идваха нередовно, рядко по две заедно, и никога досега по три наведнъж. Затуй, като видя, че колегите му са изпитали едновременно нужда да му пишат, радостта му премина тутакси в тревога.

Но там имаше и още нещо. Още една сериозна причина да се стресне. Това беше кафеникаво писмо с познатия до болка релефен герб на Държавната канцелария на Негово светейшество. Пощенското клеймо на Ватикана бе сложено преди два дни, имаше и марка за бърза поща. Балди остави писмата на „светците“ настрана и се съсредоточи в това писмо.

— Светият престол? — промълви той и тутакси се сети за двете обаждания от Рим.

Страхувайки се от най-лошото, отец Балди опипа плика, преди да го отвори. Когато го направи, в ръцете му изпадна дебел официален документ.

„*Caro San Lucca*[1] — прочете. — Трябва да прекъснете незабавно заниманията си. Научните съветници на нашия папа настояват да дойдете в Рим за разясняване на подробностите по липсата ви на дискретност в последно време. Трябва да пристигнете не по-късно от идната неделя. Свържете се с канцеларията на Конгрегацията по Доктрината на вярата или при невъзможност — с Института по външни работи. Там ще получите повече подробности“. Беше подписано нечетливо: *Кардинал Шидив*.

Дъхът му секна. Ако паметта не го лъжеше — а не беше така, — за втори път в продължение на деветнайсет години го порицаваха за „липса на дискретност“. Първия път това му коства изгнание на този венециански остров. Каква ли цена щеше да заплати сега?

---

[1] Драги свети Лука (итал.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 5

В същия миг Сакмо реши да нападне.

Но преди воинът да успее да застане с лице към нападателката си и да забие секирата между очите й, ново сияние го заслепи. Почти нямаше време да различи високия странен силует на жената, която сега го гледаше. Силен порив на вятъра, като удар от сухо дърво, го повали по гръб.

— Сак… мо — повтори гласът.

Това беше краят. Вече знаеше. Животът му щеше да си иде като дъх.

Какво щеше да стане със семейството му?

А с племето?

Какво го чакаше на другия бряг на живота?

Равнината се бе изпълнила отново с онова тайнствено сияние, което сякаш можеше да докосне с ръка, и в същото време воплите на стража глъхнеха в блясъка, който го заливаше. Близките каменни къщи на Куелосе, гробището на предците, голямата кива — подземието за обреди на племето, и дори брегът на трите езера бяха окъпани в същото синьо сияние. Но Сакмо не можеше да види чудото и заедно със слепотата скоро го споходи и друго болезнено усещане. Някакъв вибриращ звук, хиляда пъти по-силен от онзи, който вдига рояк скакалци, прониза ушите му, довеждайки го до отчаяние. Така ли го зовеше смъртта?

Индианецът се затъркаля по земята с ръце на слепоочията. Скочи. Закрещя и заудря с юмруци главата си. Но шумът изпълваше всичко. Изпълни и него.

След секунди мозъкът му не го понасяше вече. Той бе забравил колко близо усещаше присъствието на нападателя си. И сразен, ловецът изгуби и последните си сили и се просна на земята в цял ръст.

След туй мракът облада съзнанието му.

И тишината.

Когато шумът и светлината стихнаха, младият индианец лежеше ничком, шарките по лицето му бяха размазани, а черепът — изподраскан. Не знаеше колко време бе минало. Болеше го главата, гадеше му се и оръжието му го нямаше. Секирата му се бе търколила

на няколко крачки от него, но той нямаше сили да опипа земята и да си я вземе.

— Скъ-пи Сак-мо…

Гласът, който го бе ужасил, прокънтя над него; сякаш идваше от всички страни. Не знаеше колко време беше го чакал да се съвземе. Но той бе жив, жив!

— Защо бя-гаш от мен?

Объркан, синът на Гран Валпи реши в страха си, че е по-добре да не отговаря. Все още с лице в земята, той събра достатъчно кураж, за да прецени на какво може да разчита. И скоро откри нещо. Малкият нож от камък, с който дереше ловните си трофеи, бе затъкнат на кръста му.

Инстинктът му на воин се пробуди във вените.

— Из-минах дълъг път да се срещ-на с теб — рече гласът, вече не така накъсан. — Ня-ма от какво да се боиш. Няма да ти причиня нищо лошо.

Гласът на духа беше спокоен. Ясен. Говореше на неговия диалект. И го правеше плавно, без да бърза. Щом Сакмо успя да се съсредоточи, забеляза, че скакалците бяха престанали да жужат и светлината бе по-поносима, беше избледняла дотолкова, че той успя да отвори леко очи и постепенно да дойде на себе си.

Първо видя петна, после сенки на неясни силуети и след секунди Сакмо с изненада различи върволица червени мравки, лазещи под лицето му.

Отново виждаше!

И точно тогава, като се обърна по гръб, зърна за пръв път, съвсем ясно, лицето на нападателя си.

— В името на дедите ми… — промълви, смаян.

Онова, което виждаше пред себе си, трудно можеше да се опише: едно нежно женско лице се взираше отблизо в него. Приличаше на тръстика. Изопнато. Удължено. Беше с големи светли очи. Никога не бе виждал такава бяла кожа. Ръцете бяха дълги, с тънки фини пръсти. А дрехите бяха най-странните, които бе виждал. Силно го впечатли небесносиньото покривало на косите, които му се сториха тъмни, и още повече — дебелото въже, с което нападателката му бе препасала дрехата си. Жената се усмихна, сякаш му съчувстваше.

— Зна-еш ли кой ден е?

Въпросът смути Сакмо. Духът го беше изрекъл, без да помръдне устни.

— Ще запом-ниш ли днеш-ната дата?

Индианецът я погледна пак изумено, но не отвърна. Не разбираше какво иска да му каже.

— Лето Господне хиляда шест-стотин двай-сет и девето. Много къс-но те от-крих, Сакмо. Се-га ти ще ми помог-неш.

— Да ти помогна?…

— Хиляда шест-стотин двай-сет и девето — повтори тя.

Тази цифра не му говореше нищо.

Сакмо започна да се изправя бавно и успя да се задържи на крака. Опипа кръста си, търсейки ножа, извади го полека и го скри в китката си. През това време жената, чиято кожа излъчваше светлина, сякаш се бе издигнала на няколко педи от земята. Гледан от това положение, острият ѝ профил не беше заплашителен, а благ. И вече нямаше никакво съмнение: Сакмо стоеше пред синия дух от равнините. Някога баща му му бе говорил за него.

— Дойде ли краят на този свят, госпожо?

Без да помръдне устни, дамата засия, чувайки въпроса на стража.

— Още не, син-ко. Дош-ла съм да съобщя не-що на хора-та от тво-ето село. Но имах нуж-да от човек ка-то теб. Знаеш ли? Малко остава. Много малко, Сак-мо.

— Малко ли? Малко за какво?

— До ид-ването на истин-ския Бог. Трябва да подгот-виш хората си. Не тряб-ва да позво-лиш да се пролее кръв.

Индианецът потърка очи, мъчейки се да вижда по-добре събеседничката си. Още му пареха.

— Ще ме убиеш ли? — запита той, стискайки оръжието си.

— Не.

— И защо избра мен тогава?

— За-ради твоя знак, Сак-мо.

— Моя знак ли?

— Пог-ледни ръката си.

До този момент стражът не му обръщаше внимание: от външната страна на лявата му мишница от години имаше белег с цвят на гранат, голям колкото ухапване от змия, с формата на роза.

— Това е зна-кът на онези, които мо-гат да виждат. Жената се наклони над индианеца, протегна ръка и докосна остригания му до кожа череп. Тръпки побиха целия гръбнак на Сакмо, принуждавайки го да отпусне ръце и да изпусне ножа си от камък.

— Няма да ме напад-неш. Сега, синко, тряб-ва да ти дам нещо — продължи тя. — Не-що, което ще разбе-рат чак внуците на твоите внуци, след не по-малко от три-ста години.

— Триста години?

— Почти чети-ри хиляди луни… — потвърди тя. — И ти ще го пазиш.

— Какво е то?

— Скоро, като се срещ-нем пак, ще го по-лучиш.

И като каза това, тя изчезна и мракът завладя отново равнините.

ГЛАВА 6

МАДРИД, ИСПАНИЯ ПРОЛЕТТА НА 1991 Г.

— И къде всъщност отиваме?

Хема Хименес зададе въпроса си подигравателно, свикнал със странностите на колегата си. За всеки случай бе навлякъл скаутския елек и бе натъпкал джобовете си с фотографски ленти. Закръглената му фигура — хранеше се добре и не спортуваше — се преобразяваше винаги когато той сложеше този екип. А за Карлос си каза още щом го видя да се задава, че повече няма да се хваща на номерата му. Както миналата седмица в Севиля, когато тоя проклетник го изостави насред квартал Санта Крус, докато търсеше магазин да купи филтър за телеобектива. Никога не бе работил с толкова припрян човек, който пощръкляваше така, когато се натъкнеше на нещо странно.

Торбата с фотоапаратите — изтъркана найлонова раница, спътница в безбройните му похождения — лежеше вече в краката му, пълна с всичко необходимо. Този път нямаше да му липсват нито батерии за светкавицата, нито ленти за зареждане.

Когато се приближи на две педи от него, Карлос се ухили до уши и му отговори пак с въпрос:

— Готов ли си за ново приключение?

Хема кимна.

— Нищо не ми липсва — рече гордо. — Този път няма да ме зарежеш така лесно. Онова в Севиля няма да се повтори.

— Стига бе, човек! Не си изпуснал кой знае какво. Освен това онзи бижутер нямаше да ти позволи да му направиш и една снимка. Мисля, че излъга, като ми каза, че е изминал триста километра за половин час, след като колата му потънала в мъгла при височините на Кастилъо де лас Гуардас.

— Значи телепортация?

Карлос кимна:

— И ако те беше видял с фотоапарата, нямаше да си отвори устата. Нали знаеш какви са в този град!

— Да, да… — въздъхна Хема. — А сега накъде?

— Днес тръгваме по дирите на светите плащаници, приятелю. — Карлос му посочи пътя, докато пиеше на големи глътки второто кафе за сутринта, което си бе взел от машината до тоалетните.

— Светите плащаници ли? И откога се интересуваш от свети мощи? Нали точно ти казваше, че това са бабини деветини?

Карлос не отговори.

— Мислех, че тия неща ги оставяме на стипендиантите…

„Странно“, помисли си Карлос Алберт. От осем седмици и той самият не спираше да си задава тези въпроси. Защо внезапно бе изпитал този непреодолим интерес към верското, щом не беше религиозен? Макар и отявлен скептик, откакто се върна от последното си пътуване до Италия, сянката на символите на вярата не преставаше да го преследва. В началото не обърна внимание: понякога това беше щампата на Девата от Гуадалупе, онази, дето в детството си бе виждал на бабиното нощно шкафче и дето се появяваше внезапно между страниците на някоя книга. И това бе достатъчно спомените да го отведат във времето, когато беше вярващ. Друг път подтикът бе *Аве Мария от Шуберт* — като тема за някоя музикална обработка, или *Пречистата* на Мурильо от някоя пощенска марка. Какво значеше това? Знаци ли бяха? И ако е така, за какво? Нима трябваше да се тревожи само защото религиозните новини във вестниците привличаха вниманието му?

Карлос беше наистина странен човек. На двайсет и три години, малко след като завърши образование, една ранна криза във вярата го отдалечи от католицизма с причастието и неделните служби. Конфликтът се заформяше постепенно. И избухна в деня, когато той едва не загина в катастрофа с мотор. Когато съвсем новият му лъскав мотор BMW K75 се вряза с деветдесет километра в час в едно такси, което мина на червена светлина, той разбра, че животът му няма да е вече същият. Изведнъж потъна в черна дупка. Изгуби съзнание за петнайсет часа и в интензивното отделение мозъкът му изобщо не работеше. Изобщо. Като се свести, в първия момент Карлос се почувства измамен. Сякаш не му харесваше, че се връща към живота. Яд го беше на всичко и всички. По-късно, вкъщи, успя да обясни на родителите си, че след като животът свърши… няма нито светлина, нито ангели, свирещи на арфа, нито рай, пълен с любими хора. Бяха го измамили. През петнайсетте часа, в които беше мъртъв, видя само мрак. Пустота. Студ. Непреодолимо бяло пространство.

Но оттогава бяха минали вече десет години. Шест месеца той се учеше да ходи отново и когато премина през всички етапи на

възстановяването си, разбра, че нещо много дълбоко в него се бе променило завинаги.

Не беше тайна, че оттогава Карлос започна да гледа по странен начин на живота. Започна да се интересува от близките до смъртта състояния. Смяташе, че голяма част от „чудесата в религията“ са плод на зле разбрани преживявания. На миражи, изникващи в съзнанието, които един ден науката ще успее да обясни.

Но към все по-прагматичното му виждане за реалността се прибави странна увереност: „Животът привлича живот“, казваше той. И сякаш, защото не искаше да се разделя отново с него, започна да събира чужди съдби. Работата му бе идеално алиби. Беше журналист и това му позволяваше да се интересува какво правят другите, от какво се вълнуват или за какво мечтаят. А включването му в екипа на едно месечно списание му даде възможности, за които не бе и мечтал. Списанието Мистерии беше сериозно, но отворено издание, което от години събираше истории, свързани със свръхестественото. В него често пишеха учени с претенциите, че могат да обяснят всичко, или теолози, уверени, че само вярата може да облекчи болките на обществото ни. А сред тези теории директорът на Мистерии с радост публикуваше и скептичните „полеви“ репортажи на Карлос.

След завръщането си от Италия репортерът се запозна със стар професор по математика, пенсиониран изобретател, който твърдеше, че е открил как функционира Вселената. Когато отиде за интервю при него, той му обясни, че действителността, в която живеем, е част от невидим и съвършено точен механизъм, в който всяко действие предизвиква реакция. „Нищо не е случайно — рече му. — И ако понякога край теб стават събития, странно свързани помежду си, сякаш нещо или някой ги е предопределил за теб, не се колебай нито за миг: проучи ги! Ако стигнеш до причината за тях, ще си открил истинския Бог, каквото и да представлява той. Ще разбереш, че Бог е нещо като суперкомпютър, като Програмист, а не брадатият старец, който си си представял. И освен това в този ден ще си открил смисъла на живота си. Какво повече можеш да искаш?“

Колкото и да е странно, Карлос повярва на това послание.

И така тази сутрин, един час преди срещата му с Хема, бе станало нещо такова. Вниманието му беше привлечено от няколко

незначителни случки, свързани помежду си, които щяха да променят програмата му за деня.

Ето какво се случи: точно преди да стигне до редакцията, Карлос намери на улицата странно златно медальонче. Някой го бе изпуснал и верижката се замота съвсем случайно в една от обувките на журналиста. Когато с досада успя да го освободи от връзките на обувката си, видя с изненада, че върху едната му страна има съвсем ясна иконка, която той познаваше добре: това беше образът на мъртвия Исус, очакващ възкресението си, отпечатал се върху платно. Някой го бе изгубил на няколко крачки от редакцията. Но кой?

На медальона нямаше изписано нито име, нито дата — нищо, по което можеше да се открие собственикът му. Карлос го пъхна в джоба си и когато след минути седна на масата си и прегледа новините за деня, дошли по телеграфа, се увери, че откритието му не е случайно. „В село в планината Камерос е открито едно от най-добрите копия на Светата торинска плащаница“, гласеше едно от заглавията.

Светата плащаница ли?

Иконката върху този медальон не представляваше ли точно „Мъжът от плащаницата“?

Да. Това не можеше да е случайно.

Съвсем сериозен, Карлос изведнъж се сети за стария математик: нима щеше да пропусне такава възможност да открие Господ?

Тогава не можеше и да си представи колко далеч щеше да го отведе инстинктът му този път.

— Е, какво? — настоя Хема, дегизиран като военен репортер, застанал мирно пред него, глътнал корема си. — Сега накъде?

— На север. В Логроньо. Познаваш ли планините Камерос?

— Камерос ли? — отвърна изненадано фотографът. — В това време?

Хема хвърли тревожен поглед през прозореца на редакцията. Небе с гъсти облаци, причерняло като лошо знамение, покриваше Мадрид и мокреше града със студен ситен дъжд. После продължи мрачно:

— Сигурно си слушал радио, нали? Метеорологичната прогноза е ужасна…

Карлос не му обърна внимание. Той носеше своята пътна торба с най-необходимото и вече се спускаше по стълбите към паркинга,

следван от приятеля си.

— Имам предчувствие. Днес ще направим страхотен репортаж.

— Предчувствие ли? Днес? — възрази Хема. — Знаеш ли поне че колата ти има нужда от вериги на височина над хиляда метра, като всички други. Да не караш всъдеход…

Журналистът отвори мълчешком багажника на своя Seat Ibiza, за да остави нещата си. Тази кола му харесваше. С нея бе прекосил половин Европа и никога не беше закъсвал. Защо ще закъса заради малко сняг?

— Не се притеснявай — промълви най-сетне Карлос. — Радвай се, че не знаеш какво те очаква днес. Така е най-добре!

Директорът им разрешаваше от време на време подобни отлъчки. Знаеше, че тия двамата винаги успяват да му сервират някоя хубава история. Някоя от ония, дето смекчаваха писанията на разни равини, суфи и кабалисти, пълнещи страниците с абсолютни истини. Но какво можеха да открият в мрачната сакристия на някакво старо село, което да си заслужава усилието?

— Имаш ли вериги? — настоя Хема.

Карлос го изгледа накриво.

— Какво става? Нямаш ли ми вече доверие? Наистина ли смяташ, че насред месец април няма да се справим с малко сняг?

Въпросът прозвуча като укор.

— Щом казваш… — измърмори фотографът. Той беше яко момче от Билбао и не обичаше много шегите. Когато мърмореше, приличаше на ранен мечок. — Познавам те добре, Карлос. Може да закъсаме на върха на някой хълм, търсейки фалшива реликва, и да умрем от студ под открито небе в два часа посреднощ, без вериги!

— Знам какво ти става. — Подигравателна гримаса се изписа на лицето на журналиста. — Смяташ, че ще си изгубим времето. Така ли?

Хема не отговори.

— Добре — въздъхна Карлос, завъртайки ключа да запали мотора. — Нека ти кажа плана си.

ГЛАВА 7

Очите на отец Балди се просълзиха от яд.

— Un’altra volta lo stesso errore[1] — прошепна, сдържайки сълзите си. — Как може да съм такъв наивник?

Ядосан, Балди пъхна писмото в сутаната си. Трябваше да предвиди, че онова интервю, дадено преди два месеца на един журналист от известно испанско списание, ще му създаде проблеми. Защото какво друго, освен разговора с един чуждестранен журналист, можеше да се сметне от Ватикана за „липса на дискретност“?

Този спомен беше още жив в съзнанието на стария музиколог: млад мъж на около трийсет години, чужденец, придружен от фотограф, който говореше развален италиански, се представи в абатството, под предлог, че иска да го интервюира за странната пасторска дейност, с която се занимаваше всяка сряда. Алибито му свърши работа — това щеше да открие по-късно и Балди прие той да запише разговора им. В крайна сметка работата му с така наречените обладани от дявола бе придобила някаква известност в средствата за информация в страната и мнозина искаха от него декларации или интервюта по този въпрос. През 1991 година дяволът беше на мода в Италия.

Бенедиктинецът бе внимателен с тази тема. Съзнавайки, че повечето от неговите обладани бяха просто душевноболни или в най-добрия случай истерици, заслужаващи състрадание, с проповедите си той се опитваше да им върне поне целебната сила на вярата.

Всъщност бе получил тази известност благодарение на седмичниците Дженте Мезе и Оджи няколко седмици преди визитата на испанците, а книгата му La Catechesi de Satana[2] имаше такъв отзвук в пресата, та не беше много изненадан, че някакво испанско списание е проявило интерес към заклинанията му… И разбира се, прие интервюто и от малко суета.

Балди разбра късно, че репортерът не се интересуваше от работата му като „гонител на демони“. Този журналист беше различен от другите. Почти без да усети, малко по малко, събеседникът му го въвлече в обсъждането на друг проблем, който отецът бе направил

грешката да разкрие през 1972 година и който го превърна в знаменитост в Италия през онези забравени вече дни.

Проблем, който някак странно го смути, когато чу журналистът да го споменава…

„Последната ви липса на дискретност“, помисли си, не можеше да бъде друго.

Всъщност преди деветнайсет години името му се бе появило в печата, тъй като по онова време работеше от десет години над едно изобретение за получаване на картини и звуци от миналото. Музикологът призна, че работи в екип от дванайсет чуждестранни физици по мащабен проект, за който имаше одобрението на Светия престол. Така *Доменика дел Кориере* пръв писа за постиженията на тази машина на времето. Според това неделно издание, групата на отец Балди можеше вече да възстановява изгубени музикални творби, като Thiestes от Кинто Енио, композирана към 169 г. пр. Хр., или точната транскрипция на последните думи на Христос на кръста.

Тези разкрития — за които Балди смяташе, че са потънали в библиотеките — разбуниха духовете на мнозина и въпреки че „ексклузивното интервю“ се разпространи светкавично от осведомителните агенции на половината свят, самият факт, че този журналист го питаше отново за Хроновизията, го смути.

— Хроновизията! — Балди сподави въздишката си. — Но как, по дяволите…?

Тези спомени го накараха да стисне юмруци. Беше сигурен, че не е давал никаква информация на репортерите по този въпрос. Всъщност помнеше, че им посочваше вратата още щом споменяха темата.

Какво тогава?

Колкото и да се мъчеше, Балди не успяваше да открие причините за последната си „липса на дискретност“. Дали не бе споменал на журналиста за „четиримата евангелисти“? Или може би за последните смайващи постижения на Хроновизията? Не. Не вярваше. Прегрешението му през 1972 година беше добър урок за него. По онова време журналистът, водещ рубриката в Кориере, някой си Винченцо Мадалони, бе решил да вмъкне в изявленията му такива бомбастични лъжи, като някаква снимка на Исус, каквато нито той, нито екипът му са получавали някога, но която оня тип бе изнамерил кой знае откъде. През 1972 година с машината можеха да се получат

звуци от миналото със сносно качество, но за картини имаше още много да се желае.

Дали друг журналист не бе преувеличил нещата? И до каква степен?

— По дяволите! — ядоса се той.

И сякаш това бе въпрос на живот и смърт, бенедиктинецът свали очилата си, разтри силно очи и наплиска лицето си в малкия умивалник в килията си. „Глупак! — наруга се. — Как не помислих по-рано!“

Балди сложи трите писма от „светците“ в единственото чекмедже с ключ в писалището си и бързо се върна в приемната на манастира. Щом стигна там, подмина портиерната на брат Роберто, защото не искаше да го откъсва от любимата му телевизионна програма, и пипнешком зави към единствената врата от махагон на етажа. Влезе решително в помещението. Търсеше телефон, а в кабинета на абата, празен в този час, имаше такъв на най-закътаното място.

— Ало, мога ли да говоря с отец Корсо? — промълви той, едва набрал деветте цифри на абоната в Рим.

— С Луиджи Корсо ли? Един момент, моля — отвърна мъжки глас.

Балди изчака. След миг познатият глас се чу по линията:

— Да, кой е? Аз съм отец Корсо.

— Матей… — простена Балди с треперлив глас. — Аз съм.

— Лука! Защо звъниш по това време?

— Случи се нещо, братко. Получих писмо от кардинал Шидив, който ни обвинява в липса на дискретност. А днес следобед са звънели два пъти от Рим да ме търсят…

— От Шидив ли? Сигурен ли си?

— Да, братко.

— И в каква липса на дискретност те обвинява? — Балди долови, че гласът на отец Корсо е колеблив.

— Помниш ли испанския журналист, за когото ти говорих? Онзи с фотографа, дето не преставаше да ме снима през цялото време?

— Разбира се. Онзи, който искаше да изкопчи от теб нещо за Хроновизията, нали?

— Същият. Това е единственото, за което се сещам! Че е публикувал нещо, което е подразнило съветниците на Светия отец.

— В такъв случай — оживи се Корсо — писмото е за твоята липса на дискретност, не за нашата. Разбираш ли?

Тонът на събеседника му бе станал по-строг. Професорът по музика се почувства застрашен. Балди знаеше, че като му звънеше без разрешение от координатора на проекта, го компрометираше.

— Добре, Корсо — съгласи се той, — моята недискретност… Лошата новина е, че до неделя ме викат във Ватикана да давам обяснения. Но виж — продължи, — не е хубаво да спират проекта ни сега.

— Не смятам, че и Шидив го иска.

— И все пак се страхувам, че ако решат да заведат дело, ще има ново отлагане. Никой в Рим не знае точно какво е участието ти в това изследване; всички доклади се изпращат шифровани и мисля, че би могъл да продължиш проекта, без да ме информираш повече докъде си стигнал. Вече ще е опасно да го правиш.

Корсо — или по-точно „свети Матей“ — мълчеше.

— Чу ли ме?

— Чух те, Лука… Но вече е късно за това, което предлагаш — промълви той с отпаднал глас.

— Какво искаш да кажеш?

— Една горила от Светата инквизиция ми позвъни снощи. Осведоми ме какво смятат да правят с нас и ме предупреди, че вече нямаме контрол над откритията си. Нуждаят се от постиженията ни, за да ги приложат за църковни дела. И изглежда, нямаме избор.

Отец Балди бе съкрушен.

— От ЮЕ ли те търсиха? От Конгрегацията за Доктрината на вярата ли? — прошепна.

ЮЕ, или Институт по външните работи, беше „ватиканска агенция“ за координация между тайните служби на папата и старата Света инквизиция. Пипалата му бяха навсякъде. Когато Луиджи Корсо потвърди, Балди вече знаеше, че е изгубил битката.

— Тогава — да, братко. Вече е късно…

Бенедиктинецът се опря на лакти, държейки слушалката в лявата си ръка.

— Mio Dio![3] — простена той. — Нищо ли не можем да направим?

— Ела в Рим, Лука — каза отец Корсо, мъчейки се да окуражи колегата си, — и лично се заеми с този въпрос. И освен това, ако искаш съвет, не говори повече за този проект публично. Спомни си какво стана първия път, когато се изпусна: Пий XII определи Хроновизията като riservattisima[4] и макар папа Йоан да отпусна по-късно хватката, нещата вече не са същите за нас.

— Ще го запомня… — прие той. — Благодаря. Разбира се, не съм отворил още писмото, което ми пращаш. Какво има в него?

— Последният ми доклад. В него обяснявам подробно как сме усъвършенствали системата за достъп до миналото. Доктор Алберто получи миналата седмица честотите, които липсваха, за да се преодолее бариерата на трите века. Помниш ли?

— Помня. Ти ми говори много за работата на този доктор Алберто. И…?

— Пълен успех, Лука. Пълен.

---

[1] Отново същата грешка (итал.). — Б. пр. ↑

[2] Катехизис на Сатаната (итал.). — Б. пр. ↑

[3] Мили боже (итал.). — Б. пр. ↑

[4] Строго секретна (итал.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 8

През следващите пет часа Карлос и колегата му пътуваха с колата от Мадрид към полите на планината Камерос, без да обръщат много внимание на трафика или на дъжда, който преминаваше постепенно в сняг. В родината на известното вино, Риоха — сурова с върховете си и мека с долините си, ги чакаше някаква съмнителна загадка. Карлос използва часовете, докато караше, за да обясни на фотографа си как бе намерил странния медальон и как това го бе накарало да си спомни колко много знаеше за Светата плащаница. Времето, когато беше на практика в едно католическо списание в Мадрид, не бе минало напразно. „Най-лошо стана, когато през 1988 година екип учени датира предполагаемия покров на Христос за тринайсети-четиринайсети век — обясни му той. — Не можеш да си представиш какво вълнение предизвика това съобщение! Въглерод-14 показваше съвсем ясно: Светата плащаница беше измама“. Хема го гледаше, без да продумва. „Помня как нашият директор търсеше отчаяно аргументи, за да убеди читателите, че научното заключение е някаква грешка. И един от тях беше, че много преди XIV век били разпространени вече копия на Торинската плащаница с отпечатания образ. Така че как някой можеше да копира нещо, което не е съществувало много преди това? Щом е имало древни копия, значи оригиналът е съществувал преди всички тях. Логично, нали?“

Преди да спрат да починат, фотографът вече бе разбрал от какво се вълнуваше Карлос. „Предчувствие“, „невероятно съвпадение“ между намирането на медальона и съобщението за някаква Света плащаница в планините Камерос… Но все пак нещо не се връзваше. И точно преди да стигнат до земите на Риоха, Хема проговори за пръв път.

— И мога ли да знам защо изостави другите си проучвания заради такава глупост? — рече той внезапно. — Да преследваш разни копия, копия на реликва! А това с медальона наистина не мога да го преглътна.

Фотографът успя да вбеси приятеля си.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш… Откакто те познавам, си избягвал религиозните, духовните, мистичните новини. Просто ги оставяше на други. Защо не и тази? Какво ти става? Какво трябва да знам?

Карлос остана сериозен, без да откъсва поглед от шосето.

— Не знам.

— И какво стана с въпроса за телепортациите? — Фотографът си знаеше своето. — Помниш ли хората, при които ме заведе, дето казаха, че навлезли в гъста мъгла и се озовали на не знам колко километра разстояние оттам? Не в Севиля, където се изгубих. Ония бяха в Саламанка. А нощта, която прекарахме в Аликанте, обикаляйки нагоре-надолу по национален път 340, да търсим „нещо“ да телепортира колата ни? Или онзи свещеник от Венеция, който ни каза преди месеци, че познава хора, способни да се връщат в миналото, на стотици километри от мястото, където се намират, и да хвърлят поглед на което и да било историческо събитие? Още помня какво ти костваше да изкопчиш от него едно малко изявление!

— Това са различни неща, Хема — възрази той вяло.

— А може би не са. Но все пак е по-интересно, отколкото да търсиш фалшиви плащаници!

Карлос се намръщи. Наистина от известно време бе зарязал другото проучване: през последните месеци упорито интервюираше свидетели, които твърдяха, че са преживели телепортации. Хора, които казваха, че както пътували в някой район със слаб трафик, нещо се изпречвало на пътя им. В повечето случаи това била внезапно изникнала стена от мъгла по шосето, но в други „нещото“ било само полазване на тръпки или някаква светлина — като светкавица на фотоапарат. И след туй всичко се променяло: шосето, пейзажът, пътят… Всичко!

За по-малко от година откри към двайсетина души, които му разказваха всъщност едно и също. Говори с пилоти от авиацията, със свещеници, търговски пътници, шофьори на камиони и дори с бившия съпруг на една известна певица. Успя дори много типично за него — да установи законите, които, както предполагаше, определяха поведението при тези инциденти. Карлос знаеше, че това е най-добрият начин да излезе от кризата: ако успееше да се приближи до свръхестественото и да го „капсулира“ в някаква рационална и научна

визия, може би щеше да открие този неуловим Програмист и да успее да го интервюира. Някой ден… казваше си.

Но журналистът се надцени. Скоро се оказа, че проучването не е по силите му. Предвидените за списанието фондове се изчерпиха и работата замря.

Почувства, че се е провалил. Не беше успял. И Хема го знаеше.

— Щом беше така запален по това, защо го изостави?

Карлос го погледна с крайчеца на окото, намали скоростта, мина на трета и отвърна неохотно:

— Ще ти кажа, та да ме оставиш на мира. Заради два исторически факта. Смятах, че разполагам с нещо важно. Това бяха две древни истории за случки, подобни на тези, които събирах. Но не открих никаква следа за тях по време на проучването си. Накрая се убедих, че събирам градски фолклор без никакъв смисъл, и се отказах. Това достатъчно ли ти е?

— Я стига! Никога не си ми го казвал. Какви бяха тия случаи, дето те накараха да се откажеш?

— Не съм се отказал съвсем! — възрази той. — Първият беше с един испански войник през XVI век. Според легендата той бил изпратен в Манила, във Филипините, но мигом се озовал на площада в град Мексико…

— И кога станало това?

— Датата е почти единственото, което установих точно: на 25 октомври 1593 година.

Хема се размърда на мястото си. Момчето притежаваше необикновена памет за имена, цифри и места.

— Представяш ли си? Този копиеносец е прекосил петнайсет хиляди километра по суша и вода за няколко секунди и се е озовал на другия край на света, без изобщо да може да обясни как е станало.

— А вторият случай?

— Той е още по-впечатляващ: само четирийсет години след „полета“ на войника една испанска монахиня — на име Мария Хесус де Агреда, била разпитвана от Инквизицията заради честите ѝ посещения в Ню Мексико. Била обвинена, че покръстила някои индиански племена край Рио Гранде, прелитайки незнайно как между Испания и Америка. Странното е, че в манастира ѝ изобщо не забелязвали отсъствията ѝ.

— Отивала и се връщала от Америка, когато си иска? Като по въздушен мост ли? — запита Хема, озадачен.

— Така изглежда. Любопитното е, че една обикновена монахиня, затворена в манастир, е притежавала способността „да лети“ и е направила за смях трибуналите на Светата инквизиция, без да я осъдят като вещица.

— Откри ли нещо за нея?

— Нито за нея, нито за войника. — Гласът му прозвуча тъжно. — В случая с монахинята имах името й, но нито мястото, нито манастира, от който да започна да търся. Колкото до войника, знаех откъде е тръгнал и къде е стигнал, както и датата на „пътуването“ му, но нямаше и следа от фамилните му имена или от някакъв документ от онова време, където да е отбелязано станалото… Така че изоставих въпроса. Ако си спомняш, в последния си репортаж споменах тези два случая, но без да им придавам особено значение, и оставих всичко в архива, защото не знаех откъде да ги подхвана. Затова реших да се заема с други неща.

— С религията, доколкото виждам — подхили се Хема.

— Не само с религията.

— Добре, публикува и онова за свещеника от Венеция… — упорстваше той.

— А, да! Прав си. Спменах и онова странно изобретение, което според него можело да възпроизвежда картини от миналото. Как го наричаше? Хроновизор! Но и там не стигнах доникъде.

— Да.

Дизеловият мотор на сеата ръмжеше все по-силно. Както беше предупредил фотографът, пейзажът в планините Камерос ставаше все по-суров. Пътят за село Лагуна, където се намираше копието на Светата плащаница, се бе стеснил и бе станал много стръмен. Температурите бяха вече под нулата. Под снега не се виждаха лозя. И на всичко отгоре малката късовълнова радиостанция, която държаха, завинтена на таблото, вече не работеше. Хема я носеше винаги със себе си. От години беше радиолюбител и не би понесъл дори мисълта, че може да пътува, без да поддържа връзка с някого.

— Нищо — предаде се той накрая. — Дори шум няма. Предавателят съвсем замлъкна.

— Няма страшно. Късно е. Ако имаме късмет, ще спим в Логроньо и ще го занесем на техник.

— Я ми кажи, много път ли има до твоята проклета плащаница?

— Може би час.

— Ех, да можехме да се телепортираме!… — пошегува се той.

ГЛАВА 9

— Чували ли сте някога за синдрома на Стендал?

Въпросът на доктор Мейърс изненада Дженифър Нарейди и тя тутакси поклати отрицателно глава. Бяха си направили почивка по време на сеанса и сега държаха по една голяма чаша кафе и разговаряха приятелски. Топлата течност подейства добре на празния стомах на Дженифър. Тя беше вече по-спокойна. Кабинетът на Линда Мейърс предразполагаше към разговор. От големите му прозорци се виждаше от високо градският хаос. Трафикът по улица „Бродуей“, внушителната каменна фасада на Съдебната палата, бялата кула на Кметството и служителите, сновящи нагоре-надолу. А тук бе така тихо. Спокойно. Студиото на най-скъпо платения психиатър в Лос Анджелис внушаваше и странното чувство за власт. За власт над времето. Сякаш суетнята на града не засягаше онези, които имаха привилегията да я наблюдават от високо. Стаята, в която се намираха, бе украсена с картини в ярки цветове, явно африкански. Мейърс се гордееше с произхода си. Така че в целия кабинет витаеше екзотичният полъх на Черния континент. Като това вносно кафе.

— Синдрома на Стендал ли казвате? — Дженифър отпи глътка кафе.

— Всъщност това е психично смущение, често срещано сред туристите, посещаващи Европа, най-вече Италия.

Мейърс се усмихна и белите й зъби се откроиха върху абаносовата й кожа. Тя сякаш бе очаквала този момент, за да сподели нещо.

— Не ме гледайте така! — засмя се тя. — Стендал не е някакъв опасен вирус! Всъщност това е доста разпространена и лесна за лекуване болест. Носи името на френски писател от XIX век, който, след като прекарал цял ден, разглеждайки чудесата на Флоренция, усетил сърцебиене, световъртеж, премаляване и дори получил халюцинации. Изглежда, че причината била в свръхдозата красота. Не всеки може да понесе това богатство от история и изкуство по италианските улици!

— Накъде биете, докторе? — погледна я развеселено Дженифър.

— Добре, започнали сте да сънувате тези сънища точно след завръщането си от Рим. Тази мистериозна дама, която се появява на индианците, прилича много на италианска Мадона и се питах дали…

— …Дали не сънувам тези сънища от пресищане от римската красота ли? Хайде, докторе! Не говорите сериозно! Живях две години на самата Виа Аугуста, близо до Ватикана. Имах достатъчно време да свикна с красотите на този град: с историческите арки, мостовете над Тибър, църквите, базиликите, манастирите, скулптурите, обелиските, фреските. Повярвайте, подобни неща не ме впечатляваха, когато реших да напусна града.

— Знаете ли? Всъщност ви завиждам, Дженифър — рече лекарката, отпивайки пак от кафето. — Кажете ми, защо решихте да прекарате толкова време в Рим?

— Имах нужда да избягам.

— От любовно разочарование ли?

— О, не! Нищо подобно! Мъжете никога не са били проблем за мен — тръсна глава тя тъжно. — Беше, както винаги, заради работата ми. Макар че не мога да говоря много за това.

— Не можете да говорите за работата си? — Доктор Мейърс остави пластмасовата си чаша в изящния поднос, украсен със зебри. — Какво искате да кажете?

— Ами… Вече ви споменах, че това е дълга история. А съм дала и клетва за конфиденциалност в армията. Не знам дали мога да ви кажа всичко.

— Военна ли сте?

Изумлението, изписано по лицето на психиатърката, й достави удоволствие. Така реагира и майка й, когато разбра. И изповедникът й. Може би затова Дженифър бе избегнала да спомене този факт, като попълваше личния си картон. Спомена само, че е художничка, без да уточнява други подробности. И всъщност това бе истината: откакто се върна от Италия, си правеше планове да отвори малко студио за живопис и да излага рисунките си.

— Военна ли? Не точно. Бях сътрудничка на Департамента по отбрана в един проект, работата, по който ми се отрази доста зле. Знаете как става, докторе: трябваше да подпиша клетва да не разкривам никакви подробности за дейността си. „Държавна измяна“, казаха.

— Но да отговаряте на въпросите ми не значи да разкривате подробности, скъпа. — Чертите на абаносовото лице на Линда Мейърс се изостриха. Тонът й стана строг, — И аз съм длъжна да пазя тайната на пациентите си. Нищо от това, което ще говорим в тази стая, няма да излезе оттук.

— Може би не е важно за разтълкуването на сънищата ми…

— Това би трябвало да преценя аз. Не мислите ли? А сега, моля, обяснете ми защо трябваше да напуснете Съединените щати заради работата си.

ГЛАВА 10

РИМ

В същия момент, на малко повече от десет хиляди километра от Лос Анджелис, Вечният град се задъхваше, както винаги, от трафика привечер. С идването на пролетта вече бяха настъпили първите меки следобеди за тази година и с всеки ден слънцето грееше все по-дълго и лениво.

Джузепе Балди дори не го забелязваше. Беше взел влака за Рим на гара Санта Лучия и сега, шест часа по-късно, прекосяваше площад „Свети Петър“ забързан, без да обръща внимание на безценната гледка на града. Нямаше и минута за губене.

Планът на венецианеца беше прост. Никой не можеше да предположи, че там, при внушителния египетски обелиск, издигнат от Доменико Фонтана в сърцето на Ватиканската държава, ще бъде нарушен основният протокол на „четиримата евангелисти“. Или на „светците“, както би казал портиерът на „Сан Джорджо“.

В този елитен научен екип имаше едно категорично правило: никога, при никакви обстоятелства, двама „евангелисти“ — това са отговорниците на четирите групи, включени в работната програма — не могат да се срещат в отсъствието на координатора „свети Йоан“, на научните съветници на Светия отец или на специален комитет, учреден за целта. По този начин се стремяха да гарантират верността им към проекта и да ограничат вътрешния натиск от страна на разни клики или групировки.

Да не се срещат при никакви обстоятелства?

А Балди, стриктен почитател на реда, сякаш нямаше угризения на съвестта за този „голям грях“. Необходимостта да се срещне с отец Луиджи Корсо беше по-силна от желязната ватиканска дисциплина. Предчувстваше, че още не е закъснял. Че може да изясни с „първия евангелист“ някои неща, преди да се яви на аудиенцията, на която бе извикан спешно. Балди беше сигурен, че „свети Матей“ разполага с повече информация за Хроновизията; със сведения, които по някаква причина никой не бе пожелал или успял да сподели с него след срещата му с испанския журналист и които може би щяха да му помогнат да се справи успешно с надвисналата над него заплаха за дисциплинарно наказание.

Докато подминаваше колонадата на Бернини, бе обсебен от някакво мрачно чувство: защо Светата инквизиция се бе заинтересувала изведнъж от проучванията на отец Корсо и на екипа в Рим и бе решила да ги прекрати? Какво бе открил „свети Матей“ в лабораториите, което да предизвика такава внезапна промяна?

Във влака за Рим Балди се помъчи да намери отговорите, препрочитайки последния доклад на „свети Матей“. Напразно. Нито там, нито в писмата на „свети Марко“ и на „свети Йоан“ откри причините за конфликта. Когато тези писма са били изпратени, нито отец Корсо, нито останалите „евангелисти“ са подозирали изобщо опасността от възбрана на проекта от страна на IOE.

Налагаше се значи да наруши правилото за срещите.

Докато заобикаляше сергиите за пощенски картички, разхладителни напитки, възпоминателни плакети и сладолед и си проправяше път към обелиска, Балди внимаваше много. Не искаше никой да попречи на срещата му със „свети Матей“. Беше се погрижил и за най-малките подробности: дори телеграмата, с която насрочи срещата с Корсо, беше най-прецизно шифрирана.

„Спокойно — повтаряше си. — Всичко ще бъде наред“.

Не можеше да отрече очевидното: беше много нервен. Започваше да си мисли, не без известно основание, че писмото, което получи от Държавната канцелария да се яви в Рим, и намесата в работата на отец Корсо бяха може би първите стъпки от някакъв лов на вещици срещу „евангелистите“. Това параноя ли беше?

Не можа да го преодолее. Като наближи обелиска, усети тръпки по гърба си. Това беше мястото на срещата и точният час. Вече всичко бе наред.

Дали?

Дали „свети Матей“ бе получил телеграмата? И най-вече, беше ли я разбрал? Дали и той бе готов да наруши закон номер едно на проекта? А имаше и нещо още по-лошо: дали Корсо не го беше издал в стремежа си да получи благоволението на новите отговорници за Хроновизията?

С приближаването си до мястото „свети Лука“ намали предпазливо крачка. Реши да седне и да чака, облегнат на един от каменните пилони до обелиска. Корсо трябваше да се появи всеки момент.

Той преглътна.

С всяка минута закъснение нови неизвестни терзаеха отец Балди: щеше ли да познае „свети Матей“ след толкова години? Дали той не беше сред свещениците, които минаваха в този момент по площад „Свети Петър“ по посока на базиликата?

— Боже господи!

Неспокоен, той погледна часовника си: 18,30 часът. „Точният час — помисли си. — Въпрос на минути е“.

От мястото, където се намираше, бенедиктинецът можеше да огледа всеки, който минаваше по площадката пред входа и слизаше по стълбите. Там стояха с издължени лица четирима sampietrini, с пищните си старовремски униформи, въоръжени с алебарди от стомана и дърво. Те пазеха известната Арко деле Кампане — главния вход към Ватиканската държава. „Ех, вярната швейцарска гвардия, от която никой папа не пожела да се откаже“, рече си „третият евангелист“.

Забеляза и присъствието на carabinieri сред туристите и дори се загледа в групите от чуждестранни студенти, които се възхищаваха на красивата колонада или на солидния обелиск.

Но нито следа от „свети Матей“.

— Проклетият римски трафик! — възмути се Балди.

Странна работа: той, който идваше от Венеция, бе стигнал навреме за срещата, а колегата му, който живееше в един квартал в центъра на Рим, закъсняваше. Корсо беше и писател. Дали не се е залисал пред пишещата си машина?

В 18,43 часа Балди стоеше там, все още прав и озадачен.

Чакането започваше да става непоносимо.

— Ако не можеше да дойде по това време, трябваше да ми го каже — измърмори. — Освен ако…

За „свети Лука“ неточността бе по-лоша от който и да е смъртен грях. Не прощаваше никому: нито на студентите си в консерваторията, нито на братята в манастира…, а още по-малко на приятелите. Смяташе, че Господ ни праща на земята с хронометър с обратно броене за отреденото ни време и затова беше обида към Всевишния да го прахосваме в чакане.

„Ако нечестивците от тайните служби са хванали телеграмата ми… вече щях да съм задържан — успокои се той, като се сети за най-

лошото. — Трябва да има друга причина за закъснението“.

Но успокоението му не трая дълго.

Точно в 18,55 часа „третият евангелист“ не издържа повече. Стана бързо и вперил поглед пред себе си, се отправи към един от изходите на площада. Прекоси Виа ди Порта Анджелика по посока на „Галерия Савели“ — големия магазин за сувенири в квартала, който вече затваряше врати, и потърси вътре обществен телефон на по-тихо място. Балди бе решил да разбере какво става.

Стана за минута. Колкото да намери лири и да набере номера на „първия евангелист“.

— Ако обичате, мога ли да говоря с отец Корсо?

Киселият мъжки глас, който отговаряше винаги на този телефон, му каза да изчака. Щом го прехвърли на друга линия, бързо вдигнаха слушалката.

— Да, моля… Кой звъни? — обади се дрезгав непознат глас.

— Хм… Вие не сте отец Корсо, мисля, че са сбъркали.

— Не, не са сбъркали. Отец Корсо… — Той се поколеба. — …не може да се обади сега. Кой сте вие?

— Един приятел.

Балди реши да опита и настоя пред строгия глас:

— Знаете ли дали е излязъл?

— Не, не. Тук е. Но кой го търси? — повтори дрезгавият глас. Венецианецът бе изненадан. Това упорство да разберат кой е не беше обичайно.

— А вие? Вие кой сте? И защо не дадете слушалката на отец Корсо?

— Казах ви, че не може да се обади.

— Добре, ще позвъня по-късно — отвърна той гневно. — След вечеря.

— Искате ли да му предам нещо?

— Кажете му само, че го е търсил… — Замисли се. — …третият евангелист.

— Третият евангели…

„Свети Лука“ затвори и излезе от магазина, без да изчака апаратът да му върне останалите монети; имаше нужда от чист въздух, за да си поеме дъх. „Какъв глупак!“, помисли си.

Но изведнъж Балди разбра, че нещо не беше наред. Щом Корсо имаше среща с него в шест и половина при обелиска на площад „Свети Петър“, би трябвало да излезе преди доста време от дома си… а оттам не само че не му отговориха направо: „излезе“, но и някакъв непознат упорито твърдеше, че Корсо не може да се обади, и всячески се опитваше да разбере кой го търси. Болен ли беше? Може би задържан? Но в такъв случай от кого?

Пак ли параноя?

Или просто още един знак, че „ловът“, от който се опасяваше, вече е започнал?

Главата на Балди щеше да се пръсне.

Нямаше друг изход: заради собствения си душевен мир трябваше да разреши лично този въпрос. И то веднага. Спрял насред улицата, той потърси нещо в малката папка, която носеше. Ровеше така, сякаш току-що я беше откраднал, докато не попадна на връзка писма, пристегнати с ластиче. Върху един от пликовете, този с последния доклад, бе написан с печатни букви адресът на „свети Матей“:

СВ. МАТЕЙ
ВИА ДЕЙ СЕДИАРИ 10
РИМ

— „Седиари“ ли? Не е далеч оттук — упъти го един карабинер.

— Мога ли да стигна пеш?

— Ще ви трябва половин час, но можете да го направите — усмихна се полицаят. — Продължете по Виа дела Кончилиационе до края на улицата, там завийте надясно и продължете до моста Виторио Емануеле II. Минете по него и тръгнете по големия булевард до края. Като стигнете площад „Ларго Торе Арджентина“ и видите руините на древноримски храмове, попитайте, наблизо е.

— Чудесно. Благодаря.

Разходката отне на отец Балди четирийсет и три минути. На няколко пъти той се спира по пътя, за да се увери, че върви в правилната посока, а спокойната красота на фонтаните на площад „Навона“, вече осветени в този час, и миризмите на апетитна паста, идващи от околните Trattorias, го изпълваха, напомняйки му, че е в Рим.

Все още не разбираше защо не можа да се свърже със „свети Матей“…, макар да започваше да се бои от най-лошото: ако не е заради IOE или римския трафик, логично беше, че не е отишъл на срещата, придържайки се към проклетия обет за послушание. Което би обяснило нежеланието му да говори по телефона.

Скоро щеше да разбере.

ГЛАВА 11

ПЛАНИНИТЕ КАМЕРОС, ИСПАНИЯ

Отиването в Лагуна в планините Камерос заради Светата плащаница беше пълен провал. Селото, винаги пусто по това време на годината, посрещна Хема Хименес и Карлос Алберт с пълно безразличие. Сигурно никой от жителите му не знаеше, че името на селото се е появило тази сутрин в бюлетина на голяма осведомителна агенция. Какво значение можеше да има подобно събитие в този затънтен край на света? Тук единствената вест, достойна за внимание, бе, че е започнал да вали силно сняг, макар да беше средата на април, и още нямаше никакви признаци за настъпването на пролетта. Логично, затова поречието на Леса бе пусто и единственият признак на живот, който чужденците видяха, беше димът от четири-пет комина, виещ се към все така оловното небе.

За щастие журналистите намериха веднага енорийския свещеник. Казваше се Феликс Арондо. Откриха го на входа на църквата „Асунсион“[1] — груба каменна постройка, издигаща се на най-високото място в селото, и веднага се сприятелиха с него. Дон Феликс беше едър мъж около петдесетте, сърдечен и жизнерадостен добряк, с нахлупено до ушите таке. И както се очакваше, тутакси се отзова на молбата на гостите. „Искате да видите реликвата ли? Ама разбира се, човече! Макар да не знам откъде им е дошло наум на журналистите, че е открита наскоро — измърмори, като се поотпусна. — От двайсет години съм в района и знам за нея от деня на пристигането си. Само че не я показваме никога, а тази Страстна седмица я изложихме за пръв път. Ще видите, прекрасна плащаница е“.

Журналистите го погледнаха косо. След миг щяха да разберат, че продължилото часове пътуване, завоите и лошото време — всичко е било напразно: кутията от червено кадифе, в която се пазеше платното, носеше точната дата на копието. „Хиляда седемстотин и деветдесета година — прочете свещеникът гордо, като извади кутията от един стар шкаф в сакристията. — Какво ще кажете? Не е зле, нали? От осемнайсети век е!“

Сякаш целият свят се сгромоляса върху Карлос.

Вече знаеше, че е изминал шестстотин километра на един дъх за нищо. Това платно с изрисувания лик на разпнатия беше изработено много по-късно от датата на предполагаемата фалшификация на Торинската плащаница и той не разполагаше с никаква история, с която да се върне в Мадрид. Освен това, заради бързането му, трябваше да продължат без вериги в снега, покрил пътищата с дебела и вече заледена бяла пелена. Целият пейзаж, който се виждаше от височината на църквата, беше бял, страшен.

— И ще продължи да вали цял следобед — пророкува дон Феликс с угрижено лице, докато сгъваше внимателно плащаницата. — Ще трябва да пренощувате тук. Утре, като се разтопи ледът, ще продължите по пътя си.

Така и стана.

Тази нощ дон Феликс им намери скромен подслон в една от селските къщи. Вечеряха лучена супа и наденица и като се умориха да говорят и да пият от доброто местно вино, домакинята им — старица на осемдесет и пет години, която живееше сама и преливаше от енергия, ги отведе до спалнята им. Там, трепперейки от студ в тази стая със стени от дялан камък и със сламени дюшеци, Карлос си легна, галейки медальона, който му бе докарал тая беля.

— Какво? Още ли вярваш в предчувствията, приятел? — надсмя му се фотографът, завит до ушите на съседното легло, със зачервени от вечерята и доброто вино бузи.

— Върви по дяволите, Хема!

---

[1] „Успение Богородично“ (исп.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 12

По същото време, но на брега на Тихия океан, сеансът на доктор Мейърс продължаваше повече от обикновеното. И се проточи до часа за вечеря. Дългият разказ на пациентката ѝ я накара да ѝ отпусне още малко време в края на деня. Това беше времето, което тя използваше, за да преглежда картони и да подготвя сеансите за следващия ден. Но Дженифър Нарейди искаше да се отърве по-бързо от бремето си; беше се появила в кабинета ѝ, готова да говори, словоохотлива, а това не бе характерно за нея.

Залезът, който се виждаше от работната маса на психиатърката, беше прекрасен. Жълти и охрови тонове окъпаха за минути статуетките от мрамор и дърво от африканския интериор. Дженифър седеше срещу нея със сок и минерална вода пред себе си и гледаше с удоволствие как финансовият район започва постепенно да гасне.

Пациентката ѝ благодари за направеното изключение. За първи път от много време тя нямаше търпение да разкрие чувствата си пред някого.

Тази крехка жена с дълбоки зелени очи бе имала бурен вътрешен живот, в който малко хора бяха взели участие. Живот, белязан от вълнения, които я бяха откъснали от света, но същевременно бяха изградили у нея един много особен характер.

Дженифър Нарейди бе родена във Вашингтон. Родителите ѝ — евангелистки пастор с немско потекло и мексиканка от границата, внучка на магьосник навахо от Аризона — ѝ бяха осигурили спокойно детство до навършването на шестнайсет години. На тази възраст, докато обмисляла в кой университет да учи, се появили проблемите: започнала да има предчувствия, свързани с приятелите ѝ в института или с близки роднини. Конкретни, верни предчувствия, които не успявала изобщо да овладее. Често предвиждала разни неприятности вкъщи, скандали или малки драми между хора, които обичала. „Виждала“ ги, щом затворела очи. Или когато дремвала след хранене. В началото не се колебаела да говори за виденията си на хората, за които се отнасяли, но когато те започнали наистина да се сбъдват, си спечелила славата на вещица. Приятелите започнали да я отбягват, да не я канят на събирания или на кино. И постепенно тя станала

мълчалива и самотна. Скоро мечтата й за университет останала на втори план и Дженифър започнала да търси отговори за това, което ставало с нея. Напразно.

Нещата се влошили в деня, когато сънувала убийството на Клайв Браун, учителя й по математика в последния курс. Браун бил любимият й учител. Този червенокос ирландец с изискани маниери влизал в клас винаги с папийонка и сако на райета. Бил строг, но добродушен. В нощта преди последните изпити Дженифър сънувала ужасен кошмар: видяла как синята папийонка на учителя била изтръгната от врата му с нещо остро. Било тъмно. Мястото приличало на запустял паркинг край някакво баскетболно игрище. Но нямало достатъчно ясни подробности, за да го познае. Била сигурна обаче, че след картината със захвърлената папийонка един широкоплещест мъж с рядка коса нанесъл силен удар на Браун в корема. Уплашила се, като видяла как учителят й пада на колене, виейки от болка, и как без никакво предупреждение бива застрелян в тила. Браун нямал време дори да види оръжието. Просто бил застрелян в гръб, а сънят на Дженифър започнал да избледнява.

Тази картина я ужасила. Колебала се много дали да разкаже това на учителя си, но след изпита изчакала Браун да събере нещата си в аулата и се приближила до него, докато отивал към учителската стая. И Маги Сеймур, шефката по учебни занятия, чула разговора, но никой от двамата не обърнал голямо внимание на съня й. „Това е просто кошмар — казали. — Понякога изпитите ни правят лоши шеги, Джени“.

Когато на другия ден трупът на Клайв Браун бил открит, проснат на паркинга на един от супермаркетите „Александрия“, близо до дома й, госпожа Сеймур разказала подробно на вашингтонската полиция знаменателния сън на ученичката си. Всичко съвпадало с разказа й: изстрелът в тила, захвърлената папийонка и дори мрачното баскетболно игрище.

И от този ден животът на Дженифър Нарейди се променил завинаги.

Странно защо, но накрая я разпитвали в някакъв кабинет на военните в намиращия се наблизо Форт Мийд. И през септември 1984 година един полковник от разузнаването на име Лиъм Стъбълбайн я наел да участва в секретна програма „от изключително значение за националната сигурност“, както казал. Проектът, с кодово име

Старгейт (или Врата към звездите), бил нов опит за използването в шпионажа на хора с изявени ясновидски дарби за предотвратяване на военни или терористични действия от враговете на Съединените щати. Но те никога не използвали термина „ясновидство“, а по-съвременния евфемизъм: „далечно виждане“.

За развитието на този проект Форт Мийд получил щедри субсидии от специалните фондове и част от усилията били насочени в търсенето на лица с необичайни „психични дарби“. Като тези на Дженифър. И така, в продължение на почти шест години, я подложили на всякакъв вид изследвания и експерименти, за да изпитат екстрасензорните й способности. Всъщност, благодарение на тези опити, успели да открият убиеца на Клайв Браун и да го осъдят.

Но този успех бил присъда и за самата нея. Дженифър Нарейди нямало да се отърве никога от сянката на Националната служба за сигурност и от Департамента по отбраната. Получила чин лейтенант. Но под постоянното наблюдение на службите се чувствала уязвима, изпаднала в депресия, която скоро се изразила в низ от странни сънища, в които тази мистериозна „синя дама“ се появявала на съвсем непознати за нея места.

Били необикновени сънища. Сякаш съзнанието й се връщало по някакъв начин назад във времето и самата тя можела да присъства на древни събития, които започвали винаги със специално обозначени географско място и дата…

ГЛАВА 13

ГРАН КИВИРА, НЮ МЕКСИКО ЛЯТОТО НА 1629 Г.

Когато отомкам — трите поредни звезди от съзвездието Орион, се появиха над селото, Гран Валпи, вождът на племето на Мъглата, свика водачите на групата си на таен съвет в нивата. Това кръгло помещение, изровено в земята и покрито с дървен покрив, поддържан от „четирите колони, на които се държи светът“, никога не бе било така препълнено.

Преди да слязат в него, съветниците хвърлиха последен поглед към хоризонта по посока на Каньона на змията. Бяха дочули слуховете за случилото се там. Затова Гран Валпи ги бе свикал да им обясни някои неща. Но и за да ги помоли да му помогнат.

В уречения час десетимата племенни водачи се настаниха на пясъка в помещението. Гран Валпи беше готов да говори пред тях. Лицето му бе сериозно, а видът му отговаряше като никога досега на името, което му бе дала майка му, когато се е родил: Гран Валпи значеше „висока планина“. И този стар воин беше висок като тотем. Освен това бръчките, набраздили лицето му, сега изглеждаха по-дълбоки от обикновено. Като вдлъбнатините на страшния каньон.

— Светът се променя бързо, братя на Мъглата — промълви той с гърлен глас, щом вратата на кивата се затвори над главите им.

Хората му закимаха единодушно. Обичайно застоялият въздух в кивата бе изпълнен с напрегнато очакване.

— Днес стават трийсет лета, откак получихме първия знак за тази промяна — продължи той. — Беше пак отомкам, ден като този, когато в равнините ни дойдоха огнените мъже. Малцина сме вече онези, които видяха ужаса от делата им.

Гран Валпи вдигна трепереща ръка към една съвършено кръгла дупка, отворена в тавана, от която се виждаха трите звезди от „пояса“ на Орион.

— Тези бледолики мъже, които носеха черупки като костенурките, неуязвими за стрелите ни и чиито ръце бълваха мълнии, донесоха много болка на гордия ни народ. Те подпалиха селищата ни, избиха добитъка, похитиха жените ни и отровиха кладенците, хвърляйки в тях трупове.

Старецът се прокашля.

Споменът за онези страшни дни завладя събралите се. Разказът за случайните срещи, които техните деди бяха имали с група мъже от една испанска експедиция между 1598 и 1601 година, още всяваше ужас в равнините. Самият Гран Валпи се беше сражавал с тях. Всъщност воинът бе от малцината, направили впечатление на дон Хуан де Оняте — име, което индианците така и не можаха да изрекат правилно, — и единственият, който оцеля след изпитанията, на които той ги подложи. За щастие, когато Гран Валпи го убеди, че няма защо да търсят злато в тези земи, спечели не само мир за народа си, но и мястото на вожд, какъвто беше и сега.

Но страхът от завръщането на испанците не се заличи в създанието му.

— Убийци! Чуждоземците избиха нашите братя с магия! — викна някой от събралите се от другата страна на огъня.

— Загубихме три битки по различно време — измърмори друг. — Нищо не можехме да сторим.

Гран Валпи се, взря в лицата на тези смелчаци. Никой от тях не бе виждал сребристите брони на нашествениците. Никой не бе изпитал дълбокия страх, който изпита той, когато видя за пръв път конете на испанците. Не знаеха как мирише истинският ужас. Нито какъв е вкусът му. Но това можеше да се промени всеки момент.

Гран Валпи се вторачи в огъня, горящ в кивата, преди да продължи:

— Трябва да знаете, че тия чуждоземци скоро ще се върнат.

Всички занемяха пред тази заплаха.

— Снощи — продължи той — се появи знакът, който чаках със страх от толкоз време. Вече няма съмнение, че краят на нашия свят е близо. И искам да подготвите семействата си за това.

Сред присъстващите тутакси плъзна шепот.

— Хуан де Оняте ли идва? — запита някой.

Гран Валпи кимна. Само при спомена за това име му идеше да повърне.

— И какъв беше знакът, та нашият вожд е така сигурен?

Никвая, когото смятаха за един от най-опитните воини в племето, стана на крака, преди да зададе въпроса. Очите му бяха пълни с ужас. Той знаеше, че техните оръжия са безсилни пред тези на чуждоземните. Баща му бе загинал от изстрел с аркебуз, когато той бил

само на годинка. Гран Валпи, който го бе видял да умира, отправи поглед към сина му.

— Сакмо, най-малкият ми син и баща на единствената ми внучка, е срещнал някого в Каньона на змията, край гробището.

— Някого ли? Кого, вожде?

— Била е една Майка на царевицата, една Чочмингуре. Спуснала се от небето, обвита в синя светлина, и му съобщила злокобна вест: че скоро в нашите земи ще дойдат бледолики чуждоземци и ще ни донесат един нов Бог.

— Духовете няма да позволят! — викна друг воин от дъното на кивота.

— Не могат да им попречат, синко. Вече не. Нашите духове от години ни предупреждават за това. Сега трябва да се погрижим да не се пролее кръвта на семействата ни.

— А можем ли да вярваме на Сакмо?

Гран Валпи вдигна поглед и се взря строго във воина, който стоеше все така прав.

— Той е кръв от кръвта ми, Никвая. И като мен вижда света на духовете. Но не ви казах, че срещата му съвпадна и с едно странно предчувствие, което самият аз имах същата привечер. — Воинът млъкна, пое си дъх и след туй продължи: — Бях потънал в размисъл пред нашия дух качила на същото онова място, когато дочух дълбоко в мен един глас, ясен като песента на коса, който ми говореше.

— Глас ли?

Един от водачите на племето, дребен индианец със зачервени от пясъчните бури очи, едва сподави думите си. Гран Валпи кимна:

— Гласът ме предупреди, че скоро нашият народ ще бъде споходен от велик дух. Ще дойде от отвъдното и ще го видят не само посветените, но и всеки, който прекара една нощ по време на отомкам под открито небе. И така и стана! Синът ми го видя!

Мъжът със зачервените очи не се сдържа и попита:

— Каза ли този дух защо идва?

— Не. — Гран Валпи прокара десница по пясъка бързо и силно. — Затуй ви повиках: като вожд на племето на Мъглата трябва да направя всичко, за да говоря с него. Трябва да чуя вестта и да предупредя хората какво ни чака.

— За да призовем този дух ли ни събра, вожде?

С поредния си въпрос Никвая привлече към себе си погледите на всички присъстващи в кивата.

— Точно така, синко. Отомкам ще свети над нас още осем дена. Имаме достатъчно време да подготвим обреда и да чакаме този син дух да се появи.

— Последният, който поведе обреда за призоваване на духа, беше Павати — воинът, вожд на племето преди теб. И той умря. Може да рискуваш живота си, като призовеш такова същество.

Предупреждението дойде от дъното на кивата. Друг старец, единственият, който по години и опит можеше да съперничи на Гран Валпи, се надигна и тръгна към центъра на помещението.

— Знам тази история, Зено — отвърна вождът. — И не се боя от смъртта. А ти?

Зено също нямаше какво да губи. Приближи се до малкия огън, тлеещ в центъра на кивата, и рече на висок глас, та всички да го чуят:

— Такава е волята на духовете, упорито старче. Ще ти помогнем в това изпитание, докъдето ни стигнат силите.

ГЛАВА 14

Когато отец Балди, или „свети Лука“, стигна до Виа дей Седиари, стана по-предпазлив. „Седиари“ е една от малките улички около Пантеона на Агрипа, до Вила „Мадама“, изпълнена почти винаги с туристи и любители на старини. И макар никой да не го бе виждал никога там, той искаше да е сигурен, че няма да бъде забелязан. Разговорът с „дрезгавия глас“ го беше изпълнил със съмнения.

Лош ден, да, господине.

След трийсет секунди Балди бе стигнал до целта си. На номер 10 имаше масивна сивкава сграда с каменна фасада, с широки дървени корнизи, малки прозорци и огромна врата, водеща към мрачен вътрешен двор.

От пръв поглед беше трудно да се разбере дали това бе блок с апартаменти, студентско общежитие или пансион за духовници. Още повече че две коли „Фиат Типо“ на римската Polizia бяха препречили входа.

Лицето на отец Балди помръкна. Полицаи? „Е, поне не е някой от черните ситроени на тайните служби — каза си той с облекчение. — Може да са тук за какво ли не. Спокойно“.

„Свети Лука“ се помъчи да се успокои.

Като събра малкото кураж, който му бе останал, той прекоси улицата и за секунди измина няколкото метра, делящи го от патрулните коли и сградата. Един бърз поглед му бе достатъчен, за да открие малкото прозорче, гледащо към коридор, от което се процеждаше лъч светлина. Над него бе сложена табела с надпис „Резиденция Санта Джема“.

— Buona sera… Имате посещение! Случило ли се е нещо?

Като се направи на простодушен, отец Балди се прокашля, преди да зададе този въпрос. Бе надникнал в портиерната и вътре бе видял мъж на средна възраст с редки руси коси, с дълбоки бръчки по челото и липсващи зъби, облечен в кафеникавата сутана на францисканците. Монахът убиваше времето, слушайки раздрънкан транзистор.

— Да… — отвърна той, като намали звука на апарата. — Ако питате заради полицията, дойдоха, защото този следобед един от

нашите обитатели се самоуби. Изглежда, се е хвърлил в двора от четвъртия етаж.

„Третият евангелист“ позна този глас. Беше на киселия мъж, който обикновено вдигаше телефона, когато той звънеше на „свети Матей“. Никога не си го беше представял такъв.

— Самоубил се е? — разтревожи се Балди. — Santa Madonna! И по кое време стана това?

— Към пет следобед — отвърна другият, опечален. — Точно го съобщават в новините по радиото.

— А вие… видяхте ли го?

— Е — усмихна се монахът, показвайки прояденните си зъби, чух само тъп удар и като погледнах, го видях с разцепена глава сред локва кръв. Мисля, че умря начаса.

— Господ да се смили над него — прекръсти се Балди. — А кажете, знаете ли кой беше?

— Разбира се, отче. Луиджи Корсо. Свещеник, професор и писател. Блестяща личност. Познавахте ли го?

Балди пребледня.

— Ние сме… бяхме стари приятели — поправи се той. „Свети Лука“ приглади сребристите си коси, сякаш това щеше да му помогне да мисли. — Сигурен ли сте, че отецът се е самоубил?

Изражението на портиера се промени. Той го изгледа мълком с черните си, почти демонски очи, мъчейки се да предугади намеренията на непознатия. Беше сигурен, че Корсо е бил сам в стаята си, когато се е хвърлил в двора. Последният му посетител си тръгнал поне четвърт час преди това. Да. Той смятал, че е самоубийство.

— Човече! — добави. — Полицията е горе, в стаята му, и се опитва да разбере как е станало. Може да питате тях, ако искате. Тук са повече от час, правят опис на вещите му и ми заръчаха да им прехвърлям всички обаждания за отеца. Мога да се обадя още сега и…

— Няма нужда — прекъсна го Балди. — Попитах само от любопитство… Но кажете ми, обясниха ли ви защо трябва да им прехвърляте обажданията?

— Просто рутина, казват.

— А, ясно.

— Отче — обърна се на свой ред портиерът към него някак тържествено, — вие сигурно знаете дали самоубийството е смъртен

грях…

— По принцип е така.

— Тогава смятате ли, че Господ ще прости на отец Корсо?

Това го свари неподготвен.

— Само Той знае, синко.

Венецианецът се сбогува набързо, извърна се, намести очилата на носа си и се отдалечи нагоре по улицата. Ако в този момент бе получил юмрук в корема, не би усетил нищо. Новината съвсем го бе зашеметила. „Първият евангелист“ бе умрял час и половина преди срещата им. И най-лошото беше, че с него губеше единствената си опорна точка в Рим преди аудиенцията. Или почти. Мъртвият „светец“ беше единственият му приятел от екипа на Хроновизията. На другия, на „свети Йоан“, не можеше да се довери. Освен това самоубийството на Корсо бе станало точно когато някой от Ватикана бе решил да спре проекта. Някой, който може би знаеше колко се уважават Балди и Корсо.

Не беше ли това поредната му параноя за днес?

ГЛАВА 15

На следващия ден, 14 април.

Беше десет без десет сутринта. Така пишеше в полевия дневник на Карлос — бележник с коркови корици, в който той нахвърляше какво му се случва по пътя. Двамата с Хема бяха напуснали Лагуна в планините Камерос с намерението да се върнат по-скоро в Мадрид. Бяха си напълнили стомасите с хубава закуска и силно кафе, приготвени от стопанката им, и щяха да издържат, докато излезеха от лабиринта от второстепенни пътища и планински проходи. Поне така смятаха. Тогава не знаеха, че съдбата има други планове за тях. Планове, които скоро щяха да узнаят.

Един час след като напуснаха селото, Карлос и Хема разбраха, че нещо не е наред. Този път помислиха, че е заради мъглата. Дон Феликс ги бе предупредил. Каза им, че когато ниски облаци покрият билата на Камерос, е трудно да се ориентираш в планинските долини. На всичко отгоре тесният асфалтов път, по който се движеха, беше все още като проклета ледена пързалка. И при това положение да се движиш с повече от двайсет километра в час беше безумие.

От време на време Карлос бе принуден да спира колата, да вдига капака, за да охлади мотора, и да рита здравата всяка гума по един-два пъти, за да махне полепналия сняг.

— Е, къде останаха днес предчувствията ти?

Хема свали спокойно стъклото на прозореца си, преди да избълва въпроса. Подигравателната усмивка не бе слязла от лицето му от снощи. Никога досега не му се беше налагало да нощува в село с по-малко от сто жители, без хотел и ресторант, с бар, отворен само през лятото, и то в къщата на някаква осемдесетгодишна жена. Изглежда, му беше забавно, че в този час, спрели насред пустия път, чувайки само ехото от собствените си думи, отекващо в близките скали, положението им бе доста несигурно.

— Не се подигравай, Хема! Съдбата е като времето, променя се внезапно. За добро или за зло.

Още един ритник разклати колата.

— Днес обаче за зло…

Карлос не отговори.

Какво да му каже? Че е сгрешил ли? Че решението му да дойдат чак тук е било непрофесионално, плод на безразсъден импулс? Нима щеше да достави на Хема това удоволствие, та да продължи да му се подиграва през цялото пътуване?

Не. В никакъв случай.

За щастие предвиждането му за съдбата скоро щеше да се сбъдне: в разкъсалата се пред тях мъгла се очерта силуетът на пътна табела. Сякаш се беше приближила тихомълком да ги поздрави. Да им подаде ръка. Тя стоеше там, на някакви сто метра от тях, сочейки им кръстопът, който до този момент не биха могли да видят. Сякаш беше кадър от филм. Или видение. Но тя беше истинска. Може би най-истинското нещо, което бяха видели през цялата сутрин.

— Ами ако…?

Фотографът не довърши изречението.

Карлос се втурна към волана, подкара бавно плъзгащата се кола към пътния знак и там, пуснали отоплението докрай, успяха да разчетат табелата през предното стъкло. Краткият надпис с формата на стрелка гласеше:

Шосе № 122. Тарасона.

Журналистът изобщо не се поколеба. Зави наляво, пое по пътя, открил се пред него, и натисна весело газта.

Скоро щеше да види още нещо сред мъглата.

Всъщност стана за секунда. Нещо се мярна. За толкова време, колкото мозъкът на Карлос да схване надписа на друг знак. Той беше почти затънал в снега, килнат на една страна в канавката, но все още се държеше на алуминиевата си подпора. Надписът, съвсем прост, му подейства като електрически ток: бяха шест големи, черни и дебели букви, които му се сториха странно познати.

— Видя ли това?

Натисна така спирачката, че под колелата не остана сняг, а Хема се вкопчи в седалката.

— Да не си луд? — викна той. — Какво правиш?

— Питам те дали я видя — повтори Карлос, а пулсът му биеше лудо в гърлото.

— Да видя ли? Какво да видя? Табелата ли?

— Да, табелата. Прочете ли я?

— Какво значи това? — възмути се фотографът, като се освободи от предпазния колан и опипа торбата с фотоапаратите, проверявайки за нанесени щети. — Разбира се, че я прочетох. „Агреда“.

— Мили боже! — тръсна глава Карлос, невярващ на очите си. — Нима не разбираш? Не ти ли напомня нещо това име?

По физиономията на Хема личеше, че не схваща за какво става дума.

— За бога! Това е фамилията на монахинята!

Кръглото небръснато лице на фотографа се смръщи драматично.

— Онази, дето ходела в Америка, когато си иска ли? — попита той съвсем тихо.

— Същата!

— Може ли да се успокоиш? Ще ни убиеш. И дръж волана, по дяволите! Сигурно е някакво проклето съвпадение.

— Какво ти съвпадение! Нима не виждаш? — Сега очите му бяха широко отворени и той не обръщаше внимание на нищо друго, освен на реакцията на колегата си. — Как може да съм такъв глупак? През XVII век и преди това много от известните хора са били познати с името на родния си град… В случая със сестра Мария Хесус де Агреда това „де Агреда“ може да е фамилията ѝ… но и името на родния ѝ град!

— Дяволите да те вземат! — възмути се Хема. — Студено е. Спрял си насред главен път. Направи нещо, Карлос. Да завием, да влезем в селото и да питаме, когото срещнем. Но махни колата оттук!

— Как не се сетих по-рано?

Хема го изгледа свирепо. Приятелят му беше като смахнат.

— Но как? — продължи Карлос. — Това не може да е съвпадение. Не е възможно. Знаеш ли колко села има в Испания?

Фотографът не беше сигурен дали му задава този въпрос сериозно.

— Знаеш ли? — настоя Карлос.

Хема потърси в жабката пътната карта, която винаги носеше, и я разгърна на географския указател в края. Там трябваше да пише.

— Открих! — Той държеше пръста си на една от страниците. — Искаш ли да знаеш?

— Разбира се! Колко?

— 35 618 — отвърна най-сетне.

— Виждаш ли? Едно на трийсет и пет хиляди не е съвпадение! Сега какво ще кажеш?

— Да махнеш колата от шосето!

ГЛАВА 16

— Кажете, Дженифър, някога било ли ви е трудно да различите тези сънища от реалността?

Доктор Мейърс дълго бе мълчала, слушайки внимателно всички обяснения на пациентката си. Разказът й беше толкова жив, че много трудно можеше да го сметне просто за измислица.

— Не разбирам какво искате да кажете, докторе.

— Не е трудно, Дженифър. Някога помисляли ли сте си при събуждане, че онова, което сте видели, е спомен? Че наистина сте били там, при онези индианци?

— Е, докторе — възрази тя. — Да не искате да кажете, че вярвате в прераждането? Макар предците ми да са кореняци американци, никога не съм чела нищо за тях, нито за ритуалите им, нито…

— Не. Не става въпрос за това. Трудно ли различавате съня от действителността? Да или не?

Упорството на психиатърката смути пациентката.

— Знаете ли, като дете помнех всичко, което сънувах през нощта.

— Продължавайте.

— Често разказвах всичко на майка ми, преди да ме заведе на училище. Описвах й усещането си, че летя или минавам през стена. Дори това, че пея под дъжда. Баба ми, която живя много години извън град Мексико, край храма на Девата от Гуадалупе, ми измисли прякор. Казваше ми Голямата мечтателка.

— Голямата мечтателка ли?

Дженифър кимна с блага усмивка:

— Да. Точно тя ме научи да различавам света на сънищата от истинския. Благодарение на нея сега знам, че всички тези сцени от Ню Мексико са сън. Така трябва да е!

Доктор Мейърс погали замислено брадичката си. Прозорците със звукоизолиращи стъкла не позволиха звукът от сирената на някаква патрулка да я разсее. Колата пресече за миг улица „Бродуей“ и зави по „Темпъл“ към тъмното сърце на града, Нощта се беше спуснала вече над Лос Анджелис.

— Разкажете ми за баба си — каза тя, когато и последният отблясък в червено и синьо угасна.

Нарейди не се поколеба:

— Казваше се Анкти, което на езика на индианците значи „танц“. От стари времена всички жени в семейството ми се казвали така, докато не съм се родила аз от тази страна на границата, в Съединените щати, и не ме кръстили Дженифър.

— Продължете… Какво си спомняте за нея?

— Познавах я малко. Родителите ми ме оставиха за едно лято при нея, когато отидоха на почивка в Европа. Тогава тя ме водеше всеки ден до базиликата на Девата от Гуадалупе. Безброй пъти ми разказваше нейната история. И знаете ли кое е най-интересното? Научи ме да си я представям като някаква синя дама, блестяща жена, която се появявала от време на време в земите на древните мексиканци.

— Като жената, която виждате в сънищата си?

— Точно така, докторе. Баба ми ми разказа приказката за това видение. Знаете ли я?

Доктор Мейърс кимна.

— Много е хубава. Хуан Диего, индианец от племето на баба ми, се е срещал няколко пъти с една мистериозна жена, обляна в синя светлина, на хълма Тепеяк. Тази жена го помолила на това място да се издигне базилика в нейна чест, но испанците, които тогава владеели Мексико, не му обърнали внимание. Епископът на града поискал от него някакво доказателство и накрая, отчаян, Хуан Диего казал условието на испанеца на самата синя жена.

— И какво станало?

— Тази част от историята беше любимата на баба ми — усмихна се тя. — При четвъртото си появяване дамата му дала доказателството: казала на Хуан Диего да занесе на епископа едно клонче рози, които нито растели в този район, нито се срещали по това време на годината. И индианецът послушно взел цветята в пончото си и ги занесъл долу в епископския дворец. Девата ги била приготвила в близкия храсталак.

Дженифър си пое дъх, преди да продължи:

— И знаете ли какво станало, когато епископът го приел и Хуан Диего разтворил пончото си? Цветята били изчезнали! Испанецът паднал на колене, възхитен от чудото: вместо цветята, върху скромната наметка на селянина се бил отпечатал мистериозният лик на синята жена.

— Портрет на дамата?

Дженифър кимна.

— Нали е вълнуващо? Виждах тази наметка, това пончо, всеки ден през онова лято. Всъщност, ако затворя очи и се концентрирам, още мога да си го представя. Винаги е с мен.

— Това е интересно, Дженифър. — Тъмните очи на лекарката заискриха. — Чувствате ли, че не сте сама?

Пациентката не знаеше какво да отговори.

— Ще ви задам въпроса по друг начин. По-грубо. Моля ви, не го приемайте зле: някога, независимо дали в цивилния ви живот или докато работихте за военните, поставяна ли ви е диагноза за някаква психическа болест?

— Е… Както можете да предположите, преди да се включа в тази програма за „далечно виждане“, бях подложена на какви ли не медицински изследвания.

— И?

— Нищо, докторе. Не откриха нищо.

Линда Мейърс отбеляза нещо в папката си, после въздъхна.

— Добре, Дженифър. Преди да ви предпиша някакво успокоително, за да ограничим тези сънища, нека ви обясня какво мисля, че става с вас.

Голямата мечтателка се размърда на дивана.

— Сред множеството смущения на съня, описани в каталозите, има едно доста странно, засягащо един от сто човека. Наричаме го сомнимнезия. Това е латинска дума, която идва от somnium — сън, и mnesia — памет. С една дума, става въпрос за това, че някои хора различават трудно сънищата от истинските спомени.

— Но нали ви казах, че баба ми ме научи да…

— Нека продължа, моля — прекъсна я лекарката. — В началото много от колегите ми смятаха, че това е форма на шизофрения. Представете си: „фалшиви“ спомени, но съвсем реални, породени от съзнанието. Някои пациенти мислеха, че могат да карат кола или да плуват, защото са го правили насън, и заради тези фалшиви спомени се излагаха на риска да се удавят или да катастрофират в реалния живот. Трябва да знам дали и във вашия случай е така. Трябва да потърсите корена за тези преживявания насън, за да разберем на какво се дължат.

Защо са толкова свързани. И защо вътрешната им структура е така солидна. Разбирате, нали?

Дженифър кимна.

— Ще потърсите ли корена на тези сънища?

— Разбира се… — отвърна тя колебливо.

— Не бързайте. И проверете дали майка ви, баба ви или някой от прадедите ви не е преживявал нещо подобно. И щом откриете нещо, елате пак. Докато това не предизвиква други смущения у вас, няма да ви предписвам медикаментозно лечение.

ГЛАВА 17

Всичко се случи така, както го бе замислил Гран Валпи.

Осем дни десетимата мъже, водачи на племето на Мъглата, останаха в кивата да подготвят ритуала по призоваването на духа. По два пъти на ден жените им идваха до малкия отвор, направен в горната част на помещението, и без дори да надникнат вътре, спускаха кошници, пълни с кочани варена царевица, кактуси, сладки месести листа от агаве и вода.

Нито те, нито някой от хората от другите племена знаеха какъв обред се изпълнява там вътре. Всяко племе в Куелосе си имаше свои ритуали, свои древни начини за връзка с духовете, съхранявани в дълбока тайна. Знаеше се само, че ферментиралите смеси, приготвяни в кивата, помагат за връзката с „висшето“.

Вътре непрекъснато горяха дърва. Гран Валпи и хората му стояха в полумрака денем и нощем, припяваха протяжни песни, дъвчейки получените растения, и удряха по барабаните от бизонска кожа, които бяха успели да съберат. С всеки ден атмосферата ставаше все по-напрегната. Само старият вожд знаеше колко дни са изминали и разпределяше задълженията в часовете на затишие: по време на дългото чакане между ритуалите мъжете дремеха, подновяваха татуировките си или почистваха старите маски на предците си. Това бяха страшни глави, с остри зъби и огромни очи, накичени с пера или с шипове, изобразяващи духовете пазители. Опъваха също барабаните или се молеха край сипапу — малка дупка, направена насред кивата, вярвайки, че тя свързва селото им със съществата от долния свят.

Но тези дейности бяха само подготовка за истинската им работа: да сънуват. След като погълнеха свещените растения и отварата от ферментирала юка, която приготвяха от първия ден, съзнанието им беше вече подготвено за търсенето на синия дух. Гран Валпи изгаряше от нетърпение да се срещне с него.

Но известно време, както обикновено, нищо не се случваше.

Сякаш големият дух, който трябваше да се появи, не чуваше още зова им.

Навън от кивата четирима мъже стояха нощем под открито небе да пазят племето. Това бяха кекелт, или соколчета, младежи,

непосветени още в тайните на възрастните, но добре обучени като воини. За подготовката им отговаряше Сакмо, най-закаленият воин в племето, който още не бе забравил преживяното преди дни.

Той каза на соколчетата, че по време на този обред никой, освен добрите духове, не може да приближава до кивата. Ако някой наруши правилото и не отговори на уречената парола, те трябва да го убият, да го насекат на четири равни части и да ги заровят извън селото, колкото може по-далече една от друга.

Никой нормален човек не би дръзнал да оскверни кивата на Мъглата.

През осмата нощ, когато отомкам блестеше по-силно от всякога, нещо се раздвижи в свещената кива на хуманите. Лицето на Гран Валпи беше цялото в пот, когато подаде глава над завивката. Беше много разтревожен и очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите. Всички в кивата спяха, изтощени от ритуала тази вечер. Но не и вождът на племето. С един скок той излезе навън и след като се увери, че наоколо няма никого, се отдалечи и навлезе в храсталака.

Движеше се като обладан. Като че ли вървеше по следите на някой, който го водеше в мрака. Сякаш фигурите, татуирани на гърдите му за защита на младини, най-сетне изпълняваха предназначението си.

Нещо или някой бе влязъл във връзка с него.

Точно преди да побегне, някакъв странен син проблясък се бе спуснал до процепа с формата на полумесец край гробището на предците. Този път Сакмо не го видя. Никой в Куелосе не усети какво става. Ако някой можеше да наблюдава тази сцена отстрани, би помислил, че този проблясък е свързан по някакъв начин със стареца. Докато сиянието още проблясваше в недрата на каньона, старецът тичаше като антилопа към него.

Като се приближи, прерията започна да се променя.

Странното затишие, което така бе поразило Сакмо, се възцари отново над околността. И в същото време тревата край хълма престана да се полюшва. Песента на щурците секна. И дори звънката монотонна песен на бълбукащия Извор на лисицата, който старецът прекоси като мълния, стихна.

Гран Валпи не забеляза нито едно от тези чудеса; сетивата му не възприемаха този свят, те бяха отправени към другия.

— Майко! — викна той. — Най-сетне! И в същия миг старецът я съзря.

В началото забеляза само светлина. Но когато очите му свикнаха, различи очертанията на красива девойка с бледо блестящо лице, която стоеше на няколко метра от него. „Духове пазители!“, прошепна той. Тази дама излъчваше светлина в четирите посоки, като осветяваше отчасти и земята, върху която се полюшваше. Беше облечена в дълга бяла туника, покрита с небесносиня пелерина, която не стигаше до пясъка.

Щом видя, че Гран Валпи се приближава, девойката се усмихна.

— Ти ме по-вика и аз дой-дох. Какво же-лаеш, старче?

Синята дама не движеше устни. Дори не промени изражението си. И все пак думите й прозвучаха така кристално ясни, както ги бе чул и Сакмо само преди осем нощи.

— Майко, искам да ви питам нещо…

Видението кимна. Гран Валпи преглътна, преди да продължи:

— Защо се явихте на сина ми, а не на мен? Не вярвате ли вече на този, който запази така дълго тайната за вашите появления? Никога не съм говорил за нашите срещи, подготвих народа си за скорошното пристигане на бледоликите хора, а вие… вие…

— Няма нуж-да да се па-зи по-вече тайна — прекъсна го тя. Мо-ментът, за който тол-кова ти говорих, дой-де. Ти из-пълни за-дачата си. Ско-ро синът ти ще те за-мести.

— Сакмо ли? Още е неопитен! — възрази Гран Валпи.

— Имам нуж-да от чо-век като него. Той е беля-зан със знак на ко-жата. Като теб. И един-ствен от семейст-вото е на-следил дарбата ти. А се-га ще на-следи и ми-сията ти.

— А какво ще стане с народа ни?

— Бог ще го во-ди.

— Бог ли? Кой Бог?

Дамата не отговори. Вместо това пусна нещо на земята. Груб дървен кръст, който индианецът погледна, изумен.

Гран Валпи знаеше какво ще последва: синята светлина щеше да се усили и същевременно остър звук, като писък на сто гризача, щеше да прониже слуха му и да го повали. Винаги ставаше така. Дамата млъкваше и той знаеше, че вече е време да си върви. И че тази странна синя майка щеше да изчезне, щом го видеше паднал в несвяст.

Но този път „духът“ имаше време да му даде един последен съвет.

ГЛАВА 18

АГРЕДА, ИСПАНИЯ

Карлос пое дълбоко дъх три пъти, преди да запали отново мотора на колата. Беше последвал съвета на Хема и бе спрял в единия край на шосето, за да се съвземе от шока, предизвикан от откритието му. „Агреда — повтаряше като зомбиран. — Агреда“. Трудно му беше да проумее, че има село със същото име като на монахинята, и сега се упрекваше, че не е проверил тази възможност. „Едно от 35 618 села, регистрирани в Испания рече си той. — Трябваше да проверя това!“

— Откритията стават тогава, когато човек е готов да ги разбере… — прошепна Хема като стар източен мъдрец. Но Карлос не знаеше дали все още не му се подиграва.

— Какво искаш да кажеш?

— Че когато започна да работиш над телепортациите, може би още не си бил готов.

— Готов за какво? Това са евтини философии! — възрази Карлос.

— Мисли, каквото искаш. Знам, че си неверник, но съм сигурен, че всеки от нас си има съдба. И понякога тя ни подема със силата на ураган.

Думите на фотографа му се сториха странни и доста задълбочени, сякаш не беше ги изрекъл той, а някакъв древен и забравен оракул, вселил се в него. Карлос никога не бе чувал Хема да говори така — всъщност дори се съмняваше, че е способен да изпитва подобни чувства, — но все пак усети, че тези думи му подействаха дълбоко. Странното беше, че точно тук, след като отмина заледената канавка на шосе № 122, разбра, че няма избор и трябва да зареже глупавото преследване на свещени плащаници, да пренареди приоритетите си в списъка от неразрешени въпроси и да направи някои проучвания в селото, наречено Агреда. Като усети допира на гладкото медальонче със „Светия лик“ до гърдите си, се усмихна. Кой знае, помисли си, дали този странен обрат нямаше да извади от забвение проучването му за телепортациите и в крайна сметка той да се върне в Мадрид с някой хубав репортаж.

Бръмченето на мотора го върна към действителността. Той затвори бележника си, помоли Хема да сгъне пътната карта, отправи

отново поглед към асфалта и пое решително по единствената улица, водеща към центъра на селото.

Агреда се оказа истинско откритие: бе разположена в подножието на Монкайо (внушителна планинска грамада на височина 2315 метра, издигаща се застрашително над тях сред мъглите), а в застроената й част личаха все още следите на историята. Християни, евреи и мюсюлмани дълго бяха делили улиците и пазарите й през XV век. Селото било сцена и на кралски празненства, а водите на реката му — Кейлес, били тачени от римските ковачи, които закалявали в тях най-добрите си оръжия. Но разбира се, те щяха да узнаят всичко това след време.

Тази сутрин улиците на Агреда бяха мокри и пусти като тези на Лагуна в планината Камерос. Предните стъкла на колите, паркирани от двете страни на улица „Мадрид“, бяха покрити с дебел слой лед, а жителите на селото, малко повече от три хиляди души, се криеха от студа зад дебелите стени на къщите си.

— Накъде смяташ да поемеш? — подпита плахо Хема. Приятелят му беше все още впечатлен от невероятното географско попадение.

— Към главната църква, къде другаде? Ако изобщо е имало някаква монахиня в това село, която е летяла до Америка господ знае как, отецът трябва да е чувал.

— Би трябвало — рече уклончиво Хема. — Би трябвало.

Колата пое смело, криволичейки по пустите улици. Селото се оказа по-голямо, отколкото изглеждаше от шосето. За щастие църквата, която търсеха, се появи неочаквано пред тях, издигнала се до сграда, приличаща на кметство, в западния край на голям правоъгълен площад. Карлос я заобиколи внимателно и паркира едва на десетина метра от голямата й порта.

— Затворено е! — заяви Хема и собственият му дъх замъгли погледа му.

— Може да има друга, отворена…

— Друга ли?

— Да, погледни там.

Точно зад тях и зад една четириетажна сграда се издигаше силуетът на друга голяма барокова камбанария. Без да бързат, те пресякоха пеш площада и побутнаха прекрасната порта, но напразно.

— Също затворено — зажалва се пак фотографът. — Тук няма никого. И е дяволски студено…

— Странно, нали? Дори кръчмите са затворени.

— Човече, на север това не е странно! Неделя е и при тази температура и аз бих останал вкъщи. Може би в дванайсет, за голямата меса…

Намекът на Хема накара Карлос да подскочи.

— В дванайсет ли? Не можем да останем и да висим тук толкова време!

— Прав си. — Фотографът вече подскачаше, за да се стопли. Да се върнем ли в колата?

Щом влязоха в нея и пуснаха отоплението и чистачките, които помитаха все по-редките снежинки, Хема измърмори:

— Може би много бързаш.

— Сигурно — отвърна рязко Карлос. — Във всеки случай няма да отречеш, че е голяма случайност да попаднем на това село…

— А на теб такива случайности ти действат на нервите, нали?

— Казвал ли съм ти някога за стария професор по математика, който смяташе, че зад всяка случайност се крие Господ?

— Сто пъти! От две седмици само това приказваш! — засмя се Хема. — Но не разбирам защо не искаш да допуснеш, че в живота има ситуации, които са програмирани, няма значение защо, нито от кого, и те могат да бъдат извън твоя контрол. Нима още очакваш да „хванеш“ Господ in fraganti[1] след някое от твоите съвпадения?

Карлос стисна силно волана, внимавайки да не се блъсне в лошо паркираните коли. Някоя ледена кора можеше да ги поднесе към тях.

— Какъв въпрос само! — отвърна най-сетне. — Да приема това, което казваш, е все едно да повярвам, че някъде живее някой, който е предначертал основните линии на живота ни. А оттам до вярата в предопределението и в Бога е само една крачка.

— А защо просто не повярваш? — настоя фотографът.

— Защото имам чувството, че Господ е етикет, който се лепва на всичко, което не се разбира. Вярата в Бога ни пречи да правим усилие да мислим…

— А ако след всичките ти усилия стигнеш до заключението, че той съществува?

Карлос не отвърна. Ръцете му внезапно се сковаха на волана и очите му отново се изцъклиха. Той спря сеата, но остави мотора да работи.

— Сега пък какво има?

— Сбъркали сме… шосето — отвърна тихо той.

Хема се притесни. Нещо не беше наред.

— Сериозно ли е?

— Не… Не мисля.

Ръцете на Карлос се раздвижиха отново и той подкара колата към друг знак, сочещ края на община Агреда. Там извади някак важно ключа и откопча предпазния колан. Само един поглед бе достатъчен на Хема да разбере, че това наистина не беше шосе № 122. Беше лошо асфалтиран път, изпълнен с дупки и твърде тесен за движение в двете посоки.

Фотографът все още не разбираше.

Сякаш не на себе си, Карлос слезе от колата, затръшна вратата, прекоси платното и се запъти към една каменна сграда, разположена до малка камбанария. „Може да има нужда от чист въздух“, помисли си приятелят му. Останал в колата, Хема проследи колебливите му стъпки.

— Тук е! Слизай! — чу го внезапно да вика, вдигнал ръце над главата си.

Фотографът се стресна. Извади торбата с фотоапаратите изпод седалката и изскочи от колата.

— Какво става?

— Виж!

Хема потръпна. Колегата му, който издишваше пара като змей в пещера, сочеше въодушевено сградата зад гърба си. Или поточно нещо като изкоп, зеещ между пътя и сградата, в дъното на който се виждаха две дъбови врати. Едната дървена, със странен каменен герб, а другата — вградена в полукръгла арка и укрепена с дебели железни греди.

— Какво искаш да видя?

— Там, долу. Не виждаш ли?

Хема огледа още веднъж изкопа. И с изненада откри каменната статуя на монахиня с разперени ръце, държаща кръст в едната. Тя сякаш току-що се бе появила. Сякаш само преди секунда не беше там.

— Това е манастир! Виждаш ли? Има ли по-подходящо място да питаш за някоя монахиня?

— Да… разбира се — промълви Хема. — Ще слезем ли?

Двамата слязоха по едно скеле, покрито със сняг, до средата на изкопа и застанаха пред вратите. Скоро разбраха, че сградата е много по-голяма, отколкото им се бе сторило. Всъщност приличаше на крепост. По фасадата й имаше малки дървени прозорчета и мизерен via crucis[2], почернял от времето.

— Прав си, сигурно е манастир — измърмори Хема.

Карлос не го чу. Беше коленичил до циментовия пиедестал, на който се издигаше статуята, впечатлила го толкова. Преписваше в бележника си легендата, издълбана върху цокъла.

— Виждаш ли? — възкликна накрая. — Погледни какво пише тук.

Хема се взря и откри надписа:

На препочтената майка Агреда — със свята гордост.

От съселяните й

— Смяташ, че е твоята монахиня ли? Във въпроса му имаше някаква уловка.

— Че кой друг?

— Знаеш ли? — рече Хема, поглаждайки фотоапарата си. Забрави какво ти казах за съдбата. Трябва да запазим хладнокръвие.

Карлос кимна, без да продума.

— Сам ми каза, че е нещо обичайно известните хора да носят името на селото, където са родени. Много съвпадения ще станат, ако тази монахиня е твоята…

— Много съвпадения — повтори журналистът.

— Просто още едно.

Карлос погледна косо фотографа. Хема продължи:

— А ако това наистина е монахинята, която така ти скъса нервите, когато се занимаваше с телепортациите, скоро ще разберем. Но ако не е тя, бъди така добър да забравим този въпрос и да се върнем право в Мадрид, без да казваме нито дума на никого за това. Съгласен ли си?

— Да.

Карлос се надигна и с решителна стъпка се отправи към най-близката врата. Беше отворена.

— Влизай! — насърчи го Хема.

Като прекрачиха прага и очите им свикнаха с полумрака, те видяха, че първоначалните им подозрения се потвърждават. Намираха се в малка приемна, чиито стени бяха покрити с летви и украсени с библейски мотиви. Въртящият се долап, вграден в дясната стена, разсея всичките им съмнения: това беше манастир.

Малка масичка, покрита с плетена дантела, и няколко сухи листа от околността, едно звънче, стар електрически ключ, завинтен на плочка на височината на очите, и неотменният дървен цилиндър, свързващ вътрешността с външния свят, бяха цялата строга украса на тази приемна.

— Ще позвъниш ли? — запита Хема тихо, впечатлен от тишината и студа в стаята.

— Разбира се.

Щом докосна звънеца, остър звън се разнесе из цялата сграда. След миг пантите на някаква врата зад въртящия се дървен цилиндър изскърцаха. Някой идваше.

— Аве, пречиста Марийо — наруши тишината един глас. Ехото му изпълни малката приемна.

— Без грях заченала, сестро… — нерешително изрече Карлос.

— Моля? Какво желаете? — запита много благо невидимата му събеседничка.

За миг Карлос се поколеба дали да не измисли някоя наивна история като претекст за посещението си, с която да прикрие онова, което започваше да се превръща вече в низ от необясними случайности, но се отпусна и обясни отчасти истината:

— Вижте, майко: ние сме двама журналисти от Мадрид и правим репортаж за реликвите, които се пазят в някои енории в планините Камерос, но снегът и лошите пътища ни доведоха дотук…

— Какъв сняг, а! — отвърна живо жената.

— Вижте… Бихме искали да разберем дали тук е живяла една монахиня на име Мария Хесус де Агреда. Чували ли сте? Тази монахиня е живяла през XVII век и не знам дали е останал някакъв спомен за нея. Преди няколко седмици я споменах случайно в един репортаж и не знам дали…

Фотографът го сръга с лакът и той изведнъж млъкна…

— Как няма да сме чували за нея! Нали е основателка на манастира ни!

Гласът иззад въртящия се долап наистина ги изненада. Хема и Карлос се спогледаха, изумени. Пребледняха. А монахинята, без да подозира нищо, добави:

— И щом сте тук, значи тя ви е повикала. Не се съмнявайте изобщо. — Лек весел смях се дочу иззад долапа. — Има славата на чудодейка и сигурно с нещо сте привлекли вниманието й. При този снеговалеж сигурно й трябвате за нещо важно. Препочтената е много убедителна!

— Е? — запита Карлос, обезпокоен.

— Добре, била е… — съгласи се монахинята.

— А какво искате да кажете с това, че „ни е повикала“, сестро?

— Нищо, нищо… — отново се засмя тя през зъби. — Вземете ключа, който ви оставям на долапа; отворете малката врата вдясно и вървете до края на коридора. Ще стигнете до стъклена врата, на която има друг ключ; отворете я и запалете печката, а някоя сестра ще слезе веднага да говори с вас.

Благите заповеди бяха така точни, че не им оставаше друго, освен да се подчинят. Всъщност, преди още да се съвземат, долапът се завъртя и те видяха малък стоманен ключ на жълт ключодържател. Това бе пропускът им за манастира.

---

[1] На местопрестъплението (итал.). — Б. пр. ↑

[2] Пътят на кръста, обикновено група от четиринайсет кръста или картини, представящи четиринайсетте стъпки на Христос към Голгота. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 19

РИМ

Точно в 20,30 часа отец Балди се върна на площад „Свети Петър“. Там се чувстваше относително сигурен. Едно такси го остави на ъгъла на „Борго Пио IV“ и Виа ди Порта Анджелика, пред един от „служебните входове“ на Ватикана, които папските чиновници използваха най-често. В този час повечето от тях излизаха от канцелариите си след изтощителния работен ден.

Като помисли малко, той реши да рискува докрай. Бе разбрал, че това е единствената възможност да не се върне във Венеция с празни ръце.

Внезапната смърт на „свети Матей“ го поставяше в толкова трудно положение, че трябваше да изясни нещата колкото може по-бързо. И му се струваше, че там, в Божията крепост, ще намери начин да го направи.

Вече решил, „светецът“ се сля с потока от служители, мина през караулните будки на sampietrini-те, навлезе в лабиринта от офиси и се отправи към кабинетите на Държавната канцелария. Фасадата на малкото здание — със сиви капаци на прозорците и черни керемиди — наскоро беше реставрирана. Сградата имаше безупречен вид. Медната табела с тиарата и ключовете на свети Петър, гравирани в черно, блестеше както никога досега под електрическата светлина на близките фенери.

Вътре картината беше съвсем друга: виждайки коридорите в оловен цвят и вратите от шперплатов фурнир с имената на кардинали и други членове на Курията, залепени с тиксо, той разбра, че ремонтът е бил само външен. Сградата всъщност бе вече пуста.

— Мога ли да ви помогна, отче?

Кръглолика монахиня, облечена в тъмносиня дреха, с платнено покривало на главата, го посрещна иззад една преграда със стар плот.

— Бих искал да се видя с Негово преосвещенство Станислав Шидив.

— Имате ли насрочена среща? — заинтересува се прилежно тя.

— Не. Но монсеньор ме познава добре. Кажете му, че Джузепе Балди от Венеция е тук. Спешно е. Освен това — рече той,

размахвайки писмото, което бе получил от него преди два дни, — знам, че ще се зарадва да ме види.

Това помогна. Пликът с гербовете на Държавната канцелария подейства като шперц.

На монахинята й трябваха само секунди, за да натисне необходимите копчета и да предаде съобщението по линията. След едно заучено: „Добре, ще ви приеме“, което Балди чу с облекчение, монахинята го поведе по коридорите към кабинета на кардинала поляк.

— Тук е — каза тя пред една неугледна врата. — Влезте, без да чукате.

Щом прекрачи прага, на свещеника тутакси му направи впечатление, че през прозорците се открояваше осветеният купол на „Свети Петър“ и дори голяма част от сто и четирийсетте статуи от колонадата на Бернини. Той забеляза и прекрасните ренесансови килими с езически мотиви, красящи най-тъмния ъгъл на помещението.

— Джузепе! Mio Dio! Толкова време не сме се виждали!

Шидив беше среден на ръст мъж. Бе облечен в блестящата морава сутана на своя сан. Лицето му на полски дървар бе добре избръснато и изглеждаше гробовно студено, а сините му очи зад дебелите стъкла на очилата му сякаш виждаха всичко. Кардиналът стана от черното си кожено кресло и с големи крачки прекоси няколкото метра, делящи го от госта му. Стаята миришеше на скъп парфюм и на дезинфектанта, използван от ватиканската служба по почистването.

Балди целуна покорно пръстена му и кръста, който кардиналът носеше на врата си, а после потъна в братската му прегръдка. След това седна пред писалището му. Приглади сутаната си, преди да кръстоса крака, и хвърли бърз поглед на папките и пликовете, струпани между него и кардинала. Всъщност нямаше нужда от много предисловия. Негово преосвещенство и бенедиктинецът се познаваха от години, от времето, когато бяха семинаристи във Флоренция. Там споделяха интереса си към преполифонията и най-благородните идеали на попрището си. Нещо повече, точно монсеньор Шидив, роден в Краков и личен приятел на папата, бе представил Балди на координаторите на проекта за Хроновизията някъде през петдесетте години, когато той правеше първите си стъпки.

По-късно бе разбрал, че Шидив е и „свети Йоан“. Мистикът. Последният човек, отговарящ тайната за Хроновизията да не излезе никога извън стените на Ватикана. Координаторът, който трябваше да следи всеки ход на екипа. Но също и човекът, който помогна на Балди да стане пълноправен член в него. Между тези мъже не трябваше да има никакви тайни. Но имаше.

— Радвам се, че идваш при мен, Джузепе — каза монсеньор. Не знаех как да ти съобщя какво се случи със „свети Матей“, отец Корсо, този следобед… — снижи глас кардиналът.

— Точно за това исках да говоря с вас.

— А, така ли? — изненада се той. Тонът на неговия подчинен бе съвсем покорен. — Вече знаеш?

— Узнах го преди час. Видях полицейската кола пред дома му.

— Минал си през дома му? — Изражението на Шидив се промени. Това бе явно нарушение на етичния кодекс на „четиримата евангелисти“.

— Всъщност… До известна степен го направих заради вашето писмо. И заради строгата заповед да дойда в Рим и да ви обясня какво ми се случи с испанския журналист. Защото за това става въпрос, нали?

— Боя се, че е така, Джузепе. За втори път.

— Но кълна ви се, че аз не…

Кардиналът тутакси го прекъсна.

— Не се извинявай! — рече, а после снижи глас и се наведе над бюрото. — И стените имат уши.

Шидив се изправи и заговори съвсем нормално. Венецианецът разбра причината. Макар да беше координатор на проекта за Хроновизията и негов съмишленик, кардиналът играеше важна роля и сред пазителите на вярата. Като двоен агент. Трудна роля. Мътна. Затова никога не му се беше доверявал.

— Не те повиках аз — добави той. — Твоите палачи са в Конгрегацията за Доктрината на вярата. В Инквизицията. Но знаеш ли, сега това няма никакво значение, приятелю. Със смъртта на „първия евангелист“ нещата много ще се променят. Папата е загрижен за Хроновизията. Бои се, че ще изпуснем контрола над нея и ще се разкрият неща, които е по-добре да не излизат на бял свят. Разбираш ли?

Кардиналът се хвана за страничните облегалки на креслото си и се надигна над документите, които ги деляха.

— Най-лошото в този инцидент е — продължи той, — че още не знаем дали смъртта му е случайна или предизвикана. Полицията нямаше време да довърши доклада, а аутопсията няма да стане по-рано от тази нощ. И все пак… — Шидив сбра длани, замислен. — …най-много ме тревожи това, че той бе в течение на някои проблеми, свързани с Хроновизията, за които ти не знаеш и които може би са „изтекли“ извън нашия кръг.

— „Изтекли“ ли? — Лицето на отец Балди се разкриви.

— От това се боим. Някой е изтрил всички файлове в компютъра му. Един техник от Ватикана прегледа вече хард диска и каза, че е бил форматиран двайсет минути преди неговата смърт. После съдържанието му е прехвърлено на друг диск. Тоест, страхуваме се, че от кабинета му е изчезнала много важна документация.

— От какъв род?

— Исторически документи, но и бележките от експериментите му.

Шидив смени тона си пред озадачения поглед на отец Балди.

— Държахме те в неведение, разбираш ли? Не можехме да рискуваме да подадеш някаква информация на пресата — още по-малко информация от „свети Матей“, или случайно да разкриеш проекта ни.

— Подозирате ли някого, Ваше Преосвещенство?

— Проучвам няколко души. Момчетата от Конгрегацията за Доктрината на вярата мятат огън и жупел по въпроса. Нали знаеш, че откакто Павел VI, с реформаторския си дух, им отне правомощията, се впускат по следите на всяко изследване, което им мирише на „ерес“. Опитаха се да погребат Хроновизията още щом разбраха за нейното съществуване и публикуването на изявлението ти в пресата бе добре дошло за тях… Въпреки че не знам докъде са стигнали.

— Публикуването ли? Но аз не…

Шидив се наведе над писалището, извади един брой от испанското списание Мистерии и го остави отгоре.

— Няма да ти е трудно да разбереш заглавието на испански, нали?

Балди отвори списанието по средата и прочете, уплашен, заглавието на един репортаж, поместен над снимката му: „Миналото е фотографирано от машина на времето“.

— Но, Ваше Преосвещенство, да не смятате, че аз…? Шидив го прекъсна:

— Казах ти, че вече няма значение. Най-важното е да заловим човека, откраднал архивите на „свети Матей“. Не трябва да позволим проектът ни да се превърне в скандал.

Отец Балди кимна.

— Боя се, Джузепе, че това е работа на партньорите ни. Но на този етап от дипломатическите ни отношения не можем дори да намекнем за подобна възможност.

— Партньори ли? Какви партньори? — Върху лицето на свещеника се изписа изненада. Никога не бе чувал, че за Хроновизията са били нужни съюзници извън Ватикана.

— Това е едно от нещата, за които се постарахме „евангелистите“ да не разберат. Но сега трябва спешно да си върнем откраднатата документация и съм принуден да ти се доверя отново.

Монсеньор погледна над очилата си.

— Надявам се, че не греша, като правя това.

Думите на кардинала прозвучаха строго. Балди само кимна. Седеше неподвижно на стола и чакаше събеседникът му да му обясни какво бе крил от него през последните месеци.

ГЛАВА 20

Дженифър шофираше обратно към къщи, към Венис Бийч, обмисляйки всичко, за което бе разговаряла с доктор Мейърс. Смяташе, че лекият вечерен тихоокеански бриз, една цигара и една хубава разходка до Сайдуок Кафе, за да хапне малко моцарела и да пийне коктейл с шампанско, ще прояснят мислите й.

Но се лъжеше. Колкото и откровена да беше с доктор Мейърс, имаше неща, за които не можеше да говори. Как да й каже, че допреди няколко седмици е работила в Италия по строго секретен проект, заради който е била принудена да гълта сънотворни лекарства? И как можеше да получи точна диагноза от лекарката, след като не й разкриваше нищо от информацията, протоколирана под графа „национална сигурност“? От друга страна, дали всичко това не бе свързано с баба й? Случайност ли беше, че дамата от сънищата й приличаше толкова на Девата от Гуадалупе, за която си спомни този следобед?

Всъщност точно заради тези сънища тя се оттегли от проекта. Казаха, че помрачавали съзнанието й. И сега тя наистина се чувстваше объркана.

За пръв път сподели това с лекар в Рим, след като в един клиничен доклад от Форт Мийд се опитаха да я обявят за непригодна: „Пациентката страда от странен вид епилепсия, познат като «статична» или «епилепсия на Достоевски». Трябва да бъде наблюдавана и да се засилят предпазните мерки в работата й за INS COM, Интелиджънс енд Секюрити Къманд“[1].

Статична епилепсия ли? Достоевски? Нали доктор Мейърс й говореше за Стендал? Какъв беше този научен жаргон?

Дженифър паркира тойотата си на няколко крачки от решетъчната врата пред дома си. Обичаше много това място. Като малка родителите й я водеха тук да си играе на плажа и да прекарва лятото с братовчедите си. Затуй, когато напусна Вашингтон с намерението никога повече да не се връща там, го превърна в свой дом. Беше дървена постройка — от онези, дето скърцат, като вървиш, и в нея още можеше да долови миризмата на боровинковия сладкиш, който майка й правеше всяко лято.

Преди да влезе, огледа тъжно белосаната фасада. Къщата беше като сандък, пълен със спомени. Склад, в който трупаше вехтории, сувенири от пътуванията си и снимки. Всичко бе тук. Дори това, за което се сети току-що. Дженифър се усмихна. Как не й беше дошло наум по-рано? В един бележник със сини корици бе записала подробно разговора с италианския лекар, който й „разтълкува“ диагнозата от Форт Мийд. Спомни си, че го беше направила, за да може да прегледа на спокойствие мнението му и да се увери, че разбира заключенията му. И това съкровище беше точно тук, в чудната й къщичка на брега.

Когато го откри и разлисти, сякаш чу отново дрезгавия глас на доктор Буонвизо. Беше приятен. Споменът за забавния му италиански акцент я накара да се пренесе отново там, на неофициалния разговор, който проведоха в кафенето на *Оспедале Дженерале ди Дзона Кристо Ре*. Беше преди малко повече от година.

— Болестта, за която ме питате, се среща много рядко, госпожице — каза й той.

— Предполагам, докторе. — Сякаш се виждаше и сега, горяща от нетърпение. — Но можете да ми кажете нещо, нали?

— Добре… Пациентът, страдащ от епилепсията на Достоевски, често има много живи сънища или видения. Те започват с ослепителна светлина, предхождаща внезапния спад на вниманието му към всичко, което го заобикаля. След това тялото обикновено остава неподвижно, вцепенено като дърво, и накрая потъва в много реални халюцинации, които преминават в някакво състояние на блаженство. По-късно настъпва пълно физическо изтощение.

— Познавам симптомите… Но може ли да се лекува?

— Всъщност не знаем как. Имайте предвид, че в целия свят са известни само дванайсетина документирани случая.

— Толкова малко?

Дженифър си пое дъх, а бележките й я връщаха към спомените за този разговор.

— Вече ви казах, че това е много рядка болест, госпожице. Ако се обърнем към историческите архиви, някои специалисти смятат, че са открили същите симптоми у личности като свети Павел (нали помните светлината, която му се явила по пътя за Дамаск?), Мохамед или Жана д’Арк…

— А у Достоевски?

— И у него, разбира се. Всъщност болестта се казва така, защото в романа си Идиот той описва симптомите с невероятна точност. Описал ги е у един от героите си, княз Мишкин. Там са обяснени всички отличителни белези на тази епилепсия…

— С две думи, докторе, значи не знаете какво лечение да приложите, ако имате пациент с такива симптоми — прекъсна го тя.

— Честно казано, да.

— А знаете ли дали е наследствена болест?

— Точно така! Без съмнение е такава, госпожице. Въпреки че не бих я нарекъл болест. В миналото е била смятана едва ли не за Божи дар. Дори се е говорело, че света Тереза де Хесус е страдала от нея и точно това състояние й е отворило пътя към екстазното общуване с Бога.

— Разбирам, докторе… Благодаря.

— Prego.

Сега си спомняше много добре какво си бе помислила за този лекар: че европейците често се увличат по историческите легенди, по разказите за мистици и светци, и рядко се съсредоточават в практическите неща.

Дали бе наследила тази болест? И в такъв случай — от кого? Майка й никога не беше страдала от нея. Нито пък баща й, сух и строг до деня на смъртта си.

Потънала в мисли над семейните албуми, Дженифър прекара доста време, спомняйки си последните години. Не искаше да си ляга. Проблемите й по завършването на Университета в Джорджтаун, включването й в проекта Старгейт под протекцията на престижния Станфорд Рисърч Институт (SRI) и дори срещата й с онзи полковник Стъбълбайн, който я убеди да се яви като доброволка за експериментите по телепатия, отвели я в тъмните коридори на Департамента по отбраната — всичко това я държеше будна и нащрек.

Тези картини като че бяха съвсем живи.

Спомни си също така, сякаш бе вчера, за онзи изключителен човек, онзи „медиум“ на име Инго Суон, който я убеди да приеме тази работа. Никой не можеше да опише като Суон някое далечно място, като се концентрира само над предварително зададените му координати. Никога не бе виждала човек, който да влияе като него на светофарите по улицата и да променя светлините им по свое желание,

и дори да разсейва струпаните облаци само с един поглед, когато си поиска. Този „атлетичен ум“ твърдеше, че заслугата не е негова, че е наследил способностите си от една прабаба, „лечителка“ от племето сиукси, която му ги предала от отвъдното.

„Ами ако и на мен…?“

На лицето й се появи усмивка. Срещата й със Суон и тези снимки я караха да се чувства отново млада. В ушите й звучаха отново разгорещените спорове между различните екипи за „далечно виждане“ в INSCOM. Тогава всички те, без изключение, бяха убедени, че психическото поведение се определя от генетични дадености. И твърдяха, че в семейства на хора, предразположени към „астрални пътувания“, знаменателни сънища или телепатия, „медиумът“ се отличава винаги с нестабилното си невротично или истерично поведение. Паранормалното беше някакво „зло“, което се предаваше от поколение на поколение.

„И аз съм такава, да“.

Дженифър затвори тутакси албума. Трябваше да позвъни във Финикс. Имаше някакво предчувствие… Една от онези странни „инжектирани“ идеи, за които Суон й говореше толкова често. Беше вече десет часът вечерта; в Аризона бяха с един час напред, но за нея нямаше значение. Изобщо.

— Мамо?

От другата страна на линията й отговори един равнодушен глас.

— Виж ти! Радвам се, че най-сетне се обаждаш нощем — похвали я. — Най-после разбра, че нощната тарифа е много по-евтина, нали?…

— Да, да. Знам, мамо. Всъщност искам да те питам нещо за семейството.

— Пак ли?

— Не се притеснявай — въздъхна тя. — Няма нищо общо с татко.

— И по-добре.

— Да знаеш дали някой в семейството е страдал от епилепсия?

— Но какви са тия въпроси, Дженифър! Епилепсия ли? Добре ли си, скъпа?

— Отговори ми с да или не. За миг настъпи мълчание.

— Е…, когато бях малка, майка ми се тревожеше за пристъпите, от които страдаше баба. Но тя умря, преди да навърша десет години, и не съм сигурна за какви точно пристъпи говореха.

— Баба ти ли? Моята прабаба?

— Да. Уф! Беше толкова отдавна! Жалко, че не я познаваш, била е жена с характер. Като теб. Предците ѝ живеели край Рио Гранде, в Ню Мексико, макар че по-късно, по времето на златната треска, решили да емигрират на юг и се установили отвъд границата. Близо до Гуадалупе.

— Това вече го знам. Но защо не си ми говорила никога за прабаба ми? Вярно ли е, че се е казвала Анкти, като теб?

Тонът на Дженифър прозвуча като упрек.

— И като баба ти, да. Но това са много стари истории, не са интересни — извини се тя. — Вие, младите, се интересувате от по-важни неща от старите семейни истории.

— Истории ли? Какви истории?

— Ами… Баба ти Анкти все ги разправяше.

— Какви истории? — настоя тя.

— Не ме бива за тия работи, скъпа. Освен това бяха невероятни истории. За духове закрилници, за боговете качинас и тям подобни… Щеше да се уплашиш!

— Ужасна си, мамо. Помня приказките на баба. За индианеца Хуан Диего. За Девата. За цветята в пончото.

— Да. Аз също.

— А не знаеш ли от кое племе е била прабаба ми?

— Това не знам. Съжалявам. Знам, че била нещо като магьосница и че семейството емигрирало, защото имали много проблеми в енорията. Но не вярвам да е говорила много за това с внуците си.

— Да ти говори нещо името Куелосе? Или Гран Кивира?

— Не — поколеба се тя.

Чу се дълбока въздишка, преди гласът от другата страна да продължи:

— Защо питаш толкова за баба Анкти сега, дъще?

— Просто така, мамо.

— Добре… Трябва да знаеш — засмя се тя, — че когато ти се роди, първото, което тя каза, беше, че си приличала много на

„магьосницата“.

— На прабаба ми ли?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, дъще! Какво става? Да не искаш да кажеш, че пак имаш от ония сънища, а? Вече преживяхме това! — В гласа й прозвуча тревога. — И беше ужасно.

— Спокойно, мамо. Няма нищо такова. Добре съм. Като се видим, ще ти разкажа всичко.

— Обещаваш ли?

— Обещавам, мамо.

Дженифър остави слушалката със странно чувство. Току-що бе открила, без да иска, че между нея и удивителния Инго Суон има много повече общи неща, отколкото си беше представяла И двамата имаха индианско потекло… и баба магьосница! Но дали това обясняваше странните й сънища? И диагнозата й за „епилепсия на Достоевски“?

Какво ли би казала за това доктор Мейърс?

---

[1] Intelligence and Security Command (Командване за разузнаване и сигурност) (англ.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 21

— Татко! Кажете нещо! Чувате ли ме?

Разтърсван от Сакмо, Гран Валпи постепенно се свести.

Беше зашеметен. Скованите му мускули отказваха да му се подчиняват. Изобщо не разбра колко време бе минало, откак дамата го остави сам край Каньона на змията. Но щом чу сина си, който го викаше с тревожен глас, си спомни всичко, което се бе случило. „Обредът за призоваване на духове успя“ — рече си, усмихвайки се.

Постепенно, с голямо усилие, старецът раздвижи отново ръцете и краката си. Щом се надигна, най-сетне зърна кръглото лице на сина си.

— Сакмо… Видя ли я?

Старецът сграбчи момъка за раменете, мъчейки се да скрие вълнението си.

— Да. Още веднъж, татко.

— Беше жена, нали? — настоя той трескаво.

— Синята дама… Беше тук всяка нощ, откакто племето на Мъглата се затвори в кивата. Всички пазачи я видяхме да броди.

Гран Валпи потръпна.

— И говори ли с теб?

— Повика ме и аз отидох, татко. Вече не се страхувам от нея. Дамата обеща, че ще се върне и ще ни научи на нова вяра.

— Да — въздъхна той. — Знам. Остави ми това.

Сакмо пое в длани това, което дамата бе подхвърлила на баща му. То не го изненада. Беше дървен кръст, завързан грубо, който не му говореше нищо.

— Какво става, татко?

Старият воин сбра последните си сили, за да стъпи на крака. Когато го направи, хвана сина си за ръката и гледайки го в очите, го принуди да сведе поглед към петното с формата на роза върху предмишницата си. Момъкът го имаше, откакто се помнеше.

— Виждаш ли този знак?

Сакмо кимна.

— Аз имах същия, на същото място, по рождение Но сега синко, той изчезна.

— Какво искате да кажете?

Гран Валпи нави ръкава си, за да покаже лявата си ръка Там нямаше нищо. Нямаше петно. Сякаш никога не бе носил белега с розата, блестяща върху кожата на сина му.

— Много е просто, Сакмо: дамата каза, че скоро ще заемеш моето място в племето. Моята мисия е към края си.

— Но вие не можете да ни изоставите! Не сега, татко!

Гран Валпи не трепна.

— Каза също — продължи той, — че утре на разсъмване ти и група воини хумани трябва да излезете на всяка цена да посрещнете вестителите на новия Бог.

— Вестителите на…?

Гран Валпи го накара да млъкне.

— Ще тръгнеш на юг, ще вървиш денем и нощем, ако трябва и преди пълната луна да огрее пак тези прерии, ще ги срещнеш с почести. Които и да са те. Каквото и да рекат.

— А как ще ги позная? Аз не, не…

— Вземи този кръст. Той ще ти помогне.

— Но, татко…

— Няма „но“, сине. Нашият свят свърши вече. Още ли не си го разбрал?

ГЛАВА 22

Карлос изпълни точно указанията, дадени му през долапа на манастира. Зад него Хема, пристъпяйки по-колебливо, се питаше дали зад всичко това не се крие някакво чудо… Все пак той беше вярващ човек. Умерен, но все пак вярващ.

Скоро стигнаха до малко салонче, преградено с решетка, зад която се виждаше друго помещение навътре в манастира. Това скромно пространство бе украсено със старинни платна. На едно от тях бе изобразен потъмнелият образ на монахиня, държаща перо в дясната си ръка, а лявата бе положила върху разтворена книга. Вниманието им бе привлечено от картина на Пречистата, каквито Бартоломе Мурильо е рисувал с десетки през седемнайсети век, и от един странен килим, на който бе нарисувано появлението на Девата от Гуадалупе пред индианеца Хуан Диего в Мексико преди сто години. Но най-много ги впечатли едно съвременно платно с ярки цветове и наивистичен рисунък, изобразяващо монахиня, облечена в синьо и заобиколена от индианци и домашни животни.

— Мислиш ли, че…? — промълви Хема.

— А какво друго може да е?

— Прилича на съвсем нова картина — каза, сякаш оправдавайки се.

— Такава е!

Зад гърба им прозвуча женски глас. Идваше от другата страна на решетката, но след като тя се отвори, те видяха две монахини, облечени в бели одежди.

— Рисувана е от една сестра от Ню Мексико, която живя две години при нас — обясни едната от тях веднага.

Монахините се представиха като сестра Ана Мария и сестра Мария Маргарита. Те сякаш бяха дошли от друг свят и принадлежаха на друго време. Гледаха усмихнати нечаканите си гости, скрили ръце в ръкавите на широките си одежди.

— С какво можем да ви помогнем? — заговори едната от тях, след като покани журналистите да седнат.

— Искаме да научим повече за сестра Мария Хесус де Агреда.

— А! Препочтената!

Върху лицето на сестра Мария Маргарита грейна широка усмивка, но другата монахиня бе поела разговора в свои ръце още в началото.

Сестра Ана Мария правеше впечатление на сдържана и спокойна жена. Приличаше на търпелива майка, която наблюдава от някоя пейка в градината своите дечица. Благият й поглед и осанката й тутакси ги заплениха. За разлика от сестра Мария Маргарита, която се прояви веднага като нейна пълна противоположност. Дребничка, неспокойна, с шарещи очи и писклив глас, тя приличаше на немирно въодушевено момиченце.

Двете ги гледаха любопитно и мило, неподозиращи за ентусиазма, загнездил се в душите им.

— И какво точно ви интересува за майка Агреда? — запита ги сестра Ана Мария, след като изчака гостите им да се представят.

Карлос се изправи на стола си и я погледна втренчено.

— Ами… — поколеба се той. — Бихме искали да разберем дали майка Агреда е ходила наистина в Америка, както се казва в някои легенди.

Спокойната монахиня се взря в него.

— Не са легенди, синко. Сестрата основателка е притежавала дарбата на билокацията. Можела е да бъде на две места едновременно; ходила е до Америка, без да напуска килията си или да пренебрегва задълженията си в този манастир.

— Билокирала ли се е?

Схванал мисълта й, фотографът тутакси извърна поглед към картината с монахинята, заобиколена от индианци. Монахините го погледнаха, развеселени.

— Естествено! И то неведнъж! Това е едно от първите й мистични „появления“, когато е била още много млада. Станало е малко след като е постъпила като монахиня в този манастир — побърза да обясни сестра Мария Маргарита, сочейки картината, която Хема гледаше. — Трябва да знаете, че този случай е проучен много добре навремето и че е минал дори през съда на Инквизицията.

— А, така ли? — Карлос не можеше да повярва на това, което ставаше. Без да иска, той беше попаднал в дома, в който е живяла „неговата“ монахиня.

— Разбира се.

— И как е станало? Искам да кажа, къде най-често се е появявала майка Агреда?

— Всъщност, както ви казахме, се е билокирала — уточни сестра Ана Мария. — Смятаме, че се е появявала в Ню Мексико, където е посетила някои племена по поречието на Рио Гранде. Съществува доклад, публикуван през 1630 година, разкриващ фактите такива, каквито са били.

Карлос я погледна въпросително. Монахинята продължи:

— Писал го е един францисканец на име отец Алонсо де Бенавидес, който проповядвал в онези земи през XVII век и установил с изненада, че много от индианските селища, които посетил, вече били приели католическата вяра от някаква мистериозна жена, която се явявала на индианците.

— Която се явявала ли? — повтори Хема, изненадан.

— Представяте ли си! — прекъсна го монахинята още по-въодушевено. — Сама жена сред дивите индианци, която им предава учението на нашия Господ!

И четиримата се усмихнаха на този емоционален изблик. Щом ентусиазмът й се уталожи, сестра Ана Мария благо поде нишката на обясненията:

— Отец Бенавидес потвърждава писмено, че една жена, облечена в синя дреха, се появявала много нощи пред индианците и им говорела за Божия син, който умрял на кръста и който обещал вечен живот на онези, които повярват в него. Индианците не били кръстени. Никога не били виждали бял човек. А тази жена им съобщила и за пристигането на представители на този Спасител, които ще им занесат добрата вест.

— Казвате, че този доклад е публикуван?

— Да, разбира се. Бил отпечатан през 1630 година в Мадрид, в печатницата на крал Филип IV. Носи се дори слух, че самият крал се заинтересувал от него.

— Сестро! — Хема, който галеше торбата с фотоапаратите в скута си и се грееше до печката, изведнъж подскочи. — Одеве казахте, че това с билокациите било само едно от първите „проявления“ на майка Агреда…

— Появления — поправи го тя. И продължи: — Всъщност майка Агреда отправяла молитви към Господ да я освободи от тези чудеса. Не си мислете, че животът на един мистик е приятен. Чудесата,

ставащи в един живот, отдаден на съзерцанието, накрая винаги създават проблеми. Заради тях из цялата провинция плъзнали слухове и тук започнали да идват любопитни хора, за да видят как тя изпада в транс.

— А, и в транс ли е изпадала? — Карлос все повече се изненадваше.

— Разбира се. И не мислете, че виденията ѝ изчезнали, когато престанала да се билокира. След години ѝ се явила Дева Мария и ѝ продиктувала живота си, за който дотогава не сме знаели почти нищо от евангелията.

— Продължете, моля.

— Препочтената го записала собственоръчно в осем дебели тома, които още пазим в нашата библиотека и които после били издадени под заглавието Мистичният Божи град.

— Мистичният Божи град ли?

Карлос едва смогваше да запише цялата информация.

— Точно така — потвърди сестра Ана Мария. — В тази книга тя казва, че Богородица е всъщност градът, в който пребивава самият Небесен отец. Това е тайнство, голямо колкото тайнството за Светата Троица.

— Да… — Карлос вдигна очи от бележника си с блеснал поглед. — Извинете, сестро, но нещо не съвпада. Когато се опитах да открия информация за вашата основателка, потърсих в разни база данни и каталози за стари книги, за да видя дали няма да открия някоя нейна творба, но наистина не намерих нищо… освен ако не съм допуснал някоя глупост или грешка.

Монахинята се усмихна.

— Имате голям късмет. Книгата, за която ви говоря, наскоро бе преиздадена, въпреки че сигурно повече ще ви заинтригува един от томовете на старото издание, в който се описва животът на нашата сестра, нали?

— Ако е възможно…

— Разбира се! — усмихна се отново монахинята. — Не се притеснявайте, ние ще намерим този том и ще ви го изпратим, където кажете.

Карлос благодари за това предложение и след като написа на отделен лист номера на пощенската си кутия, зададе внезапно един

последен, наивен въпрос:

— Обяснете ми нещо друго, моля. Не помня да съм срещал името й в някой църковен календар. Кога е провъзгласена за светица сестра Мария Хесус?

Защо ли зададе този въпрос.

Очите на събеседничките му тутакси помръкнаха. Сякаш черните облаци над планините Камерос се спуснаха буреносно над долината и двете сведоха глава, скриха отново ръце в ръкавите си и изчакаха мълком една дълга секунда, преди да отговорят.

Накрая Мария Маргарита проговори.

— Вижте — прокашля се тя. — Майка Агреда пише в книгата си, че Девата е заченала без грях нашия Господ, и както сигурно знаете, навремето това е била много спорна тема. Било е дори еретична мисъл. Освен това нашата сестра се е намесвала в политиката на Филип IV, с когото често си е пишела и чийто духовен съветник е станала.

— И…? — запита Карлос, заинтригуван.

— Ами това не се харесало на Рим. Ватиканът отлага от три века провъзгласяването й за светица. Единственото, което сме постигнали, било, че няколко години след смъртта й папа Климент Х позволил закрито поклонение и й дал титлата Препочтена. Това става, чакайте да погледна — рече тя, прелиствайки брошурата, която държеше, — на 28 януари 1673 година. И оттогава — нищо. Никакво църковно признание.

— Това работа на Рим ли е?

— На Ватикана.

— И нищо ли не може да се направи, за да се поправи тази грешка?

— Всъщност — отвърна сестра Ана Мария, малко оживена — има един свещеник от Билбао, отец Амадео Техада, който се е заел с формалностите по обявяването й за светица и реабилитирането на Препочтената.

— Значи не всичко е изгубено.

— Не, не. Слава богу, отец Техада има силна воля. Той е добродетелен и интелигентен човек, който работи по преиздаването на писанията на нашата майка, свят човек е.

Очите на Карлос пламнаха. „Някой експерт!“, помисли си. Неговият фотограф му се присмя наум, щом го чу да пита с треперещ глас:

— Смятате ли, че бих могъл да се срещна с него?

— Разбира се. Живее в пансиона на отците пасионисти в Билбао, до едно начално училище.

— Училище ли?

— Да. Но той е университетски професор — поясни сестра Мария Маргарита с напевен глас.

— Ако отидете при него, поздравете го от нас и го насърчете да продължи напред — помоли го другата монахиня. — Да бъде обявен някой за светец е трудно нещо, така Господ подлага на изпитание търпението на хората…

— Ще го направя, не се тревожете.

— Бог да ви благослови! — прошепна монахинята, кръстейки се.

ГЛАВА 23

МИСИЯ „САН АНТОНИО“ НЮ МЕКСИКО ЛЯТОТО НА 1629 Г.

Зноен вятър духна по главния път за Санта Фе и поде гъст облак прах и пясък. Беше пладне. Първите вихрушки на прашния облак обвяха хвойните край пътя и подплашиха гущерите, дремещи върху една голяма сива скала. Отец Естебан де Переа знаеше какво значат тези знаци. Той познаваше добре пустинята. Спря за миг да хвърли един поглед наоколо и преди така познатият мирис на прах да стигне до носа му, даде заповед:

— Покрийте се! Бързо!

Десетината духовници от Ордена на свети Франциск, които го следваха, вдигнаха в миг ръкави и покриха лица, както им бе заповядал. Бяха облечени в дебели вълнени дрехи с качулка, с въже на кръста и кожени сандали. Явно съвсем недостатъчно, за да се опазят от пристъпите на този фин силициев облак, смъртоносен като дъжд от стоманени карфици.

— Изчакайте! — призова ги същият глас, докато всичко наоколо потъваше в полумрак.

За минути бурята, черна като облак скакалци, се стовари върху свещениците. Но въпреки това някой от края на кервана внезапно викна:

— Боже господи! Чувам музика! Чувам музика!

— И аз! — чу се друг глас.

— И аз!

— Кой каза това? — Притворил очи, отец Естебан се помъчи да открие братята, които бяха извикали. Воят на бурята ги отдалечаваше. Сякаш бяха на другия край на света.

— Аз! Брат Бартоломе! Не чувате ли, отче Естебан? Това е свята музика!

Инквизиторът, водач на групата, се помъчи отново да открие силуета на Бартоломе.

— Откъде идва музиката, братко? — викна, за да го чуят.

— От юг! Идва от юг!

Макар слабото ехо на думите му да се чу едва-едва, всички духовници, без изключение, наостриха слух.

— Още ли не я чувате? Идва оттам, отзад! — продължаваше да крещи отец Бартоломе.

Най-сетне всички мисионери дочуха мелодията. Беше нежна песничка, почти недоловима, и сякаш идваше от малка музикална кутия. Ако не се намираха насред пустинята, на пет дена път пеш от Санта Фе, биха се заклели, че е хор, пеещ Алилуя. Но тук то беше невъзможно.

Това не продължи дълго.

Преди да успеят да различат и една ясна фраза в тази галиматия от свистене, пясък и песен, бурята смени посоката си, отнасяйки всичко със себе си. След туй мъртва тишина обгърна духовниците.

Отец Бартоломе, дарен от Господа с добродушно лице, сви рамене.

— Дали не е знак?

Но отец Переа, раздразнен от случилото се, не искаше да му обръща внимание. Духовниците решиха да не се поддават на шегите на дявола. Инквизиторът също. Засрамени, сякаш са станали свидетели на мираж, те отърсиха дрехите си, нарамиха пак вързопите и поеха отново на път.

Искаха да стигнат по-бързо до мисията „Сан Антонио де Падуа“, една от най-старите в този район. Отец Естебан искаше да остане там няколко дни, за да провери лично нещо, което в Мексико го озадачи много: според достоверни сведения, получени от архиепископа, през последните двайсет години само на това място бяха покръстени близо осемдесет хиляди индианци. Тоест почти всички жители.

Това беше единственият случай в Америка. Нито в Мексико, нито в земите на Перу, нито в Бразилия бе извършено такова бързо и мирно покръстване.

Нямаше никакво рационално обяснение за покорството на индианците. По-скоро точно обратното. Защото заедно с числото на покръстените се разпространяваше и упоритият слух, че някаква „свръхестествена сила“ убедила туземците да приемат Христовата вяра.

Подобни истории не се нравеха на Переа, човек на Инквизицията. Той притежаваше вродена склонност да се бои от чудесата. Беше роден във Вилянуева дел Фресно, на границата между Испания и Португалия, и това бе повлияло за оформянето на

съзнанието му, здраво свързано с догмата. Имаше нужда от закони, за да разбира света, и вярата му даде тази утеха още в детството. Висок, слаб, с остър профил и голяма глава, той смущаваше хората с всяко свое появяване. Баща му, войник по съдба, го бе подготвил да се бори. Беше силен и суров като него. Майка му го насочи към вярата. И като нея той мразеше всяка измама.

— Чуйте ме! — викна отецът, без да спира, размахвайки високо парче пергамент. — Ако картата ми е вярна, вече сме съвсем близо до мисията „Сан Антонио“.

Радост обзе групата.

— От този момент — продължи той — искам да се вслушвате във всичко, което ще чуете от индианците. Без значение колко странно ще ви се стори. Искам да разбера защо са станали християни, дали някой ги е принудил или подготвил, дали не са видели нещо необичайно, което ги е накарало да приемат нашата вяра.

— Какво искате да кажете с това „нещо необичайно“, отче Естебан?

Въпросът на отец Томас де Сан Диего, лектор по теология в Университета в Саламанка и човек с остър ум, поуспокои страховете на мнозинството. Инквизиторът не се поколеба.

— Предпочитам да не ви обяснявам, братко Томе. В архиепископството в Мексико чух абсурдни неща. Говореше се, че духовете от прериите са накарали племената от този район сами да поискат от нас да ги покръстим…

— Духове ли? Какви духове?

— Човече божи! — На брат Естебан сякаш не му се понрави упорството на това отче. — Би трябвало да знаете, че хората по тези земи нямат никакво образование. С бедния си език те ще ви обяснят какво са видели, но вие сами трябва да го разтълкувате.

— Разбирам. Искате да кажете, че когато ни заговорят за духове, трябва да им обясним, че това са нашите ангели. Така ли?

Отецът говореше с тон, който разсърди окончателно инквизитора.

— Да видим, братко Томе, какво смятате, че стана току-що тук?

Отец Томас де Сан Диего сякаш се смали, когато Естебан де Переа го хвана със силните си ръце.

— Тук ли? — поколеба се той. — Имате предвид хора, който чухме ли?

Инквизиторът кимна, очаквайки отговора.

— Небесна музика? Дар от Девата, за да продължим мисията си и да заздравим вярата си?

Отец Естебан изсумтя. Пусна раменете на малкия Томе и викна, та да го чуят всички:

— Не, не, братя!

Всички, до последния духовник, се стреснаха.

— Навлизате в пустинята! На същото място, където Христос е бил изкушаван от Сатаната четирийсет дни и нощи! Пазете се от фалшиви знамения, миражи и сенки! Покажете светлината на хората, които ще срещнете! Затова сме дошли!

ГЛАВА 24

Станислав Шидив се приближи до огромните прозорци на кабинета си и застанал с гръб към отец Балди, започна вълнуващия си разказ за това, което се бе случило в Рим в последно време.

В следобеда, в който Луиджи Корсо бе умрял, той му каза, че повече от четирийсет години Ватиканът си сътрудничи със северноамериканските тайни служби чрез една организация на ЦРУ, известна като Комитета. Или по-точно, American Committee for a United Europe (AGUE)[1]. Според него това била организация, основана през 1949 година в Съединените щати и управлявана от хора от бившето Office of Strategic Services (OSS)[2], предшестващо ЦРУ, с намерението след войната в Европа да бъдат създадени Съединени щати.

В началото, подчерта Шидив, от Комитета се опитали да контролират всички духовници с комунистическа ориентация, които биха могли да развиват тайно някаква просъветска дейност на Стария континент. Но през последните години той спечелил доверието на папата, разкривайки една-две операции на високо ниво, подготвящи атентат срещу него.

Балди отвори широко очи.

— И какво общо има това със „свети Матей“?

— Много — прекъсна го Шидив. — През тези години Комитетът не се ограничи само с политическа дейност, а се заинтересува и от някои от нашите изследователски програми, по-специално от тази за Хроновизията. Осведомиха ни, че една от организациите му — INSCOM, създала преди години отдел за подготовка на хора с много развити екстрасензорни умения, чието съзнание било способно да преодолява бариерите на времето и на пространството. Искали да ги включат в поделение, което нарекли „психошпионаж“. По някакъв начин открили, че работим по нещо подобно с помощта на църковната музика и на твоите изследвания в преполифонията, и ни пратиха един сътрудник, делегат, с когото да обсъждаме взаимните си постижения…

— Някой от техните хора. Шпионин.

— Наричай го както искаш. Но го пратиха да оглави нашия екип в Рим, за да работи рамо до рамо със „свети Матей“, отец Корсо. И само преди месец двамата извадиха от праха досието на Синята дама. Решиха, че са попаднали на нещо важно.

— Синята дама ли?

Балди не бе чувал това име.

— А, вярно! Ти не знаеш тази история!

Монсеньор Шидив се обърна, погледна добродушно отец Балди и скръстил ръце под големия златен кръст, блестящ на гърдите му, се върна до писалището си.

— Ще ти обясня, Джузепе. Отец Луиджи Корсо и американецът открили в архивите на Светата инквизиция документи за една испанска монахиня, извършила няколко впечатляващи опита за билокация.

— Документи ли? Какви документи?

— Известни са като Мемориал на Бенавидес. Отнасят се за събития, станали през 1629 година в Ню Мексико, и са написани от един францисканец със същото име. В тях, освен всичко друго, се твърди и че тази жена се пренасяла физически от едно място в света на друго благодарение на неведомата Божия помощ. В доклада си отец Бенавидес приписва на нея покръстването на някои индиански племена в югоизточната част на Съединените щати, където с появленията си тя си спечелва това прозвище — Синята дама… И това заинтересувало американците.

— Това ли? Откога ЦРУ се интересува от историята на страната си?

— Не се заинтересували от историята. — Злорада усмивка се изписа върху острия профил на поляка. — Не мисля, че в Лангли правят разлика между 1629 и 1929 година. Всичко това е твърде далечно за тях.

— Тогава?

— Това, което разпалило интереса им, била възможността да изпращат мигновено хора до който и да е край на света, следвайки пътя, проправен от тази монахиня. Представяш ли си? По този начин една армия може да получи достъп до държавни тайни, да краде компрометиращи документи, да елиминира потенциални врагове или да прави промени на място, без да остазя никакви следи. С една дума,

ако успеят да възпроизведат онова, което отец Бенавидес обяснява в доклада си, ще разполагат със съвършеното оръжие: тайно и неуловимо.

— Искат да милитаризират един Божи дар?

Балди беше изумен.

— Да. С помощта на музиката, която предизвиквала транса и билокациите на тази Синя дама. Нали проучваш от толкова време точно това, стари приятелю?

— Но не съществува акустична честота, която да позволи подобно нещо! — възрази Балди.

— Същото казаха и другите двама „евангелисти“. Така че документите, свързани с тази монахиня, не дават никакво убедително доказателство, че точно тя се е явявала на индианците.

— Тогава?

— Не знам.

— Не знаете ли, Ваше Преосвещенство?

— Може би това, което са видели индианците, е било нещо по-важно.

— По-важно ли? Какво искате да кажете?

— Че може би Синята дама не е била монахиня, притежаваща дарбата да се билокира. Може би това е нещо по-висше, по-възвишено: дело на Богородица например. Появление на Дева Мария. Папата се отнася сериозно към тази възможност; той смята, че само тя би могла да се появи в целия си блясък и величие на тези индианци, подготвяйки покръстването на Америка.

— Появление на… — Тази идея накара Балди да се замисли.

— Но „свети Матей“ и американският му помощник изобщо не се съгласиха с хипотезата за Дева Мария и упорито започнаха да събират всякаква информация, за да го докажат.

— Смятате ли, че тази фикс идея може да има нещо общо със смъртта на отец Корсо?

— Убеден съм в това. Особено след като архивите му изчезнаха. Сякаш някой е разбрал за напредъка му и е имал интерес да заличи всичко. Може би е открил нещо. Нещо, заради което е трябвало да умре.

— А помощникът на отец Корсо? Нима пратеникът на американците не е подсказал някаква следа на полицията?

Монсеньор Шидив започна да си играе със сребърния си нож за отваряне на писма.

— Не. Но и това не ме изненадва. Виж, Джузепе, на този човек не му е чиста работата. Мисля, че INSCOM го внедри в нашия проект само за да души докъде е стигнал „първият евангелист“ и да информира шефовете си във Вашингтон… Въпреки че, трябва да признаем, че и той има някакъв принос за Хроновизията.

— Например?

— Ами… Ти знаеш най-добре колко специален е този проект. От една страна, е свързан с науката, но от друга, и с вярата. Оттам идват и конфликтите ни. Всъщност Хроновизията може да се приеме само ако сме сигурни, че в миналото е имало пророци и велики хора, които Господ е дарил със способността да преодоляват времето. Затова създадохме машина, която да се справи с това измерение. Да предизвиква по желание състоянията, в които са изпадали древните патриарси, и да превръща нормални хора, мъже и жени от плът и кръв, в пророци. Поне за известно време…

— Можете да си спестите подробностите, Ваше Преосвещенство.

— Добре, Джузепе — усмихна се той. — Точно ти подсказа на „евангелистите“ сполучливата идея, че някои тонове от църковната музика са помагали на нашите мистици да преодолеят бариерите на времето. Помниш ли? И точно ти им внуши, че ключът към отварянето на това тъмно кътче в съзнанието е звукът. Сравни го със „Сезам, отвори се!“ на Али Баба.

— Всичко е в словото. Звукът е неговото акустично проявление.

— Да — потри ръце монсеньор, — но този американец знаеше още по-прецизна от твоята система в тази насока.

Отец Балди си свали очилата и опитвайки се да прикрие изненадата си, започна да ги чисти с малка кърпичка. Нима някой в Съединените щати бе разработил система за предизвикване на особени състояния на съзнанието, използвайки музикални честоти? „Светецът“ искаше да разбере всички подробности.

— Каква е тази система, Ваше Преосвещенство? — попита той най-сетне.

— Виж, когато ни пратиха този нов колега, ние проучихме целия материал, който той донесе със себе си, и извадихме копия. В

работните му дневници се споменаваха постиженията на някой си Робърт Монро — американски предприемач, занимаващ се с радиопредаватели, създал метод за обучение на всеки, който желае, да „лети“ извън тялото си.

— Метод… сериозно ли? Никога не съм чувал за него.

— Както изглежда, след Втората световна война този човек е преживял няколко случая на напускане на тялото си и вместо да ги приеме като някакъв абсурд, както толкова хора преди него, решил да разнищи „физиката“ на явлението. В тези тетрадки се обяснява как Монро открива, че „пътуванията“ му са пряко свързани с някои дължини на вълната, на които работи човешкият мозък. Така става ясно, че подобни вълни могат да се предизвикат изкуствено чрез хипноза или — още по-добре, като на слуха се подадат някои „синтетични“ звуци.

— Това не е нещо ново за нас… — рече Балди.

— Да, на теория. След туй разбрахме, че този човек бил така сигурен в хипотезата си, че през седемдесетте години създава институт във Вирджиния, за да предизвиква „астрални пътувания“ по желание. И развива революционна технология на звука, която нарича Хеми-Синк… Имал голям успех!

— Хеми-Синк?

— Да, това е англосаксонското съкращение на „синхронизация на полукълбата“. Както изглежда, методът му се състои в това да уравновесява честотата, на която функционират двете полукълба на човешкия мозък, и да увеличава или намалява вибрациите до получаването на съзвучие, като довежда човека до границите на възможността му за възприятие чрез слушане на определени тонове.

— Има логика, Ваше Преосвещенство. Знаем, че звукът, ритъмът и вибрацията стигат директно до мозъка.

— Както установихме, Монро създава нещо като акустични таблици, показващи докъде може да се стигне с честотите.

— Таблици ли? Какви таблици?

Монсеньор Шидив порови из бележките си. За секунди намери записките, които търсеше.

— Ето — рече той. — Монро открива, че ако на един пациент се подава със слушалка звук с вибрация 100 херца (или цикъла в секунда) в едното ухо и друг звук със 125 херца в другото, звукът, който мозъкът

„възприема“, е равен на разликата от двата. Тоест мозъкът „чува“ един „несъществуващ“ звук от 25 херца. Не е ли изумително?

— Продължете, моля.

— В крайна сметка този призрачен звук завладява двете полукълба и неутрализира звуковете, идващи отвън. Монро го нарича „бинаурален“ и твърди, че това е единствената честота, способна да предизвиква успешно особени състояния на съзнанието. В крайна сметка това е вибрация, създадена от мозъка, като онази, която помага за „напускане“ на тялото…

— И с какво тези открития променят нашия проект?

— Представи си! Започнахме да тренираме някои по-чувствителни хора да виждат неща отвъд времето и пространството и обмисляме сериозно възможността да ги проектираме извън техните тела, за да съберем тази информация, оттам където е. Да я съберем в точния смисъл на думата — усмихна се той.

— Почти като тази Синя дама, нали?

— Точно така! Това смятали да направят отец Корсо и помощникът му. И мисля, че затуй са се заинтересували толкова от този случай. Може би са подозирали, че като проучат задълбочено досието на дамата, ще открият нови ключове към изпращането на човека в миналото. И то не само духом. Но и телом.

— И точно тогава „свети Матей“ умира.

— Отец Корсо, да.

Монсеньор сведе поглед, развълнуван.

— Той беше… — продължи — …добър наш приятел. Устните му потреперихa, сякаш всеки момент щеше да заридае. Но се сдържа.

— Добре, Ваше Преосвещенство. Знам, че напоследък направих някои грешки, но може би сега ще имам възможността да ги поправя. Ако смятате, че е уместно — добави Балди, — бих могъл да се заема с лабораторните опити на „първия евангелист“ и да се опитам да разбера дали помощникът му знае повече от това, което казва…

Шидив се прокашля, пресипнал; мъчеше се да прочисти гърлото си и тонът на гласа му да не е твърде развълнуван.

— Точно това исках да ти предложа. Ще поемеш проучванията на „свети Матей“, оттам докъдето е стигнал. Така ще продължиш да работиш в екипа — поне докато Инквизицията не реши да се намеси отново. А с това ще се заема аз.

— Всъщност, ако се включа отново в екипа, какво ще стане с аудиенцията ми утре?

— Не се притеснявай. Ще я отменя. Ако си държиш устата затворена, няма да има нужда да се явяваш. Светият отец ще разбере.

— Благодаря, Ваше Преосвещенство. Ще направя това, което зависи от мен.

— Бъди внимателен, Джузепе — предупреди го Шидив вече на вратата на кабинета. — Все още не знаем дали отец Корсо се е самоубил, или са го убили. Разбираш ли ме?

— Напълно. Откъде смятате, че трябва да започна да търся?

— Иди утре в студиата, които „свети Матей“ имаше в Радио Ватикана. През последната година той работеше там. Всъщност… — Шидив погледна бенедиктинеца с любопитство …имаш ли къде да спиш в Рим?

Балди поклати отрицателно глава.

— Близо до Колизеума се намира пансионът за пилигрими на сестрите от Ордена на Непорочното зачатие. На Виа Биксио. Питай за сестра Микаела, тя ще те подслони за няколко дена. И рано сутринта, много рано, иди в Радио Ватикана. Там ще питаш за помощника на отец Корсо.

— Как се казва? — Балди зададе този последен въпрос, благодарен наистина за помощта на стария си приятел.

— Доктор Алберто — отвърна Шидив. — Макар че всъщност името му е Албърт Ферьл. Специален агент Албърт Ферьл.

---

[1] Американски комитет за Обединена Европа (англ.). — Б. пр. ↑

[2] Бюро за стратегически операции (англ.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 25

МИСИЯ „САН АНТОНИО“

На по-малко от един час път от мястото, където се намираше експедицията на отец Переа, под две внушителни варосани кули от кирпич, отец Хуан де Салас слушаше внимателно онуй, което индианецът Пентива имаше да му каже. Отец Хуан беше старец с буден ум, самотен мисионер, когото наричаха аделантадо[1], защото се бе установил в незавоювани земи. В селището тачеха Пентива, „този, който рисува маски“. Беше известен като магьосник и откакто Салас бе дошъл в тази далечна мисия преди седемнайсет години, се опитваше да го спечели, канейки го да си поделят властта над местните хора. „На свещеника — казваше той — се полага да цери душите, а на него — телата“. Пентива беше шаман, „лечител“.

Отец Хуан реши да го приеме в скромната сакристия на църквата си. Индианецът искаше да го осведоми за нещо „много важно“.

— Снощи сънувах.

Седнал на земята с кръстосани крака, индианецът бе, както винаги, лаконичен. Беше научил набързо езика на испанците, но когато искаше, се изразяваше с учудваща лекота.

— И какво?

— Снощи се събудих в полунощ и си спомних какво съм чувал от дядо ми, а той от своя дядо преди много години. И тогава разбрах, че трябва да ви го разкажа колкото може по-бързо.

Шаманът съпроводи тези две изречения с красноречиви жестове, сякаш искаше да подкрепи мислите си.

— Моите предци ми казаха, че преди да дойдат испанците, един ден жителите на Теночтитлан посрещнали много странен човек.

— Пак някоя от твоите истории ли ще ми разказваш, Пентива?

Шаманът не се смути. И все едно не бе чул отец Салас, продължи:

— Имал голяма червена брада и дълго тъжно лице. Дрехите му стигали до нозете и се представил на властите за пратеник на „сина на Слънцето“. Предсказал им, че краят на империята им е близък, че идва друга, от много далече, и техните кръвожадни богове ще залязат…

— Защо е всичко това, Пентива?

Строгите очи на свещеника, обрамчени от бръчки, които говореха за мъдростта му, го накараха да не извърта повече.

— Добре, отче. И моят народ получи същия знак.

— За какво ми говориш?

— За нещо, за което нито един мъж от племето ми няма да посмее да ви каже. И то от страх. Но ви давам дума, че и ние бяхме посетени от една „дъщеря на Слънцето“. Беше красива като луната и говореше така, че всички да я разберат…

— Тук ли? В Ислета?

Отец Салас, който бе кръстил Пентива със собствените си ръце, не можеше да се съвземе от изненадата.

— Защо се учудвате? Тези земи принадлежаха на духовете на нашите предци; те бдяха над тях и ги пазеха, та един ден да ги наследим. А после този свещен ред бе нарушен с идването на пратениците на Кастилия и ние загубихме единственото, което имахме.

— Защо ми казваш това сега, Пентива?

— Много просто, отче. Народът ми винаги е разчитал на защитата на тези духове. На тези сини същества, с цвета на небето, които се грижат за нашето благо и които още се появяват из прериите или в сънищата ни и ни предупреждават за предстоящи беди.

Отец Хуан подръпна брадата си, замислен над думите на индианеца.

— Но това е дело на ангелите хранители, синко — промълви накрая. — Те се явяват на хората, както онзи, дето се яви на Мария, преди тя да зачене Исус, и им съобщават неща, които има да стават… Дали тази „дъщеря на Слънцето“, която сте видели, не е някой ангел хранител?

Тогава шаманът впи поглед в отеца.

— Отче — рече той, — видях я пак.

— Кого? „Дъщерята на Слънцето“ ли?

Пентива кимна.

— И тя ми съобщи за пристигането на хора като вас. Ще дойдат по това време на годината. Мъже в дълги одежди, като на дошлия в Теночтитлан, и с дълги бради като вашата.

— Някой друг видя ли я, синко?

— Ако искате, не ми вярвайте. Но помнете новината.

— Ти сънува ли я?

— Да.

— А сънищата ти винаги ли се сбъдват?

Индианецът кимна отново.

— И защо е този страх от пристигането на нови мисионери? Би трябвало да се радваш, че…

— Животът ни се промени доста, откакто дойдохте вие. Разбирате, нали? Видяхме как наказват обвинените в магьосничество или онези, които още вярват в древните богове. Изгорихте маските на нашите качинас. Други ваши братя измъчваха дори жени и старци в Санта Фе и в земите на юг. И всичко в името на вашата нова вяра.

Гневен блясък припламна в очите на Пентива. Свещеникът потръпна.

— Долавям омраза в думите ти. Наистина я усещам. Никога не съм се отнасял зле с теб.

— Аз ви уважавам, отче. Затуй искам да знаете, че когато тези хора дойдат, народът ни няма да каже нищо. Няма да рискува да му се случи онова, което очаква хората, дето не вярват в белия Господ…

— Ако все пак дойдат — отбеляза Салас, замислен.

— Ще дойдат, отче. И то много скоро.

---

[1] В миналото губернатор в погранична провинция. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 26

Тази нощ Дженифър заспа, държейки една стара снимка на баба си Анкти. Сама бе написала в единия ъгъл годината 1920-а. Беше странна снимка. Усмихната, младолика, с черни очи, които сякаш виждаха извън снимката, баба й бе протегнала голите си ръце към фотографа. Носеше красива рокля на цветя, а косата й беше прибрана в две дебели плитки.

Трудно можеше да се каже къде е снимана. Изглежда, беше в някаква индианска мисия. Може би в Ню Мексико. Бялата кирпичена постройка в дъното й се струваше смътно позната. Но това, което накара най-вече Дженифър да се замисли, беше петното, което баба й имаше върху лявата си предмишница. Приличаше на хематом. Или на изгорено. Но имаше формата на роза. Съвсем същият белег по рождение, който тя имаше на същото място.

— И ти го имаш. — Гласът на баба й оживя за секунди в съзнанието й. — Ти си една от нас, скъпа.

Беше същият белег, който бе видяла върху предмишницата на Сакмо в нощта, когато го сънува. „Един от нас?“

В полунощ, със смътното желание да потърси отговори на всичко това, Дженифър се отпусна и заспа отново. Зави се на големия диван на задната веранда и там, обвеяна от топлия бриз на близкия плаж Венис, се унесе. Искаше да отиде в земите на своите предци.

Вече беше сигурна, че това е съдба. И нищо друго.

ГЛАВА 27

Отец Салас никога не бе ставал свидетел на толкова бързото сбъдване на едно пророчество. Защото Пентива едва бе излязъл от сакристията, когато група деца нахлу презглава при отеца. Развълнувани, те го наобиколиха и го задърпаха за дрехите навън.

— Имаме гости. Имаме гости — викаха радостно.

Отец Хуан ги галеше по главата, мъчейки се да запази равновесие. Много от тях бяха негови ученици. Беше ги научил да говорят испански и доволен, виждаше как те растат в лоното на новата вяра.

— Гости ли? Какви гости? — запита той, заинтригуван.

— Много са! И питат за вас! — отвърна най-голямото от тях.

Преди да успее да им зададе друг въпрос, отец Салас бе прекрачил вече прага на мисията. Светлината го заслепи. Когато очите му най-сетне привикнаха със слънцето по пладне, той се вцепени. Пред вратата на църквата се беше спряла група от единайсет духовници от Ордена на свети Франциск, с побелели от праха в пустинята коси и бради. Смълчани. Сякаш току-що дошли от отвъдното.

— Отец Салас?

Старият отец Хуан не отговори. Гласът му бе секнал.

— Казвам се отец Естебан де Переа — продължи онзи, който водеше групата. — Аз съм бъдещият пазител на тези земи и следователно приемник на отец Алонсо де Бенавидес. И бих искал… — поколеба се той — …да ви помоля от негово име да ни приемете в святия си дом.

Отец Хуан, все още занемял от почуда, го изгледа от горе до долу.

— Какво ви е, отче?

— Нищо ми няма — рече най-сетне той. — Просто не очаквах да видя толкова братя наведнъж. От години не ми идват гости…

— Е, ние го направихме — усмихна се инквизиторът.

— Но какво правите тук, братя? — реагира най-сетне отец Салас, тръскайки глава в недоумение.

— Преди три месеца пристигнах в Санта Фе, придружен от двайсет и девет свещеници от нашия орден.

— Двайсет и девет?

— Да — потвърди гордо отец Естебан. — Изпрати ни лично крал дон Филип IV. Той желае да подсили връзките с местните хора в Ню Мексико, впечатлен от добрата ви работа.

Отецът ги изгледа внимателно.

— Но защо никой не ми съобщи за посещението ви?

— Защото това не е пасторско посещение, отче. Още не съм поел поста и има доста време дотогава.

— Добре — въздъхна старецът. — Вие, отче, и свещениците, които ви придружават, можете да останете в тази мисия колкото пожелаете. Не мога да ви предложа много удобства, но престоят ви ще бъде повод за радост за християните от селото.

— Много ли сте?

— Много. Толкова, че смятам, че Негово величество ще си загуби напразно и времето, и парите, ако иска да покръства още индианци. Всички са приели вярата в нашия Исус Христос.

— Всички ли?

— Да — потвърди отец Салас, поглаждайки все още в недоумение голото си теме. — Но заповядайте да си починете от дългото пътуване.

Естебан де Переа и духовниците му го последваха вътре в мисията. Те прекосиха голямата кирпичена църква, която индианците бяха издигнали преди години, и минаха по тесния коридор до главния олтар. Отец Хуан де Салас им обясни, че при нападения тези стаи са използвани за хамбар, защото освен Божи дом, постройката е и здрава крепост. Беше построена със стени, дебели три метра; нямаше прозорци, а в кораба й можеха да се подслонят повече от петстотин души. Предупреди ги също така да внимават къде стъпват, като излязат на малкия двор между петте стаи в мисията, защото единственият кладенец с питейна вода в селото е покрит със стари дъски.

— Индианците — обясни отец Салас — предпочитат да черпят вода направо от реката, но по време на обсада могат да се снабдяват оттук и да издържат на всяко нападение.

Това обяснение за защитната роля на мисията накара отците да се заинтересуват от сигурността в района.

— Често ли ви нападат, отче? — попита го един от свещениците.

— О, моля ви! Няма от какво да се боите! — рече безгрижно старецът, вдигайки ръце към небето. — Не виждате ли колко добре се справям тук сам?

Свещениците се засмяха.

— Освен това апачите отдавна не ни нападат вече. Сушата ги прогони далече оттук.

— Но всеки момент могат да се върнат, нали? — обади се отец Естебан, който не пропускаше нито една подробност от уредбата на мястото.

— Естествено. Затова селото поддържа в идеално състояние църквата. Това им гарантира живота.

Отец Салас им показа къде могат да се почистят от праха след дългия път и ги покани да отидат при него после, за да отслужат вечернята. В прерията шест следобед беше вече късен час. След туй се поклони, слагайки край на разговора, и излезе от църквата.

Аделантадо Салас имаше нужда да помисли над разкритията на индианеца Пентива. И то бързо.

Как го бе направил? Как Пентива бе успял да предскаже събитията? Може би някой го бе предупредил за пристигането на отец Переа? И дали бяха верни страховете му, че новопристигналият смята да изкопчи от тях тайната за появлението на тази странна „дъщеря на Слънцето“, за която му бе говорил?

Отец Хуан вървя известно време под сянката на хвойните. В горещите следобеди често подремваше там, край реката. Понякога четеше откъси от Новия завет. Друг път преглеждаше на прохлада писмата си или пасторските си доклади. Но този следобед беше различно.

— Отец Хуан! Тук ли сте!…

Старецът, вглъбен в мислите си, не знаеше, че от известно време инквизиторът го търсеше из цялата мисия.

— Обичам да идвам тук и да говоря с Господа, отец Естебан. Това място е спокойно и тук проблемите се решават по-лесно… — Гласът на отец Хуан прозвуча уморено.

— Проблеми ли? Надявам се, че не ви създаваме някакви неудобства, нали?

— Не, не. Моля ви. Нищо подобно. Искате ли да повървите с мен?

Естебан де Переа се съгласи. И двамата се поглеждаха скришом под дебелите сенки край Рио Гранде, обмисляйки как да започнат този разговор.

— Значи сте дошли да заместите отец Алонсо де Бенавидес… — започна пръв Салас.

— Изпълнявам само заръките на нашия архиепископ, отче. Моля се всеки ден на Дева Мария да ми помогне да поема скоро задълженията си, преди да дойде зимата.

— Кажете ми — продължи загадъчно старият свещеник, — някаква специална причина ли ви доведе в тази мисия?

Инквизиторът се поколеба.

— В известен смисъл — да.

— В известен смисъл ли?

— Не смятах да говоря за това, но като се има предвид, че сте единственият стар християнин, който може да ми помогне тук, нямам друг изход. Вижте, монсеньор Мансо-и-Сунига ми възложи една задача в Мексико и не знам откъде да започна…

— Слушам ви.

Естебан де Переа придоби вид, сякаш щеше да каже нещо поверително. Докато вървяха по брега, той му обясни, че това, което ще му довери, не го знаят в детайли дори отците, които го придружават.

— Преди да тръгна — продължи той, — архиепископът ме запозна с някои слухове, свързани с масовото покръстване на индианците в тези райони. Обясни ми, че зад този голям интерес към вярата, изглежда, се крият свръхестествени сили. Сили, убедили местните жители да ни поверят душите си. Вярно ли е това?

— А вие, отче, защо се интересувате от някакви клюки?

— Много добре знаете, че в Инквизицията сме чувствителни към всичко, свързано със свръхестественото. Монсеньор Мансо трябваше да действа много внимателно в град Мексико, когато отвсякъде започнаха да идват индианци, които твърдяха, че отново са видели Девата от Гуадалупе…

— И вие им вярвате?

— В никакъв случай, отче.

— Смятате, че тук може да се е случило същото ли?

— Не знам. Но все пак ще се съгласите, че такива твърдения в устата на съвсем наскоро покръстени хора будят подозрения. Длъжен съм да проверя.

Отец Хуан де Салас взе ръката на инквизитора и я стисна в своите.

— Животът в тази пустиня е тежък, в него няма място за фантазии — рече той. — Не мога да ви кажа, че съм видял някакво свръхестествено явление, защото бих излъгал, но трябва да знаете, че може би съм най-неподходящият за това от всички, които живеем в Ислета.

— Какво искате да кажете, отче?

— Ами че благодарение на Бога вече съм осенен от вярата. Но за индианците този дар е нещо ново. И ако са видели или чули нещо, което ги е накарало да поискат да ги покръстя, слава на Всевишния! На мен ми стига това, че печеля душите, и не търся причините за покръстването им. Разбирате ли ме всъщност?

Отецът ветеран се спря за миг да покаже нещо на госта си. От брега се откриваше красива гледка към мисията. В подножието й бяха скупчени стотина кирпичени къщи. Всички бяха украсени с малки дървени кръстове, подобни на двете железни разпятия върху църковните кули. Според отец Салас, те показваха колко добри християни са тези хора.

— Това е много добре, отец Хуан — промълви инквизиторът, — но моята цел е да открия причините за масовото им покръстване. Разберете, че в Мексико са много чувствителни към този въпрос…

— Естествено.

Пентива беше прав и това накара отец Салас да изтръпне. Трябваше ли да сподели онова, което индианецът му бе казал за „синята светкавица“? И защо?, замисли се той. Нима после някой индианец щеше да потвърди тази история? Не. По-разумно бе да премълчи.

— Добре — въздъхна отец Естебан. — Кажете ми за броя на покръстените в района. Толкова голям ли е, колкото се говори?

— Не бих могъл да кажа точно. Още не съм сложил в ред кръщелните книги. Но броят е от осем хиляди души, покръстени през 1608 година, до почти осемдесет хиляди до ден днешен… — Отец Салас снижи глас. — Имайте предвид, че миналата година самият

архиепископ на Мексико пожела да се създаде Хранилище на кръщението „Свети Павел“, за да можем да водим по-точен отчет на новите християни.

Естебан де Переа знаеше този факт. Беше запомнил това име заради все по-разпространеното мнение, че покръстването по Рио Гранде — като извършеното от самия свети Павел в евангелията — е станало с помощта на някаква чудотворна намеса.

— Да — съгласи се инквизиторът. — Но тези резултати не ви ли се струват твърде големи за малобройната работна ръка, с която разполагат християните?

Този циничен коментар прозвуча почти като подигравка.

— Големи ли? В никакъв случай, отче Естебан! Тук става нещо прекрасно, почти божествено. Че кой може да знае Божиите промисли? Откакто построихме мисията и новината за пристигането ни се разнесе, нямаше нужда да си правя труда да ходя с Евангелието при тези хора; те сами дойдоха при мен и ме помолиха да ги науча на словото Божие. Вижте резултата!

— Но кажете ми, отче Салас, на какво смятате, че се дължи интересът на тези индианци към нашата вяра, когато само на стотина левги по на запад други местни жители преследват и избиват нашите братя?

Естебан де Переа се опитваше да го предизвика. И успя. Старецът, почервенял като глина, си пое на два пъти дъх, преди да отговори:

— В началото помислих, че индианците идват в тази мисия да търсят сигурност. Преди да дойдем, мирните племена тива и томпиро са били нападани от апачите. Затуй погрешно сметнах, че като ги пусна да се настанят край църквата, ще се чувстват на сигурно място. От време на време керваните ни оставяха по двама-трима въоръжени войници, които щяха да ги защитават.

— „Погрешно“ ли казахте?

— Да. Това беше грешка, достойна за съжаление. Бях толкова зает да уча първите прииждащи индианци, че не обърнах внимание на разказите им. Те говореха за гласове, отекващи в каньоните, за странни светлини по бреговете на реките, които им повелявали да напуснат селищата си. За чудеса, отче.

— За гласове ли? Не ви ли казаха нещо повече за тях? — Отец Естебан се помъчи да прикрие интереса си.

— Нали ви казах, че не обърнах внимание на приказките им.

— А смятате ли, че бих могъл да разпитам някого, който е чул тези гласове? Това ще ни помогне да изясним нещата.

Старецът си спомни отново думите на Пентива.

— Не, отче. Не мисля.

Отец Естебан го изгледа, изненадан.

— Индианците са много предпазливи, когато говорят за вярванията си. Смятат, че ще им ги отнемем в името на Исус Христос. Въпреки че — рече накрая отец Хуан — може би ще изкопчите нещо, ако използвате някоя от стратегиите си. Но бъдете добър с тях. Тук още не знаят какво е Светата инквизиция.

— Ще бъда, слава на Бога.

ГЛАВА 28

В понеделник, 15 април 1991 година, Карлос се беше възстановил вече от пътуването до Агреда в планината Камерос. Щом напусна манастира „Консепсион“, се върна бързо в Мадрид. Емоциите му дойдоха в повече. Твърде много съвпадения за едно пътуване само от двайсет и четири часа. Остави Хема направо в дома му в предградието Карабанчел и се отправи към апартамента си близо до Ескориал, където спа като ленивец до късно сутринта на другия ден.

Имаше нужда.

Журналистът си бе тръгнал от Агреда с особено чувство, което не го напускаше. Може би беше впечатлен от образа на сестра Мария Хесус. А преди да се сбогува със сестрите Ана Мария и Мария Маргарита, неочаквано се натъкна на още една, последна находка. В църквата, до главния олтар, на три крачки от приемната, където се проведе срещата, лежеше непокътнато тялото на „монахинята пътешественица“. Беше там от три века. Спокойно. Безжизнено. С лице, покрито с восъчна маска, и с мумифицирани ръце, скрити в ръкавите на одеждите й. И с все същата синя пелерина, с която бе станала известна. Карлос едва не падна. Изобщо не бе очаквал, че ще застане лице в лице с такова доказателство от XVII век. Но то беше там. На показ.

Как нямаше да има нужда да подреди мислите си?

Една от тях го терзаеше и не му даваше мира: странното убеждение, че Хема беше прав, когато му говореше за съдбата. Нима тя не го „беше водила“ през планината Камерос към Агреда? Нима не го беше отвела до вратите на манастира, основан от сестра Мария Хесус де Агреда преди триста години? Ами ако всичко това бе резултат от добре подготвен план? На някакъв Програмист! Кой му беше заложил този капан, за да го накара да се върне към едно проучване, което той вече смяташе за приключено?

За пръв път в живота си Карлос усети, че губи почва под нозете си.

— Всъщност, приятел, не те виждам да хукнеш след фустата на някаква монахиня! — изсмя се Хосе Луис Мартин на бара на

Папараци, любимия им ресторант, украсен със стари снимки, ала долче вита, съвсем близо до стадиона на „Реал Мадрид“.

Хосе Луис беше първият човек, с когото Карлос се срещна, след като се бе натъкнал на Синята дама. В крайна сметка той беше единственият, на когото можеше да разкаже нещо толкова абсурдно: беше учил психология в Университета Навара; беше двайсет години полеви свещеник в казармите „Куатро Виентос“, докато не заряза сутаната заради Марта, жена си; а сега беше полицай в подразделение 12 на Разузнавателната бригада на полицията, в участъка на улица „Такона“. Мартин, полицаят-свещеник, беше съзнателен, стриктен човек и минаваше за най-добрия полицейски съветник в областта на религиозните престъпления, секти и организации… Малка подробност, на която, казано между другото, от години се крепеше приятелството им. И този ден Карлос му се обади, за да поговори с него за душевното си състояние.

— Мислил ли си, че може би ти си привлякъл тази монахиня?

Хосе Луис му развиваше надълго и широко тази налудничава теория. Затуй му зададе въпроса така, от душа, почти без да се замисли. Още не се беше съвзел от изненадата, че неговият приятел — журналист, неверник и агностик, се е забъркал в религиозни теми.

— Точно това ми харесва у теб, Хосе Луис — отвърна Карлос, развеселен. — Имаш по-странни идеи и от мен. Какво намекваш?

— Много просто, Карлитос. Знаеш, че не си падам по общоприетата психология и предпочитам да изучавам Юнг[1] вместо бихейвиористите[2].

— Да, да. Затова си в полицията, а не в някой кабинет.

— Не се смей на стария свещеник. Знаеш ли, Юнг нарича това, което ти се е случило, „синхронност“. Нали се сещаш, добър начин да се каже, че няма случайности и че за всичко, което ти се случва, си има някаква причина. Той не говори за Бог…, но намеква за него. В твоя случай — продължи Хосе Луис, правейки се на интересен — Юнг би добавил, че статията за телепортациите, която ти публикува преди два месеца и в която спомена за монахинята, и интересът ти към темата са те предразположили да преживееш този „синхронизъм“.

Хосе Луис не позволи на Карлос да отговори.

— Знаеш много добре, че феномените на екстрасензорната сетивност не се свеждат до скучните експерименти за телепатия с

карти на Зенер.

Журналистът повдигна вежди, озадачен.

— Да, човече! Знаеш ги — продължи Хосе Луис, — онези, с които двама души сядат един срещу друг и всеки трябва да познае геометричните фигури в картите на другия. Ако познаеш броя на кръстовете, звездите, вълните, кръговете или квадратите, се смята, че си телепат. Но екстрасензорното възприятие е нещо по-сложно. Проявява се по-силно, когато има и емоции… Нима не ти се е случвало да сънуваш скъп за теб човек и на другата сутрин да получиш писмо от него? Нима телефонът ти не е звънял и не си чул гласа на някого, за когото си мислел преди секунда?

Карлос кимна. Мартин продължи:

— Ами при всички тези случаи има емоции. И според Юнг, те са двигателят на психическите преживявания.

— Продължавам да не разбирам нито дума — отвърна Карлос весело.

— А всъщност е много просто, Карлитос: когато си видял на шосето онази табела за Агреда, мисля, че си бил с раздвоено съзнание. От една страна, си бил в „нормално“ или в „правдоподобно“ състояние, а от друга, в „критично“, което не си осъзнавал, но което е свързано с пристрастието ти към телепортациите. И точно това състояние, това „друго аз“, те е водело към тази географска точка и те е отвело там, карайки твоето „нормално аз“ да смята, че всичко е плод на странно съвпадение.

— И това „критично“ състояние ме отвежда после до манастира?

— Разбира се.

Хосе Луис изпи, доволен, останалата част от бирата. Беше сигурен, че няма грешка. Швейцарският психиатър Карл Густав Юнг никога не грешеше. Но този негов прагматизъм скоро щеше да се срине.

— Да приемем за момент твоята хипотеза и да допуснем, че всичко е било плод на ужасна самоизмама и нищо не ме е „водило“ в това пътуване — успя най-сетне да вземе думата Карлос. — Но кой или какво тогава изсипа с тонове сняг в планината Камерос и остави отворен само пътя към Агреда? Защото, напомням ти, че стана точно така. И още нещо: моето душевно състояние ли ме отведе до

манастира, без да питам никого? И как моето „друго аз“ се ориентира в Агреда, след като никога не съм виждал план на селото?

Мартин завъртя празната си чаша в ръце. После погледна журналиста право в очите.

— Слушай, Карлитос… Освен в синхронностите, по едно време вярвах и в чудесата. Нали знаеш. И ако всичко това не може да се обясни със случайностите на Юнг и няма нищо общо и с екстрасензорното възприятие, тогава…

— Тогава?

— Тогава е нещо „от горе“. Търси други доказателства, проучвай.

— Говориш като един професор по математика, когото познавам! Какви доказателства да търся, човече?

Хосе Луис стана сериозен.

— Не знам. Всеки път са различни, повярвай. Но ако не ги откриеш, моли се на Господ! В участъка виждам всеки ден какви ли не пропаднали типове. Присъствам на разпити и преценявам психологическия профил на най-страшните престъпници. И това ме кара с всеки ден да губя вяра в трансценденталното и че „там горе“ има някой… Но, ако успееш да докажеш, че онова, което ти се е случило в Агреда, е събитие, планирано от по-висше съзнание, което може да даде отговор на въпросите ти…

— Какво?

— Ще се замисля дали да не облека пак сутаната. Ще съм щастлив, ако си върна вярата! Ти също!

— Като психолог ли ми говориш или като бивш свещеник? — запита го Карлос злорадо.

— Като човек, който един ден потърси Бога, Карлитос. И който прекара двайсет години сред тези, които смяташе за негови посланици, и не го откри. Затова е важно какво ще направиш в случая.

Хосе Луис остави чашата на масата, погледна втренчено журналиста и му зададе един неудобен въпрос:

— Ти не си вярващ, нали?

Карлос се скова.

— Имаш предвид дали изповядвам на практика католическата вяра ли? — запита журналистът.

Хосе Луис кимна.

— Не — измърмори той. — Отдавна се отказах. Господ ме разочарова.

— Тогава може би ще откриеш Истината, без да си заслепен.

— Истината ли? С главна буква?

— Да. Тя е смазваща енергия, която излиза винаги наяве макар и с векове закъснение. Която утешава и лекува когато я откриеш. То е нещо — снижи той за миг глас, — което е свързано с онзи Бог, който те е забравил.

---

[1] Карл Густав Юнг (1875–1961 г.), швейцарски психолог и есеист, един от създателите на психоанализата. — Б. пр. ↑

[2] Бихейвиоризъм — направление в психологията, отдаващо първостепенно значение на поведението на индивида. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 29

Естебан де Переа и хората му останаха в Ислета още три дни. Както им нареди инквизиторът, десетимата духовници, които го придружаваха, напуснаха укрепената мисия „Сан Антонио“ на втория ден призори. Беше им заръчал да се настанят в някои от най-скромните къщи в Ислета и да се помъчат да изкопчат от семействата някакви сведения, макар и незначителни, които могат да обяснят мирното им покръстване.

Страховете на инквизитора растяха с всеки миг.

В Испания бе разбрал, че никой не се отказва доброволно от вярата си. Там далече, от другата страна на океана, евреите, които приеха християнството след декрета от 1492 година, изповядваха скрито вярата си. Наричаха ги маранос[1] и Светата инквизиция ги преследваше безмилостно. И с мюсюлманите беше същото. Никой не вярваше на маврите. Макар и покръстени, „синовете на Аллах“ се кланяха все така тайно към Мека. Защо тези индианци да са по-различни?

Свръхестествено или не, Естебан де Переа трябваше да разбере това.

Но стратегията му проработи само отчасти.

Нито един възрастен индианец не обясни на свещениците му какво или кой ги е накарал да приемат кръщението. Само някои дечица смотолевиха нещо за появлението на някакъв всемогъщ „син дух“, който убедил бащите им да изоставят тотема.

Инквизиторът отбеляза внимателно тази „следа“. Направи го върху празните листове на Библията си. Там той криеше личния си дневник от пътуването. Но въпреки всичко, въпреки цялото му старание, нищо от чутото не му помогна да разреши загадката. Може би имаше нужда от чудо, от някакъв знак, та възрастните индианци да се отпуснат и той да стигне до сърцата им.

И чудото стана.

Или по-точно, Естебан де Переа го предизвика.

Случи се на четвъртия ден в Ислета, точно когато свещениците се готвеха да напуснат мисията. Беше неделя, 22 юли 1629 година.

В този ден, празник на света Мария Магдалина, хората на инквизитора, заедно с отец Салас, призоваха енориашите на тържествена меса. Естебан предчувстваше, че църковната служба ще трогне някои от местните жители и че една добра проповед, подсилена със съответната литургия, ще ги убеди да говорят. Така че реши да говори за страха на чадата си от „гласовете“ в пустинята и замисли проповед, която щеше да стигне до сърцето им.

Това беше последният му коз.

Когато голямата камбана зазвъня от кирпичената кула, църквата беше вече препълнена. Дванайсет свещеници щяха да отслужат службата, водена обикновено само от един.

— Сега можете да дадете всичко от себе си, отче — промълви Хуан де Салас на отец Естебан, докато той си слагаше епитрахила. — Не съм виждал досега толкова хора на служба…

— Не се притеснявайте. Всичко е готово.

Индианците бяха смаяни от величието на това място. Щом първите звуци на Introito[2] прозвучаха, атмосферата в църквата се промени. Въпреки че не разбираха нито дума от латинския ритуал, те усетиха по-силно от всякога онзи почти забравен сладко-тръпчив трепет по кожата от недалечното минало, когато кивота им служеше за църква.

Отец Переа пое цялата тежест на церемонията. След като почете от Евангелието, инквизиторът започна проповедта си. Сякаш се бе преобразил. Напрегнатото му и зорко лице сега беше кротко и благо.

— Малко след като Исус бива разпнат — започна той, — двама от учениците му вървели към Емаус и си говорели за странното изчезване на рави. Говорели за жените, които открили празния му гроб, и за срещата им с ангела, който им казал, че Учителя е жив…

Индианците дори не премигваха. Естебан де Переа знаеше колко обичат те приказните истории.

— И изведнъж — продължи той — с тях тръгва един човек, когото не познават, и ги пита защо са така разтревожени. А те, изненадани, че не е чул за Исус, му разказват подробно историята му. След като я чува, непознатият им се скарва, че са изгубили вярата си, но въпреки това, те го канят на трапезата си за вечеря. Едва когато виждат как разчупва хляба, го познават. Това бил възкръсналият

Учител! Същият, за когото говорели от часове! Но преди да успеят да му зададат какъвто и да било въпрос, Исус се стопил пред очите им.

Някои индианци се спогледаха, изненадани.

— Знаете ли защо не го познали? — продължи отец Естебан. Защото се доверили повече на очите, отколкото на сърцето си. Тези ученици си казали после, че при вида на непознатия усетили как сърцата им се разтуптяват. С други думи, дълбоко в себе си те разбрали кой е, но послушали сетивата на плътта, а не на душата. Това е урокът, който трябва да научим: ако един ден срещнете някого, който кара сърцето ви да се разтупти, не се съмнявайте! Той е пратеник на небето!

В кулминацията на своя разказ инквизиторът млъкна за миг.

— И ако го срещнете, защо да не споделите новината със себеподобните си?

От дъното на църквата се разнесе шепот.

Почти никой не го чу и в началото дори отец Переа не му обърна внимание. След малко духовниците разбраха, че причината за това е появяването на група мъже с изрисувана кожа, които си проправяха път сред събралите се. Бяха дошли тихо, бяха се промъкнали внимателно сред енориашите и стояха почти в средата на храма.

Без да обръща внимание, отец Естебан продължи проповедта си:

— Нашият Господ може да ни подскаже присъствието си по много начини. Един от тях, най-често срещаният, е, като ни провожда свои пратеници. Така и до днес подлага на изпитание способността ни да го разпознаем със сърцата си, както е станало с апостолите на път за Емаус. За да го познаем, е достатъчно да внимаваме за знаците. Нима вече не сте усещали този огън дълбоко в себе си? Не са ли го усетили и синовете ви? Аз знам — продължи той мелодраматично, — че е така…

Никой не помръдна.

Семействата от племената тива, чияувипки, или томпиро, слушаха в захлас „обвиненията“ на францисканеца. А през това време новодошлите се оглеждаха внимателно, сякаш проповедта не се отнасяше за тях. Не казаха нито дума, не подеха и молитвата Deo Gralias[3], нито Pater Noster[4] след проповедта. Изправени и смълчани, скупчени сред жителите на Ислета, те изчакаха службата да свърши.

И все пак присъствието им не изненада никого.

Местните жители познаха новодошлите. Това бяха група мирни хумани, от ония, дето често идваха в района, за да разменят тюркоази и сол за кожи и месо. Приятелско племе. Далечно, но миролюбиво.

Щом службата свърши, водачът на групата — млад индианец, бръснат, с татуирани на гърдите концентрични спирали, с маслинена кожа и широки скули — се приближи до олтара и отиде при отец Салас. Говори му трескаво почти минута на езика таноан, от който старият мисионер разбра едва половината, но то бе достатъчно и изразът на лицето му се промени.

— Какво става, отче?

Инквизиторът разбра, че нещо не е наред.

— Това е индианец хуман, отче Естебан. От Юга — промълви Салас, бършейки един сребърен потир. — Току-що ми каза, че от няколко дена прекосява пустинята с петдесет от най-добрите си хора и иска да говори с нас.

— Ако има нужда от вода и храна, да му помогнем…

— Не е това, отче. Този индианец твърди, че някакъв знак, или нещо подобно, им показал, че тук ще намерят вестителите на Бога… Знаете ли какво иска да каже?

Върху лицето на стареца се изписа хитра усмивка, щом видя как инквизиторът мигом прояви интерес.

— Знак ли? Какъв знак?

Заинтригуван, Естебан де Переа се приближи и поиска още подробности от събеседника му. Индианецът, който го гледаше с недоверие, склони. И както говореше, започна да прави разни жестове: първо прокара ръце по бедрата си, а после ги вдигна над главата си. Отец Салас преведе тези жестове, доколкото можа, също с езика на знаците:

— Казва, че една жена често се спуска от небето край селото им. Че лицето й е бяло като нашите и сияе като небесната светлина. Носи синя пелерина, която я покрива от главата до петите. И още казва, че точно тя им съобщила за пристигането на отците тук.

— Използва ли думата „отци“? — измърмори Переа.

— Да.

— И казва, че е жена?

Старецът кимна.

— Казва също, че Майката на царевицата никога не им е говорила така. Затова смятат, че това е друга богиня, и искат да знаят дали вие я познавате…

— Богиня ли?

— Но този младеж твърди и още нещо: че тази жена им заповядала да дойдат при вас и да ви помолят да отидете до тяхното село и да им говорите за нашия Бог.

Индианецът говореше много бързо, сякаш нямаше време. Галеше трескаво един груб кръст от борова кора, който висеше на врата му.

— Виждали ли сте този индианец тук преди?

Въпросът на Естебан де Переа отвлече вниманието на стареца.

— Точно него — не. Но съм виждал баща му. Казва се Гран Валпи и е вожд на племето.

— А този? Как се казва?

— Сакмо, отче.

— Попитайте Сакмо дали е видял тази Синя дама със собствените си очи — нареди Переа.

Отец Хуан преведе въпроса с низ от гърлени звуци и след секунди предаде на испански отговора на индианеца:

— Да. На няколко пъти, винаги привечер.

— На няколко пъти ли? И таз добра…

Отец Хуан не остави инквизитора да довърши думите си.

— Не разбирате ли? — възкликна той бурно. — Това е още един знак!

— Още един знак ли? — усъмни се отец Естебан.

— Разбира се, отче — продължи Хуан де Салас. — Никой от моите енориаши не иска да ви разкаже какво ги е накарало да приемат Исус Христос, но тези индианци ще го направят. Не виждате ли? Този момък не знае за трибуналите, не се бои от Светата инквизиция и изглежда, никога не е виждал никакви испанци, но ви разказва историята за някаква жена, облечена в синьо, която ги е пратила при вас… И идва точно сега!

— Успокойте се, братко — заповяда му отец Естебан. — Ако е така, както изглежда, ще действаме внимателно. Но ако не е, ще сложим завинаги край на тази измама.

— Според вас какво може да е тогава? Чудо на Дева Мария? Още едно появление на Девата от Гуадалупе? — На моменти отец Хуан се

разгорещяваше. — Нима Хуан Диего не описа Девата от Гуадалупе като жена в синя пелерина?

— За бога, отче! — Инквизиторът го прониза с поглед.

— Какво смятате, че трябва да направим? — запита отец Салас.

— Кажете на Сакмо, че още днес ще обсъдим въпроса и ще решим дали да изпратим една делегация да проповядва в тяхното село… — Естебан де Переа го погледна втренчено. — А през това време разберете от него накъде точно трябва да се отправим и колко дни път ни делят от селището им; после съберете духовниците в столовата. Ясно ли е?

— Разбира се, отче — усмихна се някак тайнствено старецът. — Забелязахте ли кръста, който носи на врата си?

---

[1] Свине (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Начало на молитва (лат.). — Б. пр. ↑

[3] Благодарствена молитва (лат.). — Б. пр. ↑

[4] „Отче наш“ (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 30

Ако Карлос знаеше какво става на западния бряг на Съединените щати, докато той вечеряше в Мадрид с Хосе Луис Мартин, картезианските му схващания за света щяха да се сринат завинаги. В Лос Анджелис беше обяд. Но въпреки това, в къщичката на Дженифър Нарейди на плажа капаците на прозорците бяха все още затворени. Нито един от блестящите слънчеви лъчи, заливащи Венис Бийч, не проникваше в спалнята й.

Предната нощ Дженифър заспа много късно. След последния сеанс при доктор Мейърс тя се притесни. Ходеше все така през ден в луксозния й кабинет в центъра. „Понякога — каза й психиатърката много сериозно — видения като вашите се дължат на физически причини. Някой малък съсирек в темпоралния лоб на мозъка или тумор може да засегне ума и възприятията“. А после продължи: „Мисля, че трябва да се подложите на ядрено-магнитен резонанс, на ЯМР, за да видим дали ви има нещо“.

Дженифър страдаше от клаустрофобия и самата мисъл, че трябва да прекара няколко минути в някаква тръба, я ужасяваше. Затуй не можа да заспи до късно. Но след като почете, най-сетне успя. Тази нощ взе Библията. Изданието, което имаше, беше малко и лесно за ползване томче, което не си спомняше да е разгръщала някога. Ръцете й се спряха на Евангелието от Матей. Като стигна до историята за съня на Йосиф, когато ангел Господен му съобщава, че годеницата му е бременна, започна да потъва в сладък унес. Беше странно. Всички древни народи са смятали сънищата за средство, чрез което божествата се свързват с хората. Така са ни предавали винаги своите тайни.

Но какви бяха тези неща? И кое божество можеше да иска да прати на едно изтормозено момиче сън като онзи, който започваше да изплува в съзнанието й?

ГЛАВА 31

МИСИЯ „САН АНТОНИО“ 22 ЮЛИ 1629 Г.

Призивът на отец Естебан де Переа отекна сред стените на мисията. В началото никой от свещениците му не разбра защо пратеникът на отец Бенавидес бърза толкова да изпълни искането на онзи индианец. Но скоро им стана ясно. Това бързане се дължеше на факта, че Сакмо бе споменал тайнствената дама, заради която бяха принудени да прекосят пустинята. Отец Естебан изглеждаше потиснат, сякаш на съвестта му тежаха същите призраци, които бяха накарали архиепископа на Мексико да му заръча да проучи всяко „свръхестествено явление“ в района.

— Добре ли сте, отче? — попита го загрижено отец Бартоломе Ромеро, един от братята в свитата му.

— Нищо ми няма… — отвърна Естебан разсеяно, докато сваляше епитрахила и го сгъваше. — Мислех си, че ако хуманите са тръгнали преди четири-пет дена от селото си в района на Гран Кивира, тогава…

— Тогава какво, отче?

— Тогава Синята дама им е наредила да тръгнат на път още преди да съм решил да дойда в тази мисия. Сега разбирате ли, братко Бартоломе?

— И защо се изненадвате? — запита друг глас от дъното на сакристията. — Нима бъдещето като време или като познание е нещо недостъпно за Господ или за Дева Мария?

Тези думи го изумиха. Отец Хуан де Салас ги наблюдаваше от прага, усмихнат иронично. Щом, както изглежда, някаква тайнствена жена бе стигнала до земите на хуманите преди тях, то тя не можеше да е простосмъртна. Защото не само бе навлязла в тази сурова за една жена област, но притежаваше и рядката дарба да убеждава местните жители да се покръстват и да ги кара да търсят белите хора.

— Непосилна мисия! — добави той. — Каквото и да мислите, отци, аз не бих се учудил, ако дамата е самата Дева Мария.

Никой не отговори на стария свещеник, който се обърна и се отправи към улицата. Трябваше да говори със Сакмо и да му обясни, че молбата му е чута: скоро няколко духовници щяха да тръгнат с него към Куелосе.

— Странен човек, нали? — прошепна брат Бартоломе на ухото на отец Естебан, докато домакинът се отдалечаваше.

— В пустинята, братко, хората стават странни…

Когато отец Хуан де Салас обясни на Сакмо плановете на новодошлите, индианецът падна на колене и благодари. След туй, без да се сбогува, се втурна към хората си, разположили се на стотина метра от мисията, зад първия ред кирпичени къщи. Те също приеха новината с голяма радост. Но дори отец Хуан не разбра, че причината за тази радост беше не само успехът на мисията им. А защото решението на духовниците потвърждаваше предсказанията на Синята дама от предните дни и вярата им, че са видели наистина една „жена с власт“. Всъщност, както тя бе предсказала, в този момент в мисията „Сан Антонио де Падуа“ имаше повече отци и те можеха да се върнат в земите на Гран Кивира заедно с някои от тях…

Както им бе заповядано, малко след деветия час францисканците се събраха в подредената от племето тива столова в задната част на мисията.

Храната щеше да е, както обикновено, варен боб със сол, по един голям кочан варена царевица и няколко ореха за десерт. И към всичко това — вода и половин дузина филии прясно изпечен ръжен хляб.

След две минути, благословил вече храната, инквизиторът взе думата:

— Както знаете, тази сутрин група индианци хумани, или „изрисуваните“, пристигна пред вратите на тази мисия. Те ни помолиха да им помогнем, като занесем Евангелието в тяхното село.

Отец Естебан леко се покашля.

— Трябва да решим какво да правим. Дали да останем заедно до завръщането ни в Санта Фе, или, братя, да започнем да изпращаме мисионери в други райони, като този на хуманите. И добави: — Разбира се, решението зависи от това дали имаме интерес да започнем да проповядваме вярата.

Духовниците се спогледаха. Предложението за разделяне на групата им ги изненада. И макар да знаеха, че рано или късно това ще се случи, не мислеха, че ще стане толкова скоро.

— И така? — подкани ги Естебан де Переа.

Отец Франсиско де Летрадо, надут свещеник от Талавера де ла Рейна, взе пръв думата. Извиси някак тържествено глас и започна

апокалиптичната си реч. Според него всички тези „приказки на индианците“ били дело само на дявола, който искал да разпръсне проповедниците, пращайки ги из най-отдалечените райони, където няма почти никакви гаранции за успех и вероятността да се върнат живи е твърде малка. „Разделяй и владей“, ревеше той. Затова пък брат Бартоломе Ромеро, верният помощник на Естебан, или отец Хуан Рамирес, безобиден валенсиански монах, бяха по-благосклонни към хуманите и се надяваха на бързо покръстване в земите на „изрисуваните“. Те смятаха, че споменатата от Сакмо небесна светлина правела разказа му правдоподобен, защото така той заприличвал на другите разкази за появленията на Дева Мария, които често са съпътствани от странни небесни сияния.

Само малцина — като брат Роке де Фигередо, Агустин де Куеляр и Франсиско де ла Мадре де Диос — не благоволиха изобщо да си отворят устата и да изкажат мнение по въпроса. Те избраха по-изгодното въздържание: щяха да направят онова, което реши групата.

— И така, братя — взе отново думата инквизиторът, — щом има такова различие в мненията, по-добре да разпитаме заедно индианеца, който е видял дамата… Може би така ще разсеем съмненията си.

Шепот на всеобщо съгласие се разнесе по цялата маса.

— Отец Хуан де Салас ще ни превежда, нали, отче?

— Естествено — отвърна той и с готовност стана и отиде да повика Сакмо.

След няколко минути най-малкият син на Гран Валпи коленичи пред отец Естебан и целуна края на сутаната му.

— Отче… — промълви той.

Този жест възхити всички. Кой беше научил този дивак как да се държи?

— Това ли е свидетелят, който ни трябва? — гръмна един глас в дъното на столовата.

Индианецът сведе глава, сякаш да разсее съмнението, изразено от този властен глас. Отец Естебан се изправи на почетното място на масата, огледа го внимателно и започна разпита на висок глас, та всички да го чуват:

— Как се казваш?

— Сакмо. „Мъжът от зелената ливада“ — преведе отец Салас.

— Откъде идваш?

— От Гран Кивира, район с широки проходи, разположен на по-малко от половин луна път оттук.

— Знаеш ли защо те повикахме?

— Мисля, че да — промълви по-меко той.

— Казаха ни, че в твоето село си видял някаква непозната жена и тя ви наредила да ни потърсите. Вярно ли е това?

Сакмо погледна инквизитора, сякаш очакваше разрешение, за да отговори. Старецът му го даде.

— Да, вярно е. Виждал съм я няколко пъти в подстъпа към един каньон, който се казва Каньонът на змията, и там тя ни говореше с топъл и благ глас.

— Така ли? И откога?

— Отпреди много луни. От дете слушах разказите на воините, които са я видели.

— На какъв език ти говореше?

— На таноан, отче. Но ако трябва да кажа как, не мога. И за миг не отваря уста. Все затворена я държи, но аз и другите от племето я чувахме и разбирахме много добре.

— Как ти се явява?

— Все по един и същ начин, отче: като падне нощта, над каньона проблясват странни светкавици. И тогава чуваме нещо във въздуха, нещо като шум от гърмяща змия или като водовъртежите в реката, и виждаме светла пътека, която се спуска от небето… После настъпва тишина.

— Светла пътека ли?

— Сякаш пътеката проправя път в тъмнината. И по нея слиза тази жена, но тя не е шаман, нито Майка на царевицата… Никой не знае името ѝ.

— И как изглежда?

— Млада и красива, отче. Кожата ѝ е бяла, все едно не е видяла слънце.

— Носи ли нещо?

— Да… В дясната ръка държи понякога кръст, но не като дървените, които отците ви носят на врата си, а по-хубав, гладък и целият черен. Друг път носи амулет, висящ на врата ѝ. Не е от тюркоаз, нито от кост или от дърво. С цвета на лунните лъчи е.

Отец Естебан записваше всичко, опитвайки се да подреди отличителните черти на тази мистериозна жена. След като записа последните думи на индианеца, продължи с въпросите:

— Кажи, синко, помниш ли какво ти каза жената първия път, когато я видя?

Индианецът се вторачи в отеца.

— Каза, че идва от много далече и че носи добри вести. Говореше за наближаването на ново време, в което нашите стари богове ще отстъпят само на един бог, по-стар и голям като Слънцето.

— Никога ли не си каза името?

— Не.

— Нито името на новия бог?

— Не.

— Не спомена ли мястото, откъдето идва?

— Никога.

— Още нещо. Тази жена не ти ли каза, че новият бог е неин син, от нейната утроба?

Щом чу как Хуан де Салас превежда въпроса на инквизитора, Сакмо облещи очи.

— Не.

Неколцина свещеници се размърдаха по местата си.

— Нещо друго в нея привлече ли вниманието ти? — продължи Естебан.

— Да. На кръста имаше вързано въже като вашето…

Това развълнува отците. Францисканско въже! „Какво чудо беше това?“ Естебан де Переа призова към тишина.

— Успя ли да докоснеш тази дама?

— Да.

Отец Естебан отвори широко очи.

— И?

— Дрехите й бяха топли — като на нашите жени, когато ги боядисват. Но бяха сухи. Тя ми позволи да докосна и черния й кръст и дори ме научи на някои вълшебни думи.

— Вълшебни думи ли? Можеш ли да ги кажеш?

— Мисля, че да — поколеба се той.

— Моля те…

Сакмо падна на колене, сбра длани, сякаш се съсредоточаваше, както го бе научила дамата, и започна да припява позната латинска молитва. Тя звучеше странно в устата на езичник.

— Pater noster qui es in coelis… sanctificetur nomen Шит… adveniat regnum tuum… fiat voluntas tua sicut in coelti[1]…

— Достатъчно — прекъсна го отец Хуан де Салас. — Обясни на отец Переа къде научи това. Кой те научи?

— Нали ви казах — Синята дама.

---

[1] Молитвата „Отче наш“ (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 32

След по-малко от четирийсет и осем часа Карлос Алберт щеше да се срещне отново с Хосе Луис при обстоятелства, които в този момент никой от двамата не би могъл да предположи. Но преди това Карлос използва времето си, за да потърси повече информация за Мария Хесус де Агреда. Къде ли? В Националната библиотека в Мадрид. Място, където сякаш винаги му се завиваше свят. Как ли щеше да се справи с нейните трийсет хиляди ръкописа, три хиляди старопечатни книги, с фонда ѝ от половин милион книги, печатани преди 1831 година, или повече от шестте милиона монографии на най-различни теми? Тази джунгла от информация му се струваше гъста, необхватна, но и вълнуваща.

Настроението му се подобри още щом прегледа първите картони. Той откри доста справки, точни и стриктно подредени, за отец Алонсо де Бенавидес, човека, който през 1630 година проучва предполагаемите билокации на майка Агреда. Във фондовете фигурираше странен документ, който, според библиографската информация, беше пълен с данни за една „синя дама“, покръстила някои индиански племена в Ню Мексико преди пристигането на първите францисканци.

След ден и половина бюрократични формалности, писане на молби и получаване на разрешения, в сряда, 17 април, Карлос получи текста, който му трябваше, в залата за ръкописи в Националната библиотека. Залата беше правоъгълна, дълга над сто метра, застлана с мръсен мокет и с петдесетина стари пюпитъра, обслужваше я една библиотекарка с кисело лице. Работата на тази смръщена жена се състоеше в това да ходи от време на време до товарния асансьор, свързващ архива със залата, и да проверява дали книгите, поръчани от читателите, са дошли.

— Мемориал на Бенавидес — прочете тя един розов фиш над рамото на Карлос. — Да, аз го поръчах.

Библиотекарката изгледа журналиста с неприязън. Видя, че той носи само един бележник.

— Мемориал на отец Алонсо де Бенавидес, публикуван в Мадрид през 1630 г.

— Знаете, че може да пишете само с молив. Използвайте само молив, разбрахте ли?

— Да, госпожо. Само молив.

— И в девет затваряме.

— И това знам.

Библиотекарката остави книгата на плота. Карлос потръпна. Това беше книга от 109 страници, подвързана с почерняла от времето кожа и напечатана върху белезникава хартия, която шумолеше при отгръщането на всяка страница. На овехтялата заглавна страница, над груба графика с образа на Девата с корона от звезди, се четеше: „Мемориал, който отец Хуан де Сантандер от Ордена на свети Франциск, Главен комисар на Индиите[1], дарява на Негово католическо Величество крал дон Филип Четвърти, наш господар“. И след това: „Написан от отец брат Алонсо де Бенавидес, комисар на Светата инквизиция и Пазител на Провинциите и на покръстването в Ню Мексико“.

Карлос се усмихна, доволен. Макар да отвори книгата съвсем внимателно, томът проскърца като старо дърво.

Като прелисти няколко страници, той скоро доби представа за съдържанието: авторът обясняваше на съвсем младия Филип IV какво е постигнала една експедиция от дванайсет мисионери францисканци, оглавявана от самия Бенавидес и изпратена да покръсти индианците в териториите на Ню Мексико от 1626 година до датата на отпечатването.

В бароковия стил на своето време брат Алонсо възхваляваше Нашия Господ и Силата му, на която според него се дължеше откриването на мини, бързото изкореняване на идолопоклонничеството, покръстването на повече от половин милион души за съвсем кратко време и най-вече — неописуемата работа по изграждането на църкви и манастири. „Само в един район от сто левги — преписа журналистът в бележника си — орденът покръсти повече от осемдесет хиляди души и построи повече от петдесет църкви и манастири“.

Карлос разбра веднага, че Мемориал на Бенавидес е типична творба за религиозна пропаганда. Съвсем ясно беше, че с нея се търси финансовата подкрепа на краля, за да се заздрави позицията на францисканците в Америка и да се финансират пътуванията на още

мисионери. В текста се казваха пресилени неща за „богатите мини“ и тяхната експлоатация се свързваше с покръстването на местните жители.

Но все пак тази цел бе елегантно замаскирана в ръкописа. Бяха представени едно по едно племената, които хората на Бенавидес са срещнали: апачи, пирос, сенекус, кончас и много други, описани съвсем наивно.

— Да, истински документ — рече си Карлос. Но журналистът откри и нещо, което не очакваше: името на Мария Хесус де Агреда не фигурираше на нито една от страниците. Тя не бе спомената никъде като причина за покръстването, не се споменаваше и терминът билокация. Нещо повече, говореше се само за Дева Мария, за помощта, която тя оказва при покръстването, и как „благодеянията на Нашата Майка“ дават тласък на невиждания християнски подем в Ню Мексико.

Как беше възможно? Нима монахините от Агреда му бяха дали фалшива следа? Нима бяха сбъркали относно съдържанието на този текст?

Изкушаваше се да зареже доклада на Бенавидес. Спря го единствено свирепото лице на библиотекарката. Това го накара да използва докрай времето си в залата за ръкописи и да прегледа още веднъж Мемориала, този път по-внимателно. „Късметът“ му — същата онази сила, която го бе водила в планината Камерос преди дни — този път го насочи право на страница 83.

— Но нима е възможно…?

Изумен, той се вцепени на мястото си.

И имаше защо: пред себе си, под красноречивия епиграф „Чудото на покръстването на хуманското племе“, той видя странен разказ. В него се говореше за някой си брат Хуан де Салас, който оглавявал група мисионери в земите на индианците тивас и приел неколцина души от племето на хуманите, наричани също „салинерос“, които настойчиво го помолили да изпрати някой мисионер да проповядва на хората им. Изглежда, както обясняваше Бенавидес, такава молба е била отправена вече преди години, но не била изпълнена заради малкия брой духовници, изпратени в Ню Мексико. Но всичко се променило след пристигането на друг отец пазител в тези непознати земи — нещо като „действащ епископ“, — на име Естебан де Переа. По заповед на

самия Бенавидес той отишъл в мисията на брат Хуан де Салас с група монаси, решен да извърши покръстването на тези индианци, проявили такава готовност.

„И преди да тръгнем — прочете той, — попитахме индианците защо искат толкова да ги покръстим и духовниците да им проповядват, а те отговориха, че една жена като онази, дето беше изрисувана там (това беше образът на майка Луиса де Карион), проповядвала на всеки от тях на неговия език. Казала им да отидат да повикат отците да ги просветят и покръстят и да не се помайват“.

Беше истинско откритие.

Карлос преписа тази история в бележника си и добави някои отметки в полето. Това бе единственият пасаж от „доклада на Бенавидес“, който можеше да се свърже с билокацията на монахинята (всъщност споменаваше се името на някаква непозната за Карлос майка Луиса де Карион), но той повдигаше и безброй други въпроси. И на първо място, как можеше да е сигурен, че в Мемориала става въпрос за предполагаемите появления на майка Агреда? Дали монахините от манастира в Сория не бяха приписали твърде пристрастно подобно чудо на своята основателка?

Но дори да приемеше, че сестра Мария Хесус де Агреда се бе появявала на „повече от 2600 левги от Испания“, то къде тази благоверна жена би могла да се научи да говори с индианците на собствените им езици? Дали това не беше друго чудо — наричано от специалистите по чудесата в католицизма ксеноглосия, или дарба за езици, — което трябваше да добави към билокацията?

Несъмнено този въпрос привлече силно интереса на Карлос тази вечер. Жалко, че злобната библиотекарка го изгони три минути преди часовникът в залата да покаже точно девет.

— Можете да продължите утре, ако желаете — измърмори тя. — Ще ви отделя книгата.

— Не, госпожо. Няма нужда.

---

[1] Име, което Колумб дава първоначално на Америка. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 33

Отец Естебан изгледа индианеца така, сякаш той беше престъпник, тръгнал към ешафода. Погледът му беше леден, предизвикателен, способен да смрази в миг вътрешностите на виновника. Но Сакмо, който никога не бе виждал как горят еретици, издържа суровия поглед на инквизитора.

— И никога преди това не си виждал духовник? — изрече отецът още по-сурово.

— Не.

Естебан де Переа знаеше, че той не лъже. Първият кораб с францисканци бе акостирал в Ню Мексико през 1598 година, преди трийсет и една години. И нито един от тях не бе отишъл в Гран Кивира. За щастие той беше добре запознат с тази история. Конкистадорът дон Хуан де Оняте не бе сметнал за необходимо тогава да ходи в такива пусти и никому ненужни земи като тези край Рио Гранде. А и доколкото знаеше, Сакмо беше роден след пристигането им. Следователно бе невъзможно да е видял някого от осмината свещеници, придружаващи Оняте, нито осемдесет и трите му каруци или пъстрата свита от мексикански и креолски индианци, която го следвала. Брат Естебан си спомни и за отец Хуан Карлос, храбрия свещеник, който бе основал мисията „Сан Антонио де Падуа“, където се намираха, но не бе успял да покръсти нито един индианец, докато не бил заместен от брат Хуан де Салас. Нито един.

Едва по-късно, с появата на „синьото чудо“, нещата се променили.

Докато Сакмо очакваше още въпроси, брат Гарсия де Сан Франсиско, млад духовник от Самора, плах и болнав, се приближи внимателно до инквизитора. Пред озадачените погледи на останалите той му прошепна нещо на ухото, което накара отец Естебан да се усмихне.

— Добре, покажете му го, братко. Няма какво да загубим.

Гарсия, който сякаш се смали край мускулестия Сакмо, прекоси с четири големи крачки разстоянието, делящо го от индианеца, и извади от сутаната си малък скапуларий[1], украсен с миниатюрна иконка.

— Това е майка Мария Луиса — рече високо, с писклив глас, на всички присъстващи. — Нося я винаги в себе си. Закриля ме от всяко зло. В Паленсия много от нас вярват, че е една от малкото живи светици, които имаме.

Брат Гарсия показа малкото портретче на Сакмо. А инквизиторът, който го следеше, сякаш бяха на съд, рече гръмогласно от другия край на столовата:

— Кажи ни, това ли е жената, която видя, Сакмо?

Индианецът огледа любопитно миниатюрата, но не каза нищо.

— Отговори. Тя ли е? — повтори отецът припряно.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно, отче. Жената от пустинята има по-младо лице. Дрехите са подобни, но на тази жена — каза той, сочейки медальона — те са с цвета на дървото, не на небето.

Отец Естебан изсумтя.

Сакмо нямаше да разсее съмненията му, нито тези на отец Бенавидес, когато му разкаже всичко. Каква можеше да е тази млада, сияйна жена? Коя добродетелна девойка ще позволи да пипат дрехите й — ако беше живо същество, осезаемо, реално — и ще учи един такъв индианец да казва Отче наш? Коя девица със здрав разум ще ходи в такива далечни и пусти райони? И коя дама, освен Дева Мария, може да се спусне по светла пътека от небесата?

След като нанесе последните си бележки, отец Естебан освободи Сакмо. Каза му да почака, докато вземе някакво решение, и помоли отците да споделят с него мнението си. Само брат Бартоломе Ромеро, ерудитът в групата, се осмели да заговори. Изказването му бе кратко.

— Не смятам, че трябва да приемем тази история така, сякаш индианците са станали свидетели на нещо мистично — рече той.

— Какво искате да кажете, отче Ромеро?

Инквизиторът видя как събеседникът му сплита тревожно пръсти.

— Според мен, отче, не става въпрос за появление на Дева Мария, както намекнахте в някои от въпросите си.

— И защо сте толкова сигурен?

— Защото, както знаете, отче, появленията на Девата са неописуеми, неизразими преживявания. Дори за добрия християнин е

трудно да опише такова свято събитие, камо ли за един непросветен езичник.

— Тоест…

— Тоест, този индианец е видял нещо земно и в никакъв случай божествено — отсече брат Бартоломе.

Естебан де Переа се прекръсти пред застиналите духовници. Боеше се да не разсърди Бога с неверието си. Но той беше такъв. Имаше нужда да огледа един проблем от всички страни, преди да отсъди.

— Смятам, братя, че това е всичко засега — рече накрая. Трябва да премисля решението си.

И без повече коментари освободи събралите се. Но преди да напусне столовата, помоли отец Салас да остане с него. Трябваше да обсъдят нещо важно.

— Знаете ли вече как ще постъпите, отче? — Брат Хуан заговори много внимателно.

— Както предполагате, не съм сигурен кое е правилното решение в този случай… Не е едно и също да документираш някое дело на Богородица и да разследваш някаква измама, някакъв мираж или клопка.

— Не разбирам…

— Съвсем ясно е, отче Салас. Ако онова, дето се е явило на тези индианци, е Богородица, няма от какво да се боим. Небето ни е пратило голяма благодат и ще ни закриля, когато посетим района на Кивира. Но ако, както казва брат Бартоломе, няма такова чудо, може да попаднем в засада. Експедицията ни ще се раздели, ще изгубим връзка едни с други и усилията ни да покръстим всички хора в Ню Мексико ще се провалят.

— И какво ви кара да обмисляте така сериозно втората възможност?

— Ами… Самият Сакмо каза, нали? Тази жена е носела на кръста въже като нашите. Може да е бедна монахиня от Ордена на свети Франциск. Или някоя луда. Или това да е маскарад. Някаква клопка.

— А може би няма нищо такова. Не ви ли се струва, че спускането от небето и сияйното лице са неща, присъщи по-скоро на Дева Мария?

— Без съмнение, отче. Но при тази Синя дама липсва нещо характерно за появленията на Мария. Богородица се явява обикновено на отделни хора, а не на цели групи като хуманите. Спомнете си за апостол Яков, който вижда сам Дева Мария в Сарагоса, или за Хуан Диего и Девата от Гуадалупе. Колкото и голямо да било желанието на тогавашния архиепископ на Мексико — францисканеца Хуан де Сумарага, той не можал изобщо да го придружи и да види Богородица със собствените си очи.

— Но, братко Естебан! — възрази старецът. — Нима това е достатъчно, за да сметнем Синята дама за мирянка?

— Има и по-важна причина. Повярвайте. Но ако я споделя вас, трябва да я запазите в тайна.

Хуан де Салас се съгласи:

— Бъдете спокоен, отче.

— Вижте, освен, че ме предупредиха за слуховете за това свръхестествено покръстване, архиепископ Мансо и отец Бенавиде ми показаха и едно необикновено писмо. Беше изпратено от Испания, от един брат францисканец на име Себастиан Марсиля, който живее в Сория.

— Себастиан Марсиля ли? Познавате ли го?

Естебан де Переа тръсна глава:

— Не. Но в това писмо той съобщаваше на архиепископа на Мексико, че бил добре запознат с историята за следите от нашата вяра, открити сред индианците от района на Гран Кивира…

— Не разбирам. Но как един отец в Испания…?

— Нека ви обясня, отче. Инквизиторът продължи: — В това писмо брат Марсиля молеше нашия архиепископ да положи всички усилия и да провери от какво естество са тези следи и да разбере дали това не са появленията на една монахиня, известна в Испания с чудесата си…

— Появления ли? На някаква монахиня? — Смаян, отец Салас поглади голата си глава.

— Всъщност правилният термин е проекции, защото според Марсиля тази монахиня — от францискански манастир, разбира се — имала дарбата да се билокира. Тоест, можела да бъде видяна тук, без да напуска Испания.

— И коя е тя? Може би Мария Луиса от портрета?

— Не. Става въпрос за млада монахиня на име Мария Хесус де Агреда от един манастир в Сория.

— И какво чакате тогава? — подскочи отец Салас, въодушевен. — Щом имате тези данни, защо не изпратите малка група в Кивира да направи проучване? Двама братя са достатъчни, за да…

— Кои? — прекъсна го бързо отец Естебан.

— Ако смятате, че е уместно, сам се предлагам за доброволец. Мога да взема някой от братята послушници, брат Диего например, той е млад и силен и ще ми бъде чудесен помощник в пътуването. Заедно ще изпълним мисията за малко повече от месец.

— Нека помисля.

— Смятам, че това е най-доброто решение, отче — рече съвсем уверено старецът. — Говоря езика на индианците, познават ме от години и знам по-добре от всеки от вашите хора как се оцелява в пустинята. За мен не е трудно да отида с тях до селото им и после да се върна сам, избягвайки пътищата, по които дебнат апачите.

Инквизиторът седна.

— Мисля, че няма по-голяма сила от ентусиазма, нали? — промълви той.

— И от вярата, отче — съгласи се Салас.

— Така да бъде. Ще потеглите при следващото пълнолуние, през август. След десет дена. Обучете добре брат Диего и ми донесете колкото може по-бързо новини за тази Синя дама.

---

[1] Малка наметка за украса с правоъгълна или друга форма, която се носи върху расото (църк.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 34

МАДРИД, ИСПАНИЯ

Рано сутринта, в четири и четирийсет минути, около Националната библиотека в Мадрид всичко беше спокойно. Нито един от автобусите, които свързваха столицата с аерогарата и спираха на близкия площад „Колумб“, не се движеше още и по улиците се мяркаше само някое и друго празно такси със зелена светлинка.

Един сребрист Форд Транзит, движещ се по „Серано“, пое по тясната улица „Вилянуева“ надолу покрай металното заграждение около Националния археологически музей и голямата библиотека. На двеста метра от края на улицата, преди да излезе на „Пасео дел Прадо“, шофьорът загаси мотора и светлините, продължи бавно и паркира успоредно на другите коли пред сградата за апартаменти под наем.

Никой не забеляза вана.

След минута и трийсет секунди два черни силуета слязоха от колата.

— Бързо! Тук е!

Черните фигури преодоляха бързо, без излишни движения, триметровата решетка. Те стъпваха с котешка лекота по железните пръти, а останалото свърши инерцията от засилването. На гърба си носеха по една черна раничка, а на ушите — малки слушалки на къси вълни. Трети човек, останал във вана, токущо бе прихванал последната трансмисия от радиостанцията на охраната при главния вход и бе потвърдил, че районът е чист.

В предния двор на библиотеката сенките минаха светкавично пред статуите на свети Исидоро и на Алфонсо Хел Сабио, които, издигнати на височина петнайсет стъпала над нивото на улицата, сякаш наблюдаваха движенията на нарушителите.

— Тичай! — заповяда сянката, която беше по-напред.

Десет секунди те останаха прилепени към външната лява стена на стълбите. След пет секунди единият от тях — „ключарят“, отвори една от стъклените врати на сградата.

— Пица до базата, чуваш ли ме?

Гласът на „ключаря“ се чу съвсем ясно във форда.

— Високо и ясно, Пица 2.

— Знаеш ли дали пазачът е на входа?

— Не е. Чист път… и добро обслужване.

Когато сенките проникнаха в сградата, под свода с формата на пресечено дуло, водещ към библиотеката, беше пусто. Освен това червената светлина на широкообхватните сензори по ъглите беше изключена.

— Сигурно е отишъл да пикае… — прошепна първата сянка, виждайки, че няма никого.

— Две минути и трийсет секунди — отвърна „ключарят“.

— Добре, да вървим!

Те изкачиха пъргаво трийсет и петте мраморни стъпала, водещи към главната зала, където наскоро бяха инсталирали дузина компютри, за да имат читателите достъп до базата данни на центъра. Като завиха надясно и прекосиха тъмното крило на картотеката, се приближиха до стъкления прозорец в дъното.

— Дай ми диамантеното острие.

„Ключарят“ описа с хирургическа точност съвършена окръжност в ъгъла на най-западния прозорец. И като залепи две малки вендузи на стъклото, тихо извади парчето.

— Сега го опри на стената — заповяда той на другаря си.

— Добре.

— Три минути и четирийсет секунди.

— Точно. Да продължим.

Този прозорец делеше залата на картотеката от тази за ръкописи. Само бледата светлина на индикаторите за авариен изход осветяваше помещението.

— Момент! — „Ключарят“ изведнъж спря. — База, чуваш ли ме?

— Пица 2, чувам те.

— Искам да провериш дали очите в преддверието на пещта виждат нещо.

— Веднага.

Мъжът във форда написа няколко команди на компютъра, свързан с малка въртяща се антенка, поставена върху вана. С леко бръмчене тя се завъртя към библиотеката, издавайки характерен електронен сигнал. Скоро плазменият екран светна и на монитора се появи пълен план на първия етаж на сградата.

— Гениално! — възкликна третият мъж. — Ще разбера след секунди, Пица 2.

Прокара бързо стрелкичката по плана на залата за ръкописи и тя придоби триизмерен мащаб. Плъзгайки отново мишката, той кликна върху една от камерите при западната врата. Иконката с надпис „сканиране“ в долния край показваше, че системата е свързана с централата за сигурност в библиотеката и с центъра за връзка с щаба на охранителната компания.

— Хайде, хайде — прошепна нервно третият мъж. — Момент, Пица 2… Готово!

— Казвай!

— Можете да продължите. Само голямата пещ е активирана.

— Чудесно.

„Ключарят“ и неговият спътник скочиха в залата за четене на ръкописи, завиха наляво и минаха бързо през една врата, която се отвори още щом бутнаха „паник-лоста“.

— По стълбите. Четвърто подземие.

— Четвърто ли?

— Да, точно така. И побързай. Вътре сме вече четири минути и петдесет и девет секунди.

След четирийсет секунди „ключарят“ и спътникът му бяха стигнали до края на стълбите.

— Сега сме сами — предупреди той. — Тук долу нямаме сигнал от помощния екип, а това е бронираната камера.

— Добре. Това ли е вратата?

„Ключарят“ кимна.

Четвъртита метална преграда с две крила и със страна два метра и половина се издигаше непоклатимо пред тях. Системата за отваряне беше вградена в стената, вдясно от вратата, и се задействаше с магнитна карта и шифър, който трябваше да се набере с клавишите.

— Няма проблем — усмихна се „ключарят“. — Само ключалката на небесните порти може да затрудни крадците.

Като махна шапката, която скриваше лицето му, и свали раничката от раменете си, той извади от нея нещо като сметачна машина. После взе от един от джобовете кабел, завършващ с щепсел, и го пъхна точно под декодера на карти.

— Да видим дали ще стане — прошепна. — Изглежда, че тази програма за сигурност е от системата Фичет. Достатъчно е да вкараш главното число и…

— Сам ли си говориш?

— Шшшт!… Седем минути и двайсет секунди… И е отворена!

Една зелена светлинка до малката клавиатура на охранителната система и прищракване на височината на ключалката показаха, че вратата към пещта е отстъпила пред гения на „ключаря“.

Втората сянка не помръдна. Макар прецизността, с която работеше този проклетник, да не преставаше да смайва другарите му, всички в екипа се бяха научили да крият възторга си.

— Добре, сега е мой ред.

Втората сянка влезе в бронираната камера. Вече вътре, тя бръкна в раничката си и затърси визьора за нощно виждане. Захвърли скъпите червени мокасини, които носеше винаги, и грабна електронната лампа Пейтриът, последен модел. Беше любимата й играчка. Като махна шапката и откри нежното си женско лице и черната си коса, прибрана на опашка, сянката сложи визьора на главата си. Острият звук, който показваше заряда на батерията на машинката, я изнерви.

— Добре, много добре, къде си? — изтананика тя. Започна да оглежда бавно през визьора с инфрачервени лъчи надписите по различните клетки пред нея. Първо бяха буквите Mss., после Mss. Facs. и след това Mss. Res.

— Аха. Тук е. Запазените ръкописи.

ГЛАВА 35

— По дяволите! Няма ли да ме оставят на мира?

Нищо не дразнеше така Карлос Алберт, както събуждането от звъна на телефона. Защото при него тази непоносимост беше болезнена. Беше си купил най-добрия телефонен секретар на пазара и се закле да не вдига никога слушалката, докато не разбере кой го търси. Но като си беше вкъщи, не бе в състояние да изпълни клетвата си.

— Карлитос? Ти ли си?

— Да… Хосе Луис?

— Кой друг. Слушай…

Гласът на полицая беше напрегнат.

— Снощи някакви хора са влезли в Националната библиотека и са откраднали нещо от фондовете й…

— Така ли? Добре, свържи се с Ел Паис — отвърна неохотно Карлос.

— Чакай малко. Възложиха случая на моя отдел. И знаеш ли защо? — Театралната пауза на Мартин изнерви Карлос. — Има подозрение, че зад това стои някаква секта.

— Нима?

— Да, Карлитос. Но то не е най-важното. Изненадан съм, че изчезналият материал е ръкопис, свързан с теб.

— Шегуваш се.

Сега гласът на журналиста се промени.

— Съвсем не, приятелю. Затуй ти звъня. Вчера следобед си бил последният човек, останал в залата за ръкописи, нали?

— Да, така мисля.

— И си поръчал екземпляр от… чакай да погледна, от Мемориал на Бенавидес. Книга от 1630 година.

— Откраднали са Мемориала? — Карлос не можеше да се опомни.

— Не, не. Изчезнал е един неиздаван ръкопис на този Бенавидес, който както ми обясниха, е по-късна версия на книгата, която ти си поръчал. Никога не е публикувана. Датирана е четири години след „твоя“ Мемориал. И е много по-ценна.

— И какво общо има това с мен? За заподозрян ли ме смяташ?

— Виж, Карлитос, ти фактически си единствената следа, която имаме. Освен това не можеш да отречеш, че има известна връзка между твоята поръчка и изчезналия материал.

— Това да не е още някоя от твоите „синхронности“?

— Да — въздъхна той, — и аз така си помислих. Но в полицията никой не чете Юнг. Тук синхронността се нарича следа.

— Добре, Хосе Луис. Ще изясним проблема колкото може по-бързо. Къде ще се видим?

— Човече, радвам се, че поне за това сме на едно мнение!

— Какво ще кажеш за Кафе Хихон, срещу библиотеката, към… дванайсет?

— Ще бъда там.

Карлос остави слушалката със странна горчивина в гърлото.

След три часа, седнал на една от масите в Хихон, Мартин го чакаше, разгърнал вестник. Беше седнал до един от прозорците на кафенето, мъчейки се да различи неповторимия силует на журналиста сред минувачите, които по това време минаваха по „Пасео де Реколетос“.

Скоро Карлос се появи. Идваше с някакъв мъж с небрежен вид, нисък и пълен, а очите му, малки и дръпнати, сякаш образуваха една линия на лицето му.

— Представям ти Хема Хименес, най-добрия фотограф в моето списание. Е — усмихна се той, — и единствения.

От физиономията на Хосе Луис личеше, че има нужда от още обяснения.

— Беше с мен, когато ходих в Агреда — добави Карлос. Имам му пълно доверие.

— Приятно ми е.

Полицаят му подаде ръка, но Хема не продума. Щом се настаниха, поръчаха три кафета с мляко и запалиха цигари.

— Така — започна пръв Карлос, — та какво точно са откраднали?

Мартин извади от вътрешния джоб на сакото си малко блокче за бележки и си сложи очилата за четене.

— Както ти казах, става въпрос за изключително ценен ръкопис. Писан е през 1634 година от брат Алонсо де Бенавидес, когото, както

изглежда, познаваш доста добре…

Карлос кимна.

— Както ми обясни сутринта отговорничката за историческите архиви в библиотеката, този текст бил преработен с намерението да бъде изпратен на папа Урбан VIII като допълнение към доклада, отпечатан от Филип IV в Мадрид, който ти си поръчал вчера…

— Но кой може да се интересува от подобно писание?

— Там е въпросът: много хора. В изчезналия ръкопис е имало много бележки в полето, написани от самия крал на Испания. И това го прави… безценен.

— Безценен ли? Че колко може да струва подобно нещо? — Малките очички на Хема проблеснаха.

— Трудно е да се каже, най-вече защото няма много колекционери, способни да оценят тази уникална творба. Един милион долара на черния пазар. Може би два.

Фотографът подсвирна.

— Но не мога да разбера — продължи той веднага — защо са възложили случая на вас. Карлос ми каза, че се занимавате със сектите…

Тонът на фотографа накара Мартин да се намръщи. Полицаят погледна въпросително Карлос.

— Не се притеснявай, човече — успокои го той. — Нали ти казах, че имам доверие на Хема.

— Добре — съгласи се полицаят. — Освен „следата“, водеща към Карлос, преди седмици някакъв Орден на Светия образ предложил на библиотеката трийсет милиона песети за този ценен ръкопис.

— Трийсет милиона? — повтори Хема. — Не може да се сравни с…

— От библиотеката, разбира се, отказали и не чули повече за този орден. Работата е там, че в регистъра за братства и сдружения на Епископския съвет не знаят нищо за организация с такова име, в Рим също. Затова в моя отдел смятат, че може би става въпрос за някаква секта на католици фундаменталисти…

— И то богати — прекъсна го отново фотографът, още по-въодушевено.

— А знае ли се вече как са го откраднали?

Хосе Луис очакваше този въпрос.

— Това е най-странното в случая — продължи той. — Ръкописът се пазел в бронираната камера на библиотеката, снабдена с много сложна охранителна система, и от пазачи, дежурящи цяла нощ в сградата. Но въпреки това, нито една аларма не се задействала, никой не чул нищо и ако не било стъклото, извадено от рамката, което открили в залата за ръкописи, може би кражбата още нямаше да е открита.

— Значи разполагате с нещо.

— Да. С едно изрязано стъкло и… Хосе Луис се поколеба — …и с едно обаждане в Билбао от телефон на първия етаж в 4,59 часа сутринта.

— Часът на кражбата ли?

— Възможно е. Номерът е маркиран в „паметта" на вътрешната централа и ние направихме вече съответната проверка. Смятаме, че това е фалшива следа.

— Така ли? И защо?

— Защото това е телефонът на един колеж, който по същото време естествено е бил затворен. Навярно си имаме работа с много добре екипирани професионалисти, фалшифицирали по електронен път номера, за да ни отведат до задънена улица.

— А може и да не е така.

След тази загадъчна реплика на Карлос полицаят едва не си разля кафето.

— Знаеш ли нещо по въпроса?

— Ами да кажем, че имам предчувствие.

Журналистът отвори бележника си на страницата за 14 април — датата, на която взе интервю от монахините в манастира „Консепсион" в Агреда, и провери нещо в него.

— Хема, помниш ли каква следа ни дадоха сестрите в Агреда?

— Не бяха ли много?

— Да, да — съгласи се Карлос, продължавайки да търси в бележника си, — имам предвид една определена, много точна…

— Не знам.

— Ето! Хосе Луис, носиш ли мобилния си телефон?

Полицаят кимна, озадачен.

— А номера на този колеж в Билбао?

Той отново кимна и му показа един седемцифрен номер в блокчето си.

Карлос взе Моторолата на полицая и бързо набра номера. След низ от шумове се чу силен сигнал.

— Орден на пасионистите, кажете? — обади се един много сух глас.

Журналистът се усмихна доволно пред смаяния поглед на полицая и на своя фотограф.

— Добър ден. Мога ли да говоря с отец Амадео Техада, моля?

— В университета е, господине. Обадете се следобед.

— Добре, благодаря. Но живее там, нали?

— Така е.

— Дочуване.

— Дочуване.

Погледите на двамата, пълни с изненада, пронизаха Карлос.

— Открих го, Хосе Луис… Твоят човек е отец Амадео Техада.

— Но как, по дяволите…?

— Много просто, още една „синхронност“ — побутна го той с лакът. — В Агреда монахините ни споменаха за един „експерт“, който движел въпроса за признаването на сестра Мария Хесус де Агреда за светица в Рим. Отбелязах си тази следа в бележника, за да го посетя, когато мога, и знаех, че ще го открия в един пансион за духовници с колеж… в Билбао.

— Мили боже!

— Ще плати ли Националната полиция едно кратко пътуване до земите на баските?

— Разбира се, Карлитос… — измърмори Хосе Луис. — Още утре. — И добави: — Но ти напомням, че още си в списъка ми на заподозрените.

ГЛАВА 36

— Значи не е и тумор, Дженифър.

Доктор Линда Мейърс преглеждаше резултата от ядрено-магнитния резонанс (ЯМР), на който я бе пратила предния ден в Медицински център „Сидър Синай“. Снимките показваха, че мозъчната структура и продълговатият мозък са нормални. Темпоралните лобове бяха чисти и нямаше нито едно петно, което да говори за някакво образувание в черепа.

— Май не се радвате, докторе.

— О, не, не! Разбира се, че се радвам, Дженифър. Само че…

— Какво?

— Все още не мога да открия някаква причина, която да обяснява сънищата ви. Защото те продължават, нали?

— Всяка нощ, докторе. Знаете ли? Понякога ми се струва, че ми диктуват нещо. Сякаш съзнанието ми е огромен киноекран, на който някой прожектира документален филм. Това става на части. И от време на време виждам сцени, свързани с мен.

— Като онази с индианеца, който има същия рожден белег на ръката като вашия.

— Точно така.

— Или появата на някой човек с име, което ви се струва познато, например… — Мейърс погледна в клиничния картон. — Анкти!

Дженифър кимна.

— Ще ви запитам нещо, Дженифър.

— Давайте.

— Това вълнува ли ви по някакъв начин? Искам да кажа: зле ли се чувствате, неприятно ли ви е от тези сънища? Или напротив, изпитвате някакво задоволство?

Пациентката й се замисли за миг. Не беше лесно да даде отговор за нещо, което, макар да не я тревожеше, с всяка нощ я заинтригуваше все повече.

— Истината е, докторе — рече накрая, — че притеснението ми се превърна в любопитство.

— В такъв случай сигурно можем да дадем друга насока на терапията, Дженифър. Като ми разкажете какво сънувахте снощи, аз

ще ви кажа какво може да се постигне с техниката, наречена хипнотична регресия. Готова ли сте?

Изражението на Дженифър се промени:

— А вие?

ГЛАВА 37

МЕЖДУ ИСЛЕТА И ГРАН КПВИРА АВГУСТ 1629 Г.

Шест дни след като напуснаха мисията „Сан Антонио“, хората на Сакмо вече бяха уморени. Изминаваха по съвсем малко път и провизиите започваха да намаляват. От четирите левги на ден, които отците извървяваха първите дни, сега стигнаха едва до две.

Причината беше и в засилването на мерките за сигурност. Всъщност предният пост от трима мъже оставяше по пътя си знаци върху скалите и корите на дърветата, които показваха дали пътят е чист. В същото време друга част от тях пазеше фланговете на групата, охранявайки отците в радиус от хиляда метра.

Вървяха все на югоизток, като не пропускаха и минута виделина още от зазоряване, и прекосиха районите, където преди бяха ловували апачите. Макар да знаеха, че те са се оттеглили в други земи, старите им територии още им вдъхваха суеверен страх.

Но нищо лошо не се случи.

Благодарение на тези дни, прекарани в бавни преходи, брат Хуан де Салас и най-вече младият брат Диего Лопес научиха много неща за пустинята. Брат Диего беше момък от Северна Испания, силен като дъб, но наивен като дете. Интересуваше се от всичко, макар че най-много искаше да научи езика на индианците, за да започне да им проповядва no-скоро Божието слово.

В тези дни францисканците откриха, че „равните земи на юг“ — както ги наричаха хуманите, — макар и пусти на пръв поглед, бяха пълни с живот. Индианците ги научиха да разпознават отровните насекоми от безвредните. Казаха им за едни опасни мравки, разновидност на безгръбначните, които при всяко ухапване пускат отрова, разяждаща червените кръвни клетки, и са по-отровни от ухапване от оса. Показаха им също как да разчупват кактус и да пият вода от него и ги научиха, че в късите летни нощи не трябва да плашат никога рогатите гущери край тях, защото те ги пазят от скорпиони и други отровни влечуги и могат да послужат за закуска на сутринта.

На деветия ден, малко преди нощта да падне, се случи нещо, което попречи на тези уроци. Цял ден проблясваха светкавици и въпреки че от нито един облак не падна дъжд, това разбуни духовете на индианците, които виждаха знамение във всяко природно явление.

— Може би тази нощ ще срещнем Синята дама — прошепна брат Диего на стария отец Салас, когато водачът на групата спря на едно равно място, където щяха да лагеруват. — Хуманите изглеждат неспокойни, сякаш очакват нещо…

— От твоите уста в Божиите уши, братко.

— И аз имам странно усещане. А вие, отче?

— От бурята е — отвърна брат Хуан.

На две крачки от тях мъжете започнаха да отварят вързопите и да разчистват широк кръг около себе си, след като Сакмо им даде знак. Синът на Гран Валпи не се боеше от дъжда, затуй реши да остане буден през нощта и да не изпуска от поглед хоризонта.

Подготовката на лагера стана точно както предните дни. В четирите посоки бяха забити колчета. След това ги свързаха с тънка връв с по две метални пластинки, така че, ако някой ги доближи, те да зазвънят и да предупредят стоящите на пост. Трябваше да внимават. Иначе всеки можеше да вдигне тревога по погрешка. Освен това просто приспособление, щеше да има и смени на стражата на всеки три часа. А пазачите трябваше да поддържат и огъня в лагера. Това щеше да стане, щом нощта падне.

Но преди това щеше да се случи нещо друго.

И наистина, докато францисканците разстилаха сламениците си, вниманието им бе привлечено от внезапната възбуда сред индианците. Стражите бяха забелязали в края на равнината група мъже, вървящи към тях. Носеха факли… И ги бяха видели.

— Да не са апачи?

Щом чу новината, брат Хуан се втурна към Сакмо.

— Съмнявам се — отвърна той. — Апачите рядко нападат по мръкнало. Страхуват се от тъмнината като нас… и никога не палят факли, преди да нападнат.

— Тогава…?

— Ще ги изчакаме. Може да са група търговци.

След десет минути, когато прерията бе потънала вече в тъмния плащ на нощта, факлите стигнаха до лагера. Бяха дванайсет, по една в ръцете на всеки татуиран индианец. Начело вървеше мъж със загоряла кожа, който се приближи до Сакмо и го целуна по дясната буза.

Новодошлите се скупчиха край огъня и без да обръщат внимание на белите мъже, хвърлиха факлите си в голямата клада.

— Вижте! — прошепна брат Диего на отец Салас. — Всички са старци.

Брат Хуан не му отговори. Това бяха индианци с посърнали лица и блестящи сиви коси. Всички на неговата възраст, въпреки че мускулите им не бяха меки и отпуснати като неговите.

— Уикси!

Един от тях се обърна към францисканците. На брат Хуан му бе трудно да разбере какво искаше да му каже. Този достолепен старец им говореше на смесица от диалектите таноан и хопи и им пожелаваше „дъхът на живота“ да бъде винаги с тях.

Духовниците склониха глава в знак на благодарност.

— Идваме от селото на Сакмо и на неговия баща, Гран Валпи, което е на два дена път оттук. Никой от воините ни не ви е видял още, но ние, старците от племето на Мъглата, знаехме, че сте наблизо. Затуй тръгнахме да ви посрещнем.

Отец Хуан превеждаше на брат Диего този низ от изречения. Старецът, който ги бе заговорил, гледаше отец Салас право в очите.

— Носим ви царевица и тюркоази за добре дошли — продължи той, подавайки им една пълна кошница, в която нещо проблясваше под светлината на пламъците. — Благодарим ви, че идвате. Искаме да говорите на нашия народ за този Господар на всички богове, за когото проповядвате, и да ни посветите в тайните на неговия култ.

Францисканците пребледняха.

— А как разбрахте, че ще дойдем точно тези дни? — запита брат Хуан на диалекта таноан.

Тогава най-възрастният индианец взе думата:

— Вече знаете отговора. Жената от пустинята се спусна като синя светкавица сред нас и ни съобщи, че идвате. Това стана преди две нощи там, където тя се появява от толкова луни…

— Значи тя е тук?

Сърцата на братята се разтуптяха.

— И как изглежда?

— Не прилича на никоя от нашите жени. Кожата й е бяла като сока на кактуса; гласът й е като вятъра, който шепти сред планините, и като идва, ни носи покой като езерото през зимата.

Лиричните думи на стария хуман ги впечатлиха.

— А не ви ли е страх от нея?

— О, не! Никога. Тя спечели доверието на народа, като изцери някои от хората ни.

— Издери ли? И как стана това?

Индианецът погледна строго отец Салас. Очите му искряха под светлината на огъня.

— Сакмо не ви ли каза? Група воини бяхме тръгнали към Каньона на змията да видим дамата. Стана точно преди синът на Гран Валпи да тръгне към вас. На небето имаше голяма пълна луна и цялата прерия беше светла. Като стигнахме до това свято за нашите деди място, видяхме, че синият дух е тъжен. Каза ни защо. Заговори на мен и ме упрекна, че не съм й споменал за болестта на внучката си.

— Какво й беше?

— Ухапа я змия. Кракът й се беше подул много. Оправдах се, като обясних, че никой от нашите богове не може да изцери такава рана, но тя ме помоли да я заведа при нея.

— И вие я заведохте, разбира се.

— Да. Синята дама я вдигна на ръце и я обви в силна светлина. След туй, когато сиянието угасна, я остави на земята, малката стъпи на крачетата си и се хвърли в прегръдките ми, съвсем здрава.

— И видяхте само светлина?

— Така беше.

— И никога не ви заплаши или не ви поиска нещо в замяна на тези изцеления?

— Никога.

— Не дойде ли в селото ви?

— Не. Стоеше винаги извън него.

Тогава друг от старците, плешив и почти без зъби, се обърна към отците:

— Синята дама ни научи на това като знак, че ще дойдете при нас и че сме като вас.

Старецът се изправи гордо пред духовниците. После съвсем внимателно, сякаш се боеше да не сбърка, вдигна дясната си ръка първо към челото, а след туй я свали до гърдите си.

— Той се кръсти! — възкликна брат Диего. — Но какво е това чудо?

Тази нощ имаше и други изненади за тях. Гостите споделиха край огъня най-важните уроци на тази жена. От всичко, което

разказаха, на отците им направи впечатление, че всеки от тях бе имал и собствени преживявания с нея. Кълняха се, че са виждали как тя се спуска сред ослепителна светлина и как дори дивите животни се стаявали, когато се появявала в Гран Кивира. Според тях тази жена била от плът и кръв, а не призрак или мираж. Чувствали я по-близка, по-истинска от духовете, които техните магьосници викали след поемането на свещените гъби. Всъщност разказът им беше така смислен, че на отците им хрумна дали това не е някаква измамница, дошла тайно от Европа, която се крие в тези пусти земи от шест години.

Все пак тази идея бе тутакси отхвърлена.

ГЛАВА 38

РИМ

За да стигнеш до студиата на Радио Ватикана от площад „Свети Петър“, трябва да се изкачиш до края на Виа дела Кончилиационе и да завиеш наляво. Подминаваш паметника на света Каталина Сиенска и красивата гледка към замъка Сант’Анджело. Точно там, на Пиаца Пиа номер 3, в огромен палат от XVII век, двукрила врата води към едно от най-чудните места в тази малка държава.

Тази институция е „официозният орган“ на папата. Радиото отразява публичните му изяви, пътуванията му и координира работата на чуждестранните журналисти, желаещи да препредават по-значителните събития, свързани с папата. С една дума, има пряк телефон със Светия отец. Може би по тази причина в периода между Павел VI и дългия понтификат на Йоан Павел II организационната му схема се беше усложнила значително. Под ръководството на съвет, оглавяван от йезуити, работят четиристотин души, които осъществяват повече от седемдесет програми дневно. Те се излъчват на трийсет езика — от латински до японски, включително и на китайски, арабски, арменски, латвийски и виетнамски.

Освен това Радио Ватикана разполага и с внушителни технически възможности, за да изпраща вълните си до петте континента. Технологията е така всеобхватна, че някои наблюдатели намекват, че апаратните далеч надхвърлят реалните му нужди. Кой знае.

Истината е, че когато отец Балди стигна до офисите му, той не знаеше всичко това. Едва бе успял да пие доста рано едно кафе до Уфичио Стампа на площад „Свети Петър“ и да погледне за минута атрактивните витрини на близките книжарници. Висшата политика на телекомуникациите му беше така далечна, както която и да е научна станция на Антарктида.

Като мина през вратата на Радио Ватикана и се качи по мраморната стълба, водеща към първото гише за проверка на самоличността, „третият евангелист“ попита за студиата на отец Корсо.

— На втория етаж са. Като излезете от асансьора и продължите по коридора, ще стигнете до кабинет 2S-22 — упъти го един любезен

портиер, докато записваше номера на личната му карта в някакъв фиш. — Чакахме ви.

Асансьорът — стар Тисен с решетести врати, го отведе до коридор, пълен с бели метални врати, чиито дръжки бяха заменени с метални колела. Въпреки че на пръв поглед му заприличаха на шлюзовете на подводница, скоро той разбра, че това са врати за изолиране на шума в студиата за записи. На всяка врата забеляза по две лампички, червена и зелена, инсталирани, за да показват на хора като Балди дали може да се влезе или не.

Зала 2S-22 не беше много далеч от асансьора. Вратата й почти не се различаваше от другите, освен по това, че имаше електронна ключалка.

Без да се замисля, отец Балди завъртя колелото на вратата на деветдесет градуса и я дръпна силно. Не беше заключена. Отвори се и бенедиктинецът се озова мигом в кръгла сводеста зала, голяма към шейсет квадратни метра и разделена със сиви паравани на по-малки отделения. В центъра, на открито, видя черно кожено кресло и около него — ред медицински апарати върху колички на колела.

В студиото имаше приглушена светлина, която му позволяваше да различи мебелировката в отделенията, оградени със сивите паравани. Те бяха три: в едното имаше сложна система от осцилографи, потенциометри и маса със синхронизатори, предназначени за синтезиране на звукове; другото беше затрупано с кашони, пълни с магнетофонни ленти и клинични картони. И накрая, в третото, имаше две офис маси с компютри IBM последен модел, както и два метални шкафа за архиви с по четири чекмеджета и един календар за Олимпийските игри в Барселона, закачен над тях.

— Виж ти! Сам ни открихте!

Весел глас екна зад Балди. Не беше с италиански акцент, а с американски. И то силен.

— Вие трябва да сте венецианският свещеник, който ще замести отец Корсо, или греша? — Мъж в бяла престилка се приближи, подавайки му ръка. — Аз съм Албърт Феръл. Въпреки че всички тук ми казват ил доторе Алберто. И това ми харесва.

Ил доторе намигна на бенедиктинеца. Беше нисък на ръст, с добре оформена остра брадичка и розово лице и се бе помъчил да скрие началната си плешивост, разресвайки косите си по черепа.

Самоуверен изкусител. Хитрец. Докато Балди го наблюдаваше, синеокият доктор с ясен поглед се опитваше да спечели доверието на госта си.

— Харесва ли ви обзавеждането?

Свещеникът не отговори.

— Проектирахме го по подобие на „залата за сънуване“, която Националната агенция за сигурност създаде преди години във Форт Мийд, в Съединените щати. Знаете ли, най-трудно беше да се построи сводът. За опитите ни със звукови ефекти трябва идеална акустика.

Балди сложи телените си очила, за да не пропусне нито един детайл.

— Уредите, които виждате зад креслото — продължи Феръл, — служат, за да получим компютърна картина на жизнените показатели на обекта. А звуковете, с които правим експериментите, се контролират от електронния магнетофон вдясно от вас. Подаваме ги през стереофонични слушалки, а потенциометърът се задейства от компютър — нали знаете?

Доктор Алберто държеше да бъде любезен. Явно това бяха неговите владения. И той се чувстваше добре тук, горд от оборудването, което бе успял да инсталира с помощта на специалните фондове на Американския конгрес.

— Всеки сеанс се записва на видео — продължи той. — Записваме на специален софтуер и жизнените показатели на обектите, участващи в експериментите, за да сравним данните.

— Кажете ми, доторе Алберто… — В тона, с който Балди произнесе името му, имаше известна ирония.

— Да?

— Какво точно работехте за отец Корсо?

— Да кажем, че се занимавах с техническата част на проекта му. Технологията, която вие, „четиримата евангелисти“, изработихте за Хроновизията, беше малко примитивна…

Балди би разпнал този нахалник. Той спомена „светците“, сякаш работата им не беше секретна. Или още по-лошо, сякаш тайната им засягаше само Ватикана, но не и неверник като него, свързан с нация, която бе решила да няма официална религия.

— Разбирам — овладя се той. — И какво знаете вие за „четиримата евангелисти“?

— Не много, наистина. Само това, че ръководехте същия брой елитни екипи, които се опитваха да преодолеят бариерата на времето с донякъде еретични техники, някои, от които почти паранормални.

— Значи знаете повече от много хора във Ватикана.

— Ще го приема като комплимент, отче Балди. Всъщност — добави той малко мрачно — точно преди да дойдете, ми позвъни кардинал Шидив да ме предупреди за посещението ви.

Свещеникът долови, че ил доторе ще каже още нещо.

— И какво? — насърчи го той да продължи.

— Получил е доклада за аутопсията на отец Корсо и ме помоли да ви съобщя заключението. Кардиналът смята, че ще искате да го узнаете колкото може по-скоро.

Балди кимна.

— Луиджи Корсо е починал от фрактура на врата, отче, вследствие падането му от прозореца на четвъртия етаж. Паднал е на главата си. Първият шиен прешлен е проникнал през тилния отвор в черепната кухина и го е убил. Но предварителният анализ — продължи той — показва още нещо.

— Още нещо ли?

— Да. Отец Корсо е страдал от язва, причинена от стрес. В стомаха му са открити характерните за тази болест ранички.

— Какво значи това?

— Много просто. Както изглежда, преди да умре, отецът е преживял силен стрес. Съдебният лекар бил почти сигурен, че силно вълнение го е накарало да се хвърли от прозореца. Но искал да провери дали нивото на адреналина му е било над нормата, преди отецът да се хвърли. А това ще отнеме известно време — добави той.

— И на какво може да се дължи това силно вълнение?

Като добър военен Албърт Феръл беше свикнал на подобни въпроси. Вече трябваше да отговаря на някои от тях, когато карабинерите го разпитваха преди час-два. Точно те му казаха онова, което сега щеше да съобщи на отец Балди, който приемаше невъзмутимо обясненията му.

— Както изглежда, според портиера на пансиона „Санта Джема“, някой е посетил Корсо точно преди да почине. Била е жена.

— Жена ли?

— И то хубава. Портиерът я описал като висока, слаба, с черна коса и светли очи. Но това, което привлякло вниманието му, били скъпите червени мокасини, които носела. Били маркови. Много скъпи. Както изглежда, тази дама останала при отец Корсо към четирийсет минути и си тръгнала четвърт час преди той да се хвърли от прозореца.

— Добре… — промълви Балди. — Това ни показва кой е откраднал архивите му.

— Нима? — пошегува се докторът. — Да не би да познавате тази жена, отче?

ГЛАВА 39

На другия ден призори по източния склон на планината Мансано беше влажно. Лагерът на Сакмо се намираше на югоизток, на по-малко от осем левги от полите й. С първите слънчеви лъчи индианците бяха прибрали вече почти всичките си вещи и бяха заровили жарта от предната нощ.

Докато те събираха последните колчета, францисканците се бяха оттеглили да благодарят на Бога за наближаващата жътва на техните души. Те знаеха, че тя невинаги е била така лека и че настъплението на Църквата в Америка е обляно в кръв. Но дори в този момент духовниците не успяха да останат нито за миг сами с Всевишния. Някои от старците хумани се присъединиха към молитвите им почти крадешком; превиха колене до тях и целунаха кръстовете, които висяха на вратовете им, като да бяха „стари християни“.

Това бе поредната изненада. Поредното доказателство, че не може да става въпрос за някакво недоразумение, а за Божия промисъл. И така, щом приключиха с молитвите, към третия час експедицията пое отново на път към Гран Кивира.

Колкото по-ярка ставаше светлината на първите лъчи, пейзажът постепенно се променяше. От солените лагуни групата се насочи към меките хълмове на юг. Всички те бяха изпъстрени с шубраци, които привлякоха вниманието на индианците. Бяха храсти с месести продълговати игли, които те късаха внимателно, за да ги ядат в кивите си, както се разбра по-късно. Защото в тази пустиня всяка тревичка служеше за нещо, било то в обредите или в бита им.

Брат Хуан искаше да разбере нещо повече за мястото, където отиваха. По пътя той тръгна със стареца, който вървеше най-отзад, за да го разпита.

— Ах, отче! — възкликна индианецът. — Нашето село е единственото в района, строено от камък. Когато бях много малък, при нас дойдоха за пръв път Кастилиите и още тогава се изненадаха, като видяха къщите ни.

— Кастилиите ли?

— Да. Казаха ни, че това е името на народа им. Обясниха също, че са дошли да търсят седем града от злато, които никой от нас не бе

виждал. Но не останаха дълго при нас… Не търсеха нас — засмя се той.

— Трябва да е бил Васкес де Коронадо.

— Не помня името му, отче. Но предците ни, по-стари и по-мъдри от мен, говореха за дързостта им и за страшната им армия. Носели блестящи черупки, като скорпионите, и били още по-отровни от тях.

— Ние не сме такива.

— Ще видим, отче.

На единайсетия ден от прехода (и втория ден от срещата със старите хумани) групата на Сакмо беше вече много близо до крайната цел. Всички изглеждаха доволни, сякаш несгодите по пътя не им се бяха отразили. Затова, когато най-сетне зърнаха очертанията на къщите си, изсечени в скалата, а на хоризонта зад тях — тъмния прорез на Каньона на змията, сърцата им се изпълниха с радост.

Но имаше и нещо, което все пак стресна отците.

Там, в началото на селището, се бяха събрали и ги чакаха към петстотин души, а може би и повече, почти всичките млади жени с децата си. Пред тях две старици държаха голям дървен кръст, вързан с конопено въже и с венец от цветя. Кръстът, висок като бор, се поклащаше като на шествие по време на Страстната седмица.

Сакмо, който вървеше начело, отстъпи назад към францисканците и им пошепна:

— Сигурно са жени оважтли, от племето на Разпръснатите камъни. Някои от тях също са виждали Синята дама в окрайнините на селото.

Брат Хуан отправи към него въпросителен поглед, но индианецът, неразбрал съмненията му, продължи:

— Откакто Жената от пустинята дойде при нас, много майки говориха с нея. И макар че не им е позволено да ядат от свещените гъби, които помагат за връзката с духовете, те се срещнаха с нея много лесно…

— Те ли? Кои?

— Вижте, отче, погледнете двете старици, които държат кръста.

— Виждам ги.

— Когато срещнаха за пръв път Жената от пустинята, те я нарекоха Сакуасоу, което значи „качина на Синята звезда“. По-късно,

когато започнаха да предвиждат появленията ѝ, помислиха, че е Майка на царевицата. Един дух. Сега вече никой не знае какво мислят.

— Момент… Могат да предвиждат появите ѝ?

— Да. Жените имат дарбата да виждат бъдещето. Не знаете ли? — Той направи пауза и добави: — Щом са тук, значи дамата ги е пратила. Да почакаме.

Когато водачките на племето на Разпръснатите камъни видяха двамата бели мъже, облечени така, както им бе описала Синята дама, започнаха да надават възгласи. Вдигнаха кръста над главите си и се приближиха към мястото, където бяха отците. Там, пред смаяните им очи, те се прекръстиха. А след туй едната от стариците помоли брат Диего да им покаже „книгата“.

— Книгата ли?

— Библията, братко! — рече стреснато отец Салас.

— Но, брат Хуан…

— Направи го! Дай им я!

Старицата пое Библията в ръце, целуна я нежно и викна нещо неразбираемо, което възрадва спътничките ѝ.

Тази жена имаше посивели коси, сплетени на две плитки. Тя нито за миг не се поколеба. С Библията в ръце тръгна сред жените, давайки им да я докоснат. Имаше болни, които целунаха тъмните корици на Светото писание, сякаш от това зависеше изцелението им. Други дори се проснаха на земята, молейки благословия от книгата. Но повечето само я докоснаха с върха на пръстите си.

— Няма съмнение, това е Божие дело.

Отците не можеха да се съвземат от изумление.

— Никой няма да ни повярва, като го разкажем!

— Ще повярват, братко. Вярата на тези хора ще ни направи по-силни.

ГЛАВА 40

Ил доторе Алберто се задоволи с казаното от Джузепе Балди.

Бенедиктинецът нямаше и най-малка представа коя може да е тайнствената посетителка на отец Корсо, но и двамата знаеха, че нямаше да е никак лесно да разберат. Корсо беше и преподавател в института, при него често ходеха ученици и ученички от учебния център. И ако бе малко вероятно някое от тези момичета да носи такива червени мокасини и костюм с официално сако като онзи, който портиерът бе описал на полицията, то това описание можеше да се отнася за някоя майка от центъра. Или пък за някоя сътрудничка от работата му в Радио Ватикана.

— Слушайте, Албърт, преди да умре, отец Корсо ми писа, че сте синтезирали звук с честотите, необходими, за да може човек да погледне в миналото. Вярно ли е?

— Така е — потвърди той. — Всичките ни резултати бяха в твърдия диск, който са изтрили от компютъра му. Но трябва да ви кажа, че постигнахме нещо повече от това да надзърнем в миналото.

— Какво имате предвид?

— Ще видите, отче. Главната цел на Хроновизията беше да се получат картини и звукове от миналото. Ватиканът имаше намерението само да надникне в историята. Но ние открихме, че можем и да се намесваме в нея. И превръщането ни от прости наблюдатели в действащи лица придаде на проекта много по-голяма значимост, отколкото някой бе предполагал.

„Евангелистът“ погледна доктор Албърт скептично.

— Да се намесвате ли? Нима става въпрос да манипулирате историята по ваша воля? Да я пренапишете?

— Нещо такова, отче. Отец Корсо беше съвсем наясно какво означава това и през последните седмици стана мълчалив и мрачен.

— Обяснете ми по-подробно, докторе.

— Вижте, нашият метод за проекция на човешкото съзнание в миналото чрез използването на хармонични вибрации ни позволи в началото да надникнем в други епохи. Но само толкова. Беше, сякаш гледаме филм. „Пътникът“ не можеше да нападне никого, нито да

мести предмети, нито да докосва инструменти. Той беше нещо като призрак, надникнал в миналото. Това е всичко.

— Хармонични вибрации ли? — възкликна Балди. — Но това е моята теория.

Албърт Феръл се почеса по брадичката, усмихвайки се.

— Така е, отче. Но ние я усъвършенствахме. Познавате ли работата на Робърт Монро?

— Бегло. Кардинал Шидив ми говори за него.

— Може би знаете, че този звуко-инженер разработи вид акустика, която, ако се използва правилно, предизвиква „астрално раздвояване“.

— Да, така научих и аз… Но Църквата не се занимава с „астрални тела“. Това са само термини от Ню Ейдж. Неточни са.

— Технически сте прав — съгласи се Феръл. — Но терминологията не трябва да ни обърква. Монро говори за „астрални тела“, но католиците също имат термин за онзи невидим елемент, който всяко човешко същество носи в себе си — душата. Или вие не вярвате в съществуването ѝ?

— Това са големи думи — изръмжа Балди. — Не вярвам, че онова, което се раздвоява, е…

— Добре, добре, нямам намерение да споря с вас за теология. Всичко зависи от това за какъв вид душа говорим. — Помощникът на починалия отец Корсо вдигна театрално ръце. — Проучвах този въпрос, преди да дойда тук. Спомнете си, че свети Тома допуска съществуването на три вида души с три различни функции: сетивна; душа, която дава движение или живот на нещата; и тази на разума.

Сега Балди го погледна, озадачен, но не отговори. Повдигаше му се и в същото време го изненадваше фактът, че един военен използва понятия, взети от свети Тома, за да обясни дейността си. Събеседникът му разбра това.

— А защо не, отче? — възрази той. — Дори Тертулиан е вярвал, че душата е материална, което в крайна сметка твърди и Монро.

— Материална ли? Душата няма тегло, нито обем, не мирише… не е телесна!

— Свети Тома се е занимавал много със сетивната душа, която ни свързва с материалния свят и която може би се „събужда“ най-лесно със звуци. Не бих бил толкова сигурен, че такава душа не може да

придобие тяло. Всъщност отец Корсо ми каза, че вие — с изследванията си върху църковната музика, и Монро — с лабораторно разработените си честоти, сте се опитвали да постигнете нещо подобно… Само, че Монро е стигнал по-далеч от вас, отче, като е получил раздвояване на „душата“.

Албърт Феръл обърна гръб на Балди, за да спусне щората и да запали лампата в помещението. Над Вечния град се свечеряваше и небето се покриваше с невероятно красиви охрови багри. Без да забелязва това, свещеникът смени темата:

— Казахте, че тази зала е направена по подобие на друга, в Съединените щати, нали?

— Да. „Залата за сънуване“ във Форт Мийд.

— И защо във военен обект ще се строи подобно нещо?

— Ех, отче. Не мислех, че сте толкова наивен — усмихна се той. — По време на Студената война разбрахме, че руснаците разработват не само конвенционално и ядрено оръжие, но се опитват да открият и ново поле за битки в областта на ума. Те обучават най-способните си хора да шпионират в състояние на астрално раздвоение тайните американски бази или да откриват подземни скривалища с ракети на съюзниците в Европа… Без да мръднат от Сибир!

— И казвате, че съм наивен, докторе? Вашата страна е причината за това и реши да вземе мерки…

— Така е. — Ил доторе долови иронията в гласа на събеседника си. — Нашата мисия беше, първо, да опазим страната си от подобни посегателства, а след това да направим проучвания с помощта на техниките на Монро. Много от агентите ни отидоха на курсовете му и с построяването на „залата за сънуване“ през 1972 година усъвършенстваха методите си. По онова време бях обикновен ефрейтор. Не знаех изобщо какво „оръжие“ се създава там. Но когато постъпих във Форт Мийд, разбрах, че Монро вече е постигнал успех в двайсет и пет процента от случаите на астрално „пътуване“. Ние, военните, достигнахме този процент благодарение на една строга програма за психологическа адаптация. За целта ангажирахме най-добрите екстрасенси в страната.

Балди го гледаше с изненада и недоумение. Този бъбрив и отворен човек наистина вярваше в това, което казваше. Жалко, че

патриотичното му чувство, в съчетание с тази бяла престилка, изглеждаше така смешно.

— И как използвахте залата?

— По същия начин, както с отец Корсо използвахме тази тук. Разбира се, това е по-усъвършенстван модел от онзи от 1972 година — каза той, посочвайки коженото кресло насред студиото. — С него при всеки експеримент може да се получи повече информация. Но в основни линии процедурата е същата.

— Процедура ли? Не знаех, че има такава.

— Ами има — прекъсна го Албърт Феръл. — Първо избирахме някой от тези хора, някой „сънуващ“, а после го бомбардирахме със звуци във възходяща градация. Така успявахме да го накараме да изпадне в такова умствено състояние, при което „душата“ му се отделя от тялото и полита свободно, където си поиска.

— И го наричате „сънуващ“?

— Идеята хрумна на една от последните ни сътруднички. Тя каза, че близките ѝ я наричали така, и на нас ни хареса.

Балди не обърна внимание на тази подробност и продължи:

— Обяснете ми нещо повече за звуците, които използвате, доторе.

Свещеникът седна до един от компютрите и започна да пише нещо в малкия черен дневник, който извади от сутаната си. Албърт Феръл беше невъзмутим.

— Ами то е относително просто. Монро смяташе, че различните честоти на звуците, които е синтезирал, представляват нещо като самата същност на всяко от обичайните състояния на съзнанието ни: от нормалното будно състояние до осъзнатия сън, стреса и дори мистичния екстаз. Беше убеден, че ако успее да синтезира тези „същности“ и да ги предаде със слушалките на индивида, то неговият мозък ще се опита да имитира тези честоти и следователно пациентът ще потъне в състоянието, което ние желаем. Представяте ли си възможностите на подобно нещо? Всеки би могъл да промени настроението или убежденията ни просто като ни накара да чуем един звук!

— И… Успя ли? Успя ли да ги синтезира?

— Разбира се! Само за това би трябвало да му дадат Нобелова награда — отвърна той, подавайки на Балди една графика, която

извади от близкото чекмедже. — Всеки от тези акустични „модели“, от тези „същности“, той нарече „фокус“ и ги обозначи с номер, който показва с каква интензивност действат на човешкия мозък.

— Като гама?

— Точно така. Като гама — повтори ил доторе. — Например той откри, че с „фокус 10“ може да постигне странно състояние на релаксация, при което умът на индивида е буден, но тялото му спи. „Същността“ беше един остър звук, с който се постига първоначална синхронизация между мозъчните полукълба и пациентът се подготвя да възприеме по-интензивни честоти. Тази синхронизация се извършва за три до пет минути и обикновено е съпътствана от странни, но безвредни усещания по тялото като частични парализи, гъдел или неконтролируемо треперене.

— Всички ли сеанси в „залата за сънуване“ започваха така?

— Всъщност да. Постепенно се преминаваше към „фокус 12“, при който се стимулират „полетите“ на съзнанието. Успявахме да постигнем „далечно виждане“ за предмети, места или хора; в началото ни интересуваше най-много контролът, защото това можеше да се приложи във военния шпионаж.

— И приложи ли се?

— С относителен успех. Но най-интересно беше, когато открихме ползата от други, nо-висши „фокуси“.

— Други ли?

— Да, отче. Монро синтезира и звукове за „фокус 15“, с които можеше да доведе индивидите до „състояние извън времето“; по този начин съзнанието се отваря за информация, идваща както от подсъзнанието, така и от друг вид висши разуми.

Албърт Феръл изчака реакцията на събеседника си.

— Чували ли сте за ченълинг![1]

— Да — смръщи вежди отецът, — това е още един продукт на течението Ню Ейдж. Псевдомистичен боклук, докторе. Изненадан съм, че вярвате на тези неща.

— Всъщност, отче, опитите за подобно отваряне на съзнанието са съвременната версия на разговорите на мистиците с Господ или с Богородица, или на гласовете, които е чувала света Жана д’Арк — каза в своя защита Албърт Феръл. — В древността се смятало, че това са ангелски гласове. Работата е там, че може би честоти от типа на

„фокус 15“, несъзнателно закодирани в църковните песнопения, са предизвиквали такива състояния в миналото. Затова се заинтересувах от Хроновизията и от вашите изследвания, отче.

— И разбира се, трябва да предположа, че има и други „фокуси“…

— Разбира се, отче. Сега идва най-интересното.

Ил доторе седна срещу отец Балди, сякаш трябваше да го гледа право в очите, за да му каже онова, което искаше. Да привлече цялото му внимание.

— От всички „фокуси“, открити от Монро при опитите, най-голям интерес представляваха както за нас, така и за отец Корсо, онези, на които той даде номера 21 и 27. Първият предизвиква астрално раздвояване, а вторият позволява това раздвояване да става по желание. Но той подозираше, че съществува и по-висш „фокус“, който нарече Х и който би могъл да материализира раздвоената душа на мястото, където се намира, и да постигне нещо почти свръхестествено: човек да може да бъде физически на две места едновременно.

— Искал е да предизвика изкуствена билокация?

Балди престана да си води бележки и задавайки въпроса си, му отправи и леден поглед.

— Не. Нито Монро, нито ние открихме звука на тази „същност“. Но Корсо искаше да го постигне по друг начин. Той намери в архивите на Ватикана досието на някаква жена, която в средата на XVII век е успяла, както изглежда, да се материализира на хиляди километри разстояние. И му хрумна да прати някой от нашите „сънуващи“ в тази епоха, за да „открадне“ звука от нея.

— В коя епоха?

— 1629 година. В Ню Мексико. И знаете ли защо?

— Синята дама! — Сякаш светкавица прониза съзнанието на Балди.

— Добре, отче! — усмихна се доволно Ферьл. — Виждам, че кардинал Шидив ви е информирал.

---

[1] Channeling — навлязъл като термин, означаващ „отваряне на съзнанието“ (англ.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 41

ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ

— По дяволите! Съществува! Онзи проклет отец съществува, Дженифър!

Линда Мейърс беше развълнувана. Никога не я беше виждала такава. Държеше в ръка някакви бележки, написани с ужасен почерк, а лицето ѝ сияеше триумфално. Дженифър бе пристигнала светкавично в кабинета ѝ на улица „Бродуей“, след като тя ѝ бе позвънила вкъщи. Обади ѝ се, че открила нещо важно, но какво? Мейърс бе отказала категорично да говори за това по телефона.

— Нека ви обясня. — Тя си пое дъх и покани пациентката си да седне. — Никога не съм правила това преди, но рано тази сутрин реших да поговоря малко испански заради вашия случай. Нали знаете, мъжът ми все ме укорява, че не проявявам интерес към езика му. И днес, най-сетне, го направих.

— Да говорите испански ли? — запита Дженифър. Това беше най-абсурдното обяснение, което бе чувала някога.

— Мислех непрекъснато за сънищата ви. За това колко невероятно подробни са и колко конкретни факти има в тях. Така че, без да ви питам, се обадих на няколко места в Испания, за да проверя дали там някой знае нещо за това, което ми разказахте.

Дженифър занемя. Нейният психиатър проверяваше дали това, което тя сънуваше, е свързано с някакви исторически факти? Дали е реално?

— Първо позвъних в Кралската академия по история. Направих го много добре! Взех телефонния номер от посолството на Съединените щати в Мадрид. Най-после уроците ми по испански да послужат за нещо!

— Добре. И… какво ви казаха?

— Ами всъщност в Академията не можаха да ми кажат кой знае какво. Но ме посъветваха да се свържа с Националната библиотека. Като им казах, че се обаждам от посолството, бяха много любезни и ми дадоха телефона на директора.

— Така ли им казахте? Че се обаждате от посолството?

Усмивката на Линда Мейърс, с цвят на слонова кост, озари кабинета.

— Не ме гледайте така, Дженифър! Беше международен разговор! Не можех да говоря цял ден. Имах нужда от бърз отговор! Накрая се свързах с директора, много любезен човек.

— Успели сте да говорите с директора?

— Разбира се. Когато му споменах за Синята дама, усетих някаква студенина. Недоверие. Сякаш го питах за нещо, което е табу. Разбирате ли какво имам предвид?

Дженифър кимна.

— В интерес на истината, бях изненадана. Но той веднага ми обясни, че имал проблеми с архивите, свързани с тази тема. И ми каза, че си спомня много добре, че е виждал името на брат Естебан де Переа в тези книжа. Можете ли да си представите изненадата ми? Той потвърди, че Переа бил духовник от Ордена на свети Франциск и пазител в Ню Мексико. Това беше доказателството, което търсех. Този човек, този отец, който се появява в сънищата ви, е съществувал!

— Тогава… тогава… — Дженифър се задъхваше.

— Тогава това, което сънувате, не е плод само на въображението ви, госпожице. Дори датите са точни! Директорът на библиотеката изобщо не се поколеба: каза ми, че брат Естебан де Переа дошъл в Ню Мексико през 1629 година, за да проучи появленията на някаква Синя дама. На Светата Дева или нещо подобно.

— И ви го каза просто така?

— Не беше толкова лесно. Говорихме почти четирийсет минути. Беше много изненадан, че се обаждам точно за този материал. Дори ме попита дали познавам някаква книга, озаглавена Мемориал на Бенавидес.

— Бенавидес ли? — стресна се Дженифър. — Като Бенавидес, когото толкова често споменават в сънищата ми?

— Така изглежда, Дженифър. Чували ли сте за тази книга?

Пациентката й сви рамене.

— Така му казах и аз. Че никога не съм чувала за нея. Но най-много ме порази това, че той, изглежда, знаеше много добре всичко, което му обяснявах.

— Така ли?

— Несъмнено! Темата за Синята дама сигурно е доста известна в Испания. Много се изненадах!

— А каза ли ви нещо повече? Нещо, което да е от полза за терапията ми?

— Не. Но му оставих координатите си, за да ми се обади или да ми пише, ако открие нещо. А аз си мислех, че испанците са небрежни към наследството си! — промълви тя.

Дженифър гледаше много сериозно Линда Мейърс.

— И сега какво, докторе?

— Трябва да вземем мерки, разбира се. И при липсата на физиологични причини или на психически отклонения, които трябва да се лекуват, ни остава само една възможност, за да разберем какво ви е, Дженифър: регресивната хипноза.

— Регресивна хипноза ли?

Спокойното лице на пациентката тутакси помръкна. Тя стана от стола с широко отворени очи и заклати глава:

— Не, не. В никакъв случай. Не и хипноза.

— Какво ви става?

— Никакви хипнози, докторе — повтори тя. — Мислила съм много за това.

— Хипнозата е безобиден метод, Дженифър. Няма да ви боли. Това е единственият начин, по който можем да проникнем в подсъзнанието ви и да открием причината за виденията ви продължи Линда Мейърс. — Възможно е източникът на сънищата ви да е…

— Знам какво е хипноза, докторе! — възрази тя.

— Тогава?

— Просто не искам да се подлагам на никакво лечение, при което ще ми бъркат в мозъка.

— Извинявайте, но в мозъка ви вече е бъркано. Искам само да го подредя и да направя така, че тези сънища да престанат. Не разбирате ли? Онова, което виждате, е свързано с историята. Може да става въпрос за генетична памет. Генетична памет! повтори тя, сякаш сама имаше нужда да го чуе два пъти. — Не е нещо, което традиционната психология приема, но във вашия случай може би…

— Достатъчно, докторе! Не искам да ме хипнотизирате!

— Добре, Дженифър. Успокойте се.

Мейърс се приближи до пациентката си и кротко я поведе към кожения диван, който се намираше до прозореца на кабинета ѝ.

— Много добре. Няма да правим нищо против волята ви обеща тя. — Но нека ви попитам нещо.

— Каквото пожелаете, докторе.

— Тази фобия към хипнозата също ли има нещо общо с работата ви за Департамента по отбраната, за която ми говорихте?

Дженифър кимна, наливайки си чаша вода. Не обичаше да си спомня за това. Не само хипнозата бе свързана с работата й в Италия. Сънищата й също. Искаше й се всички те да изчезнат!

— Това е въпрос на национална сигурност, доктор Мейърс — рече тя, след като изпи водата. — Вече знаете, че не мога да говоря. Държавна тайна е.

Единственото, до което Линда Мейърс успя да се добере този следобед, беше разказът на Дженифър за друг сън. Той бе последният. Но по ирония на съдбата, отец Естебан не се появяваше в него. Тя бе видяла обаче двамата братя, които инквизиторът беше решил да прати в селището Куелосе, в Гран Кивира, за да проучат странния интерес на племето хумани към вярата на чуждоземците.

ГЛАВА 42

ГРАН КИВИРА 1 АВГУСТ 1629 Г.

Младият воин Масипа и красивата Анкти обичаха августовските нощи. От две седмици дъщерята на Сакмо излизаше тайно от къщи, покатерваше се посредноощ на покрива и лягаше по гръб до младия кекетл да гледат звездите.

Масипа не знаеше що е страх. Баща му беше овчар в едно от деветте племена в селото и той се бе научил да се справя с мрака, с вълците и с духовете в прерията. Но Анкти не бе научена на това. За Сакмо дванайсетгодишната му дъщеря беше най-скъпото нещо на света и той не искаше да я тревожи още с мрачните истории от равнините. Затуй Масипа я омайваше така, като й разказваше някои от тях.

— Къде ще ме заведеш тази нощ?

Кадифеният глас на Анкти накара юношата да потръпне.

— Да видим залеза на отомкам — отвърна той. — Скоро той ще се скрие и ще отстъпи на есенните звезди. Искам да се сбогуваме заедно с него.

— И откъде знаеш всичко това?

— Защото звездата Поночона изчезна преди два дена зад хоризонта — отвърна момъкът, сигурен като астроном, който говори за залязването на блестящия Сириус.

Двамата бегълци излязоха от селището и като стигнаха до Каньона на змията, вдигнаха лица към небето. Чувството за свобода и за сила, което изпитваха в този час, беше неописуемо.

Но тази нощ те нямаше да имат време да свикнат с мрака. Нещо неочаквано, едва доловимо, наелектризира тялото на воина и го накара да бъде нащрек.

— Какво става?

Анкти видя как спътникът й застина.

— Не мърдай! — прошепна той. — Видях нещо…

— Някакво животно ли?

— Не. Не е животно. Усети ли, че вятърът спря?

— Шшшт… Да — кимна тя и се вкопчи в ръката му.

— Сигурно е Жената от пустинята.

— Синята дама ли?

— Така става винаги, когато тя приближава. Увереността на Масипа успокои малко уплашената девойка. Младият сокол се заслуша в тишината.

— Но няма никаква светлина… — прошепна момичето.

— Да. Още не.

— Дали да не предупредим старците?

— И как ще им обясниш, че сме били тук?

Момичето млъкна. Само миг след това тишината на нощта щеше да бъде нарушена. Странно бръмчене се дочу от юг. Приближаваше бавно, но от вибрациите му затрепери цялата пустиня. Сякаш рояк скакалци кръжеше в клоните на близката хвойна, чакайки момента да ги нападне.

— Не мърдай, катеричке. Тук е!

Потънали в сумрака, двамата младежи се приближиха внимателно към мястото, откъдето идваше звукът.

— Колко странно — прошепна Масипа. — Не се вижда нищо.

— Сигурно…

Анкти не довърши изречението. Когато бяха само на десет крачки от дървото, поток светлина се спусна над него и те се вцепениха от изненада. Бръмченето тутакси стихна и този огнен водопад се раздвижи, описвайки малки кръгове около хвойната. Сякаш търсеше нещо. Или някого.

Младежите гледаха с възхита сцената, затаили дъх. Всичко стана за секунди. Ярката светлина престана да се сипе от небето. Смали се, но докато губеше сила и обем, последните ѝ отблясъци започнаха да придобиват човешка форма. Първо се очерта главата, а след туй от последните ѝ искри изникнаха ръце. снага, дълга дреха, крака и ходила. Поразени, бегълците паднаха на колене като пред чудо, с най-дълбоко преклонение.

И тогава чуха гласа:

— До-бре до-шли.

Беше дамата.

Гласът ѝ прозвуча така, както го бяха описали воините, като странно съчетание между гръмотевица, песен на птица и повей на вятъра.

Нито Масипа, нито Анкти успяха да отговорят.

— Дой-дох при вас, защото знам, че вои-ните са дове-ли вече мъже-те, както заръчах…

Момчето хуман вдигна поглед към сияйната жена и се опита да каже нещо. Но не успя.

— Планът скоро ще се изпъл-ни — продължи тя. — Небес-ните хора, които ми съобща-ват как-во прави-те и ме водят тук всеки път, казаха, че сър-ца-та ви вече са гото-ви да при-емат семе-то на Истината.

Семето на Истината? Небесните хора? Какви бяха тия думи? Анкти и Масипа се хванаха за ръце. Странната реч на дамата постепенно навлизаше в ритъма на техния говор, като река, която намира руслото си след векове.

— Аз съм прате-ница на ново-то време — добави тя по-плавно. — Изпращат ме да ви съобщя, че идва нов свят. Тези, които ме доведоха, наблюда-ват отдавна вашите стъпки. Те могат да живеят сред вас, защото обликът им е човеш-ки, макар същността им да е безсмъртна. Те са анге-ли. Хора от плът и кръв, които ядоха с Аврам, бореха се с Яков и разговаряха с Мойсей.

Анкти и Масипа свиха рамене. Те не знаеха за какво им говори дамата. Но в миг си спомниха разказите на предците си за създаването на света, които те пък бяха научили от анасасите (древните) и от хопите (враговете). Младежите знаеха, че човечеството се появява по време на „първия свят“, който свършва с голяма огнена катастрофа, дала началото на още два свята. Дедите им разказваха, че в Каскара, по време на „третия свят“, боговете се скарали и повели битка за власт над хората. Качините — същества с човешки вид, дошли далеч отвъд звездите, се били едни срещу други. След това се появявали много рядко, но пак като мъже и жени от плът и кръв. И се заклели да се върнат едва в края на „четвъртия свят“ или в началото на „петия“, за да предупредят хората за наближаващата промяна.

Дали дамата не беше някоя от тях? Нима идваше да ги предупреди за края на света?

— Чуй-те ме — продължи Жената от пустинята. — Искам да ви пре-дам нещо за бели-те хора, с които ще се срещнете. То ще е доказател-ство за появлението ми. Каже-те им, че Небесната майка е с тях и че им заръч-ва да ви дадат водата на вечния живот.

— Но защо ние?… — рече глухо Анкти, смаяна от сияйната красота на жената.

— Запомне-те, водата на веч-ния живот.

— Защо ние? — повтори момичето.

— Защото има-те чисти сърца, Анкти.

Тогава гостенката вдигна ръце, сбра ги до гърдите си и се стопи сред внезапно избухналия страшен пламък. Бръмченето секна. Мракът отново завладя прерията. Искрите, дали форма на тялото на жената, бяха изчезнали безследно.

Анкти и Масипа се прегърнаха, уплашени. Нещо странно блестеше в краката им. Дамата го бе оставила за тях…

ГЛАВА 43

В Рим беше 9 часът вечерта, а в Лос Анджелис пладне, когато Албърт Феръл показа на отец Балди биографията на „сънуващия“, когото Луиджи Корсо бе пратил в Ню Мексико от 1629 година. Или по-точно — „сънуващата“. Картонът беше на Дженифър Нарейди, американка на трийсет и четири години, военнослужеща, жителка на Вашингтон, чиито полети на съзнанието, предизвикани от звуците на „фокус 27“, бяха приключили с тежки личностни смущения. „Тази жена близките й са наричали Голямата мечтателка. Остроумно, нали?“, прошепна ил доторе.

В този картон имаше и една последна кратка бележка, писана на ръка с червено мастило, която изненада много венецианския свещеник: „Напуска проекта в петък, 29 март 1991 година. Страда от тежки кризи на безпокойство със смущения в съня. Връща се в Съединените щати на 2 април по изричната препоръка на Оспедале Дженерале ди Дзона Кристо Ре в Рим“.

ГЛАВА 44

МАДРИД

— Предупреди ли отец Техада за посещението ни?

Хосе Луис Мартин шофираше, вперил поглед в автострадата. Беше точно осем часът сутринта и по това време трафикът на излизане от Мадрид бе слаб. Задръстването е винаги в противоположната посока, на влизане в столицата. Все още сънен, Карлос се наслаждаваше на пролетния пейзаж, разкриващ се пред тях. В прохода Сомосиера бе паднал вече последният сняг за годината.

— Отец Техада ли? — измърмори той. Журналистът имаше нужда от едно хубаво кафе. — Не. Не можах да говоря с него, но му оставих съобщение, че следобед ще бъдем в Билбао.

— Каза ли му, че това е полицейско интервю?

— За бога, не! Ти си полицаят.

— И по-добре, Карлитос. Много по-добре.

Карлос протегна крака под таблото на Рено-19 на Хосе Луис и се настани по-удобно.

— Хосе Луис… — рече той, малко сънен. — Мислих много за това обаждане от Националната библиотека.

— Да, и аз.

— Значи имаш същите съмнения.

— Като например…

— Ами едно не разбирам: ако онези, които са позвънили, са професионалисти, а както изглежда, в това няма съмнение, защо са се обадили от бронираната камера на библиотеката? За да се издадат ли?

Мартин поглади скоростния лост на колата.

— Не знам — отвърна той. — Възможно е някой компютър да е сбъркал.

— Да. Но защо номерът е точно на човек, свързан със случая Агреда?

— Случайност.

— Но ти не вярваш в тях! — възрази Карлос.

— Така е.

Несговорчивият полицай сложи цигара в устата си и щракна с електронната запалка.

— А знаеш ли колко е продължил разговорът?

— Няма и четирийсет секунди.

— Не е много, наистина.

— Достатъчно, за да се съобщи за успешно завършилата операция.

— Да, така си помислих и аз — съгласи се Карлос.

— Всъщност, като говорим с отец Техада, предпочитам да не му казваме, че разследваме кражба.

Карлос го погледна с изненада, но не отговори.

— Ще действаме, сякаш не знаем нищо. Разчитам, че ако е замесен, сам ще се издаде.

— В това пътуване съм ти гост. Ти командваш. Полицаят се усмихна и отново впери поглед в автострадата.

ГЛАВА 45

На другия ден двамата младежи се поколебаха дали да изпълнят странната заръка. Знаеха, че ако предадат този дар от дамата на съвета на старците, трябва да се впуснат и в безкрайни обяснения. Затова решиха да изчакат подходящия момент, за д изпълнят задачата без много шум. Когато същия ден предобед брат Хуан де Салас се отдалечи от дома на воините да се облекчи в полето, двете деца хукнаха след него.

Настигнаха отец Хуан до дъбовия кръст, който жените от племето овактл бяха забили в деня на пристигането им в Гра Кивира.

— Отче… — каза Анкти, отмятайки косата от лицето си. Беше прекрасно момиченце, будно. С благ и искрен поглед. — Може ли да ви кажем нещо?

Брат Хуан се обърна и ги видя. Двама млади хумани му носеха нещо, обвито в сухи царевични листа. Изглеждаха плахи и уплашени.

— Какво искате, чада мои? — усмихна се той.

— Ами, отче… Снощи край Каньона на змията видяхме нещо.

— Нещо ли?

— Видяхме Жената от пустинята.

— Така ли?

Брат Хуан облещи очи. И тутакси забрави за какво бе тръгнал.

— Жената от пустинята ли? Синята дама?

Децата закимаха едновременно.

— И само вие ли я видяхте?

— Да — отвърнаха те.

— Каза ли ви нещо?

— Ами… — поколеба се Масипа. — Затуй искахме да говори с вас, отче. Тя каза, че вие и другият мъж, който ви придружава трябва да ни дадете водата на вечния живот.

Краката на отец Салас омекнаха.

— Водата на вечния живот ли? — погледна ги той въпросително. — А вие знаете ли какво значи това?

Анкти и Масипа отстъпиха крачка назад, объркани.

— Не.

— Разбира се. Как бихте могли да знаете?

— Отче — прекъсна го младият кекетл, — дамата ни даде и това за вас. Да го имате за спомен от Синята жена.

— Подарък ли?

Брат Хуан потръпна, свеждайки поглед към пакетчето, обвито в царевични листа, което Масипа му подаваше. Той го взе някак плахо и още там, преди още младежите да побягнат, както май им се искаше, го отвори. Съдържанието му го порази.

— Боже мили! — възкликна той на испански.

Масипа и Анкти се стреснаха.

— Но откъде взехте това?

— Нали ви казахме, отче. Снощи ни го даде Жената от пустинята. За вас.

Отец Хуан коленичи и изпадна в странно състояние на истерия, като се смееше и плачеше едновременно. Францисканецът бръкна в листата и извади онуй, което бе завито в тях. Нямаше никакво съмнение: това беше молитвена броеница от черни зърна, блестящи и съвършени, завършваща с изящен сребърен кръст. Много красива реликва от старите християни.

— Пресвета Дево! — викна той.

Кой, освен Богородица, можеше да стои зад тези появления?

И брат Хуан изведнъж се сети за една история, която беше чул по време на обучението си за свещеник в Толедо и която тогава му се бе сторила много странна. В нея се казваше, че свети Доминго де Гусман, основател на Доминиканския орден, въвел молитвата с броеница през XIII век, след като самата Богородица му дала една. Нима това не беше подобно чудо?

ГЛАВА 46

БИЛБАО, ИСПАНИЯ

Някъде в периферията на града, малко по-далеч от морето, площад Сан Фелисисимо се разкри пред тях като просторно бетонно кръстовище, на което се намираше пансионът на отците от Ордена на пасионистите. И двете сгради принадлежаха днес на този странен орден — основан през 1720 година от италианския мисионер и светец Паоло дела Кроче — с гръмкото име Конгрегация на Босоногите духовници на Пресветия кръст и Страстите на нашия Господ Исус Христос. Но най-странното в него не беше името му, а правилото, според което, преди да бъдат приети, членовете му са длъжни да дадат един четвърти обет. Към обетите за бедност, послушание и целомъдрие се прибавя и четвърти: задължението да пропагандират култа към страстите и смъртта на Назарянина.

Като паркираха пред стълбището към входа на пансиона, Хосе Луис и Карлос не знаеха това. Но разполагаха с кратки и важни данни за своя „обект“. Знаеха, че Амадео Техада е постъпил в ордена през 1950 година, че е следвал психология и история на религията и от 1983 година е професор по теология в Университета в Деусто[1]. Освен това бил признат за истински експерт по ангелология.

— Отец Техада ли? Един момент, моля. Плешив монах, облечен в скромна черна сутана с избродирано сърце на гърдите, ги помоли да изчакат в едно малко помещение.

След три минути стъклената врата се отвори и през нея влезе един истински гигант. Техада беше сигурно към шейсетгодишен. Циклопският му ръст (повече от метър и деветдесет, а и сутаната подчертаваше височината му), посивялата му коса и дългата брада, както и гласът, му придаваха онзи блажен вид, който така бе впечатлил монахините в Агреда.

— Значи идвате да ме питате за майка Агреда… — рече, усмихнат, отец Техада още щом стисна ръцете на посетителите.

— Ами след като говорихме със сестрите, нямахме друг избор. Монахините твърдят, че вие сте мъдрец.

— Е, чак толкова! Изпълнявам само задълженията си. Откакто проучвам живота на сестра Мария Хесус, ме превъзнасят — усмихна се той доволно. — Но чувствата са взаимни. Всъщност в този манастир

е станал най-странният случай на билокация, за който знам. Затова му посветих толкова време и прекарах дълги часове там.

— Така ли?

Усмивката на Техада отново засия в чакалнята.

— Извинете за припряността ми, отче, но не искаме да ви отнемаме много време. И стигнахте ли всъщност до някакво заключение за билокациите й?

Преди да отговори, гигантът Техада докосна лявото си ухо.

— Не знам дали сте чували — отвърна той, без да откъсва поглед от Хосе Луис, — че всъщност съществуват различни видове билокация. Най-простата почти не се различава от обикновеното ясновидство. При нея индивидът вижда сцени, които се случват далече от мястото, където се намира, макар че изобщо не ги гледа с очите си. А с душата. Става въпрос за много елементарна и не толкова интересна билокация…

Полицаят бе изумен.

— Продължете — подкани го той.

— Но най-сложната, тази, която ме интересува, е билокацията, при която обектът се раздвоява физически и може да действа в местата, където се намира. Виждат го и свидетели, които могат да потвърдят чудото, докосва предмети, оставя следи… Този вид билокация с право е единствената, която може да се нарече чудо.

Отец Техада млъкна, за да могат гостите му да си запишат думите му. Щом свършиха, той продължи:

— Смятам, че между единия и другия вид съществува широка гама от състояния, при които индивидът се материализира в по-голяма или по-малка степен на мястото, където е попаднал. Разбира се, най-интересните случаи са на „пълна материализация“; останалите могат да бъдат просто мисловни състояния.

— А майка Агреда влиза ли в тази втора категория? — запита Карлос с всичката тактичност, на която бе способен.

— Невинаги.

— Какво казахте?

— Че невинаги — повтори отецът спокойно. — Трябва да знаете, че когато тази монахиня е била разпитвана от Инквизицията през 1650 година, е признала, че е пътувала до Новия свят повече от петстотин пъти, макар и не под същата форма. Понякога имала чувството, че

някакъв ангел приемал образа ѝ на монахиня и се появявал сред индианците; в други случаи друг ангел я придружавал, докато прекосявала небето със скоростта на мисълта; но в повечето случаи всичко ставало, когато тя изпадала в транс и монахините от манастира се грижели за нея…

— Някакъв ангел ли?

— Всъщност не е толкова странно. В Библията се споменава често за тях и се казва, че приличат много на нас. Има и други мистички от по-нови времена, като Ана Катерина Емерих през XVIII век, която казва, че билокациите ѝ били предизвикани от ангели, с които „прекосявахме моретата със скоростта, с която летят мислите“. Не е ли красиво?

Отец Техада им се усмихна, преди да продължи.

— Не се учудвайте така, човече — рече той шеговито. — Защо един ангел да не може да се превърне в жена в Америка? Ако приемем това, което е казано за тях в Светото писание, те биха могли да седят и тук с нас, без да ги усетим.

Техада им намигна съучастнически, но Карлос не му обърна внимание.

— Сигурно ги смятате за нещо като… внедрени?

— Да кажем, че са един вид „пета колона“, която контролира отвътре някои аспекти на човешката еволюция. Знаете ли какво значи?

— „Пета колона“ ли? Разбира се — отсече журналистът. — Измислена е през Испанската гражданска война и става въпрос за нелегална група от съпротивата, криеща се в някой град или в някоя страна.

— Ами това имам предвид, младежо.

— Добре… Вие сте експерт по ангелология и сигурно знаете какво говорите.

Този коментар на Мартин не се понрави на отец Техада.

— Това не е шега — подскочи той. — Ако искате да разбулите мистерията на Синята дама и на връзката ѝ с майка Агреда, трябва да обърнете особено внимание на ангелите.

Полицаят сякаш не чу забележката. Карлос продължи:

— Да бъдем по-конкретни, отче. Смятате ли, че монахинята е стигнала някога физически до Америка?

— Трудно е да се каже. Но всъщност нищо не пречи да повярваме. Много други хора са преживели това и са ни оставили достатъчно доказателства за светкавичните си „пътувания“. Телом и духом.

Хосе Луис се размърда на мястото си. Разговорът не му подсказваше никаква следа за местонахождението на ръкописа. Но той вече знаеше това. Затуй много по-дипломатично от обичайното се опита да насочи нещата натам:

— Извинете ни за невежеството, отче, но има ли, или имало ли е, някакъв документ, някаква хроника от онова време, в които тези пътувания да са описани по-подробно?

Отец Техада погледна полицая с благосклонна снизходителност.

— Отговорът е да. Един брат францисканец на име Алонсо де Бенавидес е написал първия си доклад през 1630 година и в него е събрал данни, които днес могат да бъдат тълкувани като факти за билокациите на майка Агреда…

— Данни ли? Това ли е всичко? — настоя Хосе Луис.

— Не всичко. Четири години по-късно същият брат написва втора, допълнена версия на доклада си. За жалост не можах да я видя. Не е публикувана изобщо, макар да се говори, че самият крал Филип IV бил така възхитен, че това става едно от любимите му четива.

— А знае ли се защо?

— Ами… — поколеба се отецът. — Това, което ще ви кажа, не е „официално“, но изглежда, Бенавидес е отбелязал в полетата на писанието си формулите, които майка Агреда е използвала, за да се билокира. И той бил възхитен.

— Виж ти! — подскочи Карлос. — Нещо като справочник!

— Нещо такова наистина.

— И знаете ли дали някой го е използвал след краля?

— Доколкото знам, вторият доклад не е напускал никога двореца, макар че във Ватикана разполагат с калиграфско копие. Но брат Мартин де Порес, един доминиканец, мулат от Перу, е преживял много билокации по времето на монахинята от Агреда.

— Намеквате, че този брат е чел…?

— О, не, не. Доколкото знаем, брат Мартин изобщо не е чувал за доклада на Бенавидес. Освен това е починал със славата на светец през 1639 година, преди вестта за Синята дама да стигне до Перу. Знаете ли,

че в Лима го наричали „брат Ескоба“?[2] Видели са „двойника“ му да проповядва в Япония много преди Мемориалът от 1634 година да е написан.

Изведнъж отец Техада снижи глас:

— Дори понякога слагал цветя на олтара в църквата „Санто Доминго“, които не били перуански, а японски…

— И вие вярвате в тези неща? — запита Хосе Луис малко иронично.

— Не е въпрос само на вяра, макар че и тя има значение!

Чували ли сте за брат Пио?

Само Карлос кимна.

Журналистът знаеше, че отец Пио — с истинско име Франческо Форджоне — е много известен италиански капуцин, живял до средата на века в Пиетрелчина. Там вършел всякакви мистични чудеса: освен че получил по тялото си белезите на страданията Христови, имал и пророческа дарба. Да не говорим за народния възторг, който и до днес предизвиква в цяла Италия.

— Та и на отец Пио — продължи Техада — се приписват някои от известните билокации. На най-известната от тях става свидетел лично кардинал Барбиери, който по онова време бил архиепископ на Монтевидео. Той видял веднъж Пио в Уругвай, но го познал едва когато посетил Италия. А Пио също го познал, въпреки че телом никога не е ходил до другия край на света.

— Смятате ли, че отец Пио е контролирал билокациите си? — запита Карлос, удивен.

— И не само той. Майка Агреда също го е правела, но знам само още два-три случая в цялата история. Имам чувството, че този контрол е тясно свързан с обхвата на билокациите…

— Какво имате предвид под „обхват“?

— Точно това. Както отец Пио, така и майка Агреда са извършвали билокации с къс и с дълъг обхват. Тоест местни, като са излизали извън стените на манастирите си или до някои домове наблизо. Но също и на големи разстояния, появявайки се дори на други континенти.

Хосе Луис се размърда на мястото си. Не му се искаше да си губи повече времето в разговори за тези мистични явления. Беше

решил да дойде в Билбао, за да разреши случая с кражбата, а не да слуша за религиозни чудеса.

— Извинете за невежеството ми, отче — поизправи се той на стола си. — Но какво знаете за този втори Мемориал на Бенавидес, който е бил у Филип IV?

Техада тутакси млъкна. Той не бе споменавал пълното заглавие на документа.

— И защо се интересувате от този документ, господа? — запита той.

Хосе Луис изправи още повече гръб на стола си, мъчейки се да достигне височината на гиганта. После извади от джоба на сакото си полицейската значка, която май не впечатли отеца, и рече важно:

— Съжалявам, че трябва да дам друга насока на разговора, отче, но е нужно да ми отговорите на още някои въпроси. Разследваме голяма кражба.

— Както кажете. — Гигантът издържа твърдо погледа му. Карлос усети презрението му. „Нищо няма да излезе“, помисли си.

— Позвъни ли ви някой по телефона точно в пет сутринта вчера?

— Да.

— И какво?

— Не мога да ви кажа много. Беше странно. Някой позвънил във вътрешната централа и оттам прехвърлиха разговора в стаята ми. Събудих се, разбира се, но като вдигнах слушалката, никой не се обади. Нямаше никого на телефона.

— Никого ли?

— Да, никого. И естествено затворих телефона.

Отговорът, изглежда, задоволи полицая. Поне се беше уверил, че някой е позвънил на този номер от Националната библиотека.

— Имате ли още въпроси?

— Да… — поколеба се Мартин. — Знаете ли за някакъв Орден на Светия образ?

— Не. А трябва ли?

— Не, не.

— И аз имам един въпрос към вас — рече много сериозно Техада. — Може ли да узная защо полицията се интересува от телефонните ми разговори?

Карлос не можа да се сдържи. Тъй като приятелят му не се решаваше, той отговори вместо него:

— Вече ви казахме, че разследваме кражба, отче. Онзи ден вечерта са откраднали един ръкопис от Националната библиотека в Мадрид. Това е екземплярът на Филип IV от преработения Мемориал на Бенавидес… Втория, допълнения.

Отец Техада сподави възклицанието си.

— Вчера, в 4,59 часа сутринта, някой е използвал телефон в библиотеката, за да ви се обади. Това може да са само крадците.

— Исусе Христе! Дори не знаех, че…

— Вече ни казахте, отче — опита се да го успокои Карлос. Но е много важно, ако си спомните нещо, каквото и да било, или ако ви позвънят отново, да ни се обадите.

— Познавате ли някого в Националната библиотека? Въпросът на Хосе Луис прозвуча заплашително.

— Енрике Валиенте, директорът, ми е добър приятел. Беше мой ученик в същия този колеж.

— Добре, отче. Ако ни потрябвате, ще ви позвъним.

Отец Техада дори не се усмихна. Новината за кражбата го бе разстроила.

— Ще ви изпратя до изхода.

Когато стигнаха до вратата, Хосе Луис се отправи към паркираната кола, а отецът успя да задържи Карлос за ръката. И докато полицаят звънеше по мобилния си телефон до участъка, отец Техада прошепна нещо на Карлос, което го обърка.

— Ти не си полицай, нали?

— Не… — измънка Карлос.

— И защо се интересуваш от майка Агреда?

Гигантът се бе вкопчил така силно в ръката му, че той беше принуден да отговори искрено:

— То е дълга история, отче. Всъщност имам чувството, че в известен смисъл някой ме забърка в това.

— Някой ли? — Гигантът сви рамене. — Кой?

— Не знам. Точно това се опитвам да разбера.

Техада оправи полите на сутаната си и сподели с него:

— Знаеш ли, момко? Много от нас стигнаха до майка Агреда било чрез сън, чрез видение, или след куп случайности, които

изведнъж проправят пътя ни към Препочтената.

Стомахът на журналиста се сви.

— Познавам хора, които са сънували майка Агреда, без да знаят коя е — продължи отецът. — Появява се, окъпана в синя светлина, и винаги те води там, където пожелае.

Карлос преглътна. Мускулите му бяха все така свити.

— Синята дама е внушителен образ — продължи Техада, — символ на трансформацията. Тя известява на индианците настъпването на нова политическа и историческа ера; на свещениците показва непонятни за тях явления. И сега изведнъж сякаш иска да изплува отново от сянката на историята.

Отецът сподави кашлицата си, преди да продължи:

— Помни, че за делата си тя използва винаги ангелите. Те подготвят всичко. Всичко. Макар да прикриват действията си под формата на съвпадения. Иначе защо, мислиш, сте тук?

„Да. Защо?“, запита се Карлос. И като му подаде ръка, успокоен, че може вече да си тръгне, се втурна към реното на Хосе Луис, който вече бе запалил мотора долу на площада.

---

[1] Квартал на Билбао с университет на йезуитите. — Б. пр. ↑

[2] Буквално метла (исп.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 47

— Е, какво? — Тонът на полицая бе изпитателен. Особен. Каза ли ти още нещо?

Карлос поклати отрицателно глава, мъчейки се да скрие вълнението си.

— Аз пък имам новини. И то важни — усмихна се той.

— Важни ли? Какво е станало?

— Тази сутрин, докато ние с теб сме пътували за Билбао, са позвънили от Съединените щати на директора на Националната библиотека, точно на приятеля на отец Техада, и са го питали за Мемориала на Бенавидес.

— Не може да бъде.

— Сторило му се толкова странно, че някой се интересува от съдържанието на тази книга, че се обадил самият той. После се свързал с участъка. Току-що го потвърдиха. Казва се Енрике Валиенте — рече той, поглеждайки в бележките си, преди да потегли.

Карлос сподави изненадата си. Беше името, което отец Техада току-що им бе споменал.

— Съвпаденията ни преследват, приятелю. Близо сме. Много близо. Утре ще дойдеш ли с мен да се видим с него?

Журналистът кимна. Вълнението му се беше превърнало вече в дълбоко безпокойство.

ГЛАВА 48

ЛОС АНДЖЕЛИС

В 17,25 часа, часово време на западния бряг, един жълт ван на Бърза поща спря пред бялата къщичка на Дженифър Нарейди. Бе обиколил три пъти квартала, преди да стигне до нейната малка уличка, успоредна на най-прочутия крайбрежен тихоокеански булевард — Оушън Франт Уок, във Венис.

Ядосан, че закъснява с маршрута, пощенският служител ѝ подаде дебело писмо от Рим.

„Рим! — помисли си Дженифър. — Точно днес“.

И побърза да го отвори.

Беше странно. Никъде не се виждаше подател. Тя прочете само пощенското клеймо на града, откъдето е пратено, собствения си адрес и марката за бърза поща от един централен клон във Вечния град, сякаш това писмо бе занесено на ръка до гишето на Виа Венето, пратено препоръчано — и нищо повече. Но съдържанието му се оказа още по-странно: от плика се подаде свитък стари, съшити от едната страна страници, но без никаква бележка.

Дженифър не можеше да разбере кой е подателят. На всичко отгоре текстът беше написан на испански, с ужасен почерк, от който не можеше да разчете нито една проклета дума. „Може би утре доктор Мейърс ще ми помогне да разбера това“, каза си, сещайки се за обажданията ѝ в Испания.

След малко тя забрави за писмото. Сложи го в едно чекмедже, изхвърли плика в боклука и прекара останалата част от следобеда, гледайки телевизия. Навън, над плажа и над крайбрежието, от небето отново се сипеше дъжд. Гръмотевиците се чуваха и в хола.

— Проклето време — измърмори тя.

В това лошо време Дженифър заспа в 19,54 часа. И сънищата ѝ, разбира се, продължиха.

ГЛАВА 49

ИСЛЕТА, НЮ МЕКСИКО КРАЯТ НА ЛЯТОТО НА 1629 Г.

— Вижте! Вижте я, отче!

Брат Диего Лопес разтърси стария отец Салас. Дългият преход през пустинята го бе изтощил. Откакто напуснаха Гран Кивира, за да се върнат и да докладват на инквизитора за чудесата, които бяха видели в тези земи, силите постепенно го бяха напуснали. Само броеницата, която му дадоха Масипа и Анкти, преди да поеме на път, му вдъхваше кураж да не се предаде.

— Виждате ли я? — настоя младият францисканец.

— Но това е…

— Да, отче. Това е Ислета! Пристигнахме!

Лицето на стареца се оживи.

— Благодаря на Бога! — възкликна той.

Отвъд големите хвойни покрай Рио Гранде, едва видими на хоризонта, се издигаха кулите на мисията „Сан Антонио де Падуа“.

Брат Хуан едва успя да се усмихне. Взирайки се, той забеляза нещо странно край мисията.

— И вие ли ги виждате, братко Диего? — Гласът му потрепери.

— Да ги виждам ли? Какво трябва да видя, отче?

— Силуетите около църквата. Това май е есенният керван, който отива в град Мексико.

Брат Диего също се взираше, мъчейки се да различи неясните фигури в подножието на кулите. Салас продължи:

— Този керван идва тук само веднъж годишно. Изминава пътя между Санта Фе и град Мексико с въоръжен ескорт и е голямо събитие за сезона. Но… много е рано за него.

— Рано ли? — Брат Диего продължаваше да се взира, за да види конвоя. — Може да е пристигнал по-рано. Спомнете си, че брат Естебан ни каза, че отецът пазител — брат Алонсо де Бенавидес, ще напусне поста си в Санта Фе през септември. Може да е неговият керван, който се връща в Мексико.

Салас прие обяснението на младия си ученик. Нямаше друг, по-убедителен отговор: в мисията беше пристигнал охраняваният конвой на новия вицекрал, маркиз Де Სералбо, и с него сигурно пътуваше отец Алонсо де Бенавидес. Кой друг?

Съмненията му се разсеяха, щом двамата се приближиха още малко до Ислета. Гледана откъм западната страна, мисията приличаше на андалуско село по време на панаир. Към осемдесет тежки талиги с по две и четири оси бяха спрели край оградата. Охранявано от войници на пост, землището извън „стените“ на мисията беше изпълнено с индианци, метиси и испански рицари.

Дано в Ислета винаги е така!

В суматохата отците лесно навлязоха в селото, без да привличат вниманието. Те си проправиха път към площада на църквата. И там, пред кирпичените камбанарии, ги обзе радост от добре свършената работа.

— Сега трябва да отидем при брат Естебан де Переа, нали?

— Разбира се, братко Диего. Така е — съгласи се старецът.

— А имате ли окончателно мнение за Синята дама, отче? Нали знаете, че Естебан е строг човек и ще иска да потвърдя всяка ваша дума.

— Не се бойте, Диего. Ще бъда така убедителен, че той няма да има желание да ви разпитва.

Брат Диего се засмя.

Двамата се отправиха бързо към бялата палатка, вдигната от западната страна на храма. Един войник с панталони от кафеникав плат, дреха от щавена кожа, броня и копие пазеше отпред.

— Какво искате?

Войникът наклони копието наляво, препречвайки им пътя.

— Това ли е палатката на отец Естебан де Переа? — попита Салас.

— Тази е на отеца пазител, брат Алонсо де Бенавидес — рече сухо стражът, — но отец Переа е вътре.

Отците се усмихнаха съучастнически.

— Ние сме братята Хуан де Салас и Диего Лопес — представи се отецът. — Тръгнахме преди повече от месец към земите на хуманите и носим вести за него.

Стражът остана невъзмутим. С неизменния войнствен вид той се извърна и влезе в палатката. Няколко секунди бяха достатъчни. Сред тишината, която цареше в лагера, екна така познатият глас на инквизитора.

— Братя! — гръмна гласът някъде отвътре. — Влизайте! Влизайте, моля!

Пратениците се насочиха натам, откъдето идваха възгласите на Естебан де Переа. В дъното на палатката около дълга маса се бяха събрали самият Переа, двамина францисканци от свитата му и един четвърти духовник, когото в началото никой от двамата мисионери не позна. Беше суров на вид човек с много гъсти бели вежди, бръчки по челото, голям сплескан нос и грижливо поддържана тонзура. На възраст бе над петдесетте, но годините не му тежаха, а му придаваха внушителен, величав вид. Това беше — не можеше да е друг — португалецът брат Алонсо де Бенавидес, пратеникът на Светата инквизиция в Ню Мексико и най-високопоставен представител на Църквата в тази пустиня.

Бенавидес ги гледаше втренчено, но изчака отец Естебан де Переа, който ги посрещна така бурно.

— Добре ли мина всичко?

Брат Естебан беше развълнуван.

— Божието провидение се погрижи за нас, както обикновено — отвърна отец Хуан.

— А дамата? Какво разбрахте за нея?

Щом го чу да споменава Синята дама, Бенавидес вдигна поглед към тях.

— Беше много близо до нас, отче. Някои хора дори я видяха край селото ден преди да напуснем Куелосе.

— Наистина ли?

Лицето на брат Хуан стана сериозно.

— Не са само думи, отче — рече той. — Носим ви веществено доказателство за това, което твърдим. Подарък от небето.

Брат Естебан и Алонсо де Бенавидес се спогледаха, озадачени, докато старият отец Салас бъркаше във вързопчето си, търсейки нещо. Ерудитът Бенавидес усети тръпки по гърба си: упованието, бликащо от този свещеник, му напомни за случилото се преди сто години, в навечерието на Коледа през 1531 година, на хълма Тепеяк край Мексико. Тогава друг такъв човечец, макар и не духовник, бе търсил също във вещите си подаръка, който Девата му бе дала, за да убеди шепа невярващи свещеници. Този мъж се казваше Хуан Диего. А неговата Дева наричаха „Девата от Гуадалупе“. Но папа Урбан VIII бе

дал категорична заповед да се сложи край на култа към нея. Защо трябваше да приеме тогава, че подаръкът, който брат Хуан де Салас търсеше, за да им покаже, е от същата Дева?

Старият францисканец извади най-сетне този дар.

— Тази броеница — каза той много тържествено, подавайки им един чудесен наниз — е дар от Синята дама за двама индианци от Куелосе.

Очите на инквизитора проблеснаха жадно. Той пое в ръце черните зърна и целуна кръста. После подаде броеницата на Алонсо де Бенавидес да я разгледа. А той й хвърли само един поглед и я пъхна в сутаната си.

— Кажете — рече накрая отец Бенавидес със силен португалски акцент, — как този… дар попадна в ръцете ви?

— Синята дама го поверила на една двойка индианци. Очевидно Богородица е пожелала да ни даде доказателство за появленията си.

— Оставете теологията на мен — прекъсна го пазителят. — Кажете ми, а защо тази дама не се е явила направо на вас?

— Ваше Преосвещенство — намеси се младият Диего Лопес, вие знаете, че Божиите промисли са неведоми. Но все пак, ако ми позволите, ще кажа, че Девата се явява само на хора с чисти сърца и на онези, които имат най-много нужда от нея. Нима не се е явявала винаги на деца и на пастири?

— И вие ли смятате така? — запита сухо отецът пазител стария брат Салас.

— Да, Ваше Преосвещенство.

— Значи смятате, че им се е явила Дева Мария?

— Дамата, отче, е ново проявление на Богородица. Сигурни сме в това.

Португалецът почервеня. Поглади джоба, в който бе пъхнал броеницата, опипа я и удари силно с юмрук по масата. Всички впериха поглед в него.

— Но това е невъзможно! — избухна той.

— Брат Алонсо, моля ви… — опита се да го успокои Естебан де Переа, подавайки му глинен съд с прясна вода. — Вече сме разисквали този въпрос.

— Невъзможно е! — повтори той. — Имаме друг доклад, който отрича вашето заключение. Който оборва хипотезата ви! Който хвърля

светлина върху тази лъжа!

Бенавидес не можеше да се успокои.

— Не четохте ли декларацията на брат Франсиско де Порас? Там е казано всичко!

— Брат Франсиско де Порас ли? Естебан де Переа взе думата:

— Те не могат да знаят това, отче Бенавидес. Този документ пристигна след заминаването им за Гран Кивира.

— Документ ли? — Лицето на отец Салас беше бледо. — За какъв документ говорите?

Инквизиторът се приближи до него, а на лицето му бе изписано съчувствие. Той изпитваше дълбоко уважение към стареца, посветил живота си на служене в този пуст и толкова суров район. И почти съжаляваше, че трябва да му противоречи.

— Вижте, отче — рече благо той, — след като тръгнахте с хуманите, отец Бенавидес изпрати друга експедиция от духовници на север от тези територии.

— Порас ли? — настоя старецът. Отец Салас бе чувал за него.

— Брат Франсиско де Порас наистина оглави групата. Това беше малка експедиция от четирима братя с ескорт от дванайсет въоръжени мъже. За празника на свети Бернардино са стигнали в Аватови, най-голямото селище на племето моки, и там са основали мисия на негово име. Там са узнали и вестта — продължи той, — която искаме да ви съобщим, отче Салас.

— Вест ли? От моките!

— Сигурно сте чували за тях под друго име. Тези индианци cs наричат още хопи или хопитус, което значи „миролюбиви“. Живеят на шейсет левги оттук.

Брат Алонсо ги гледаше с все още зачервено лице. За него беше недопустимо пресветата Богородица да си „губи времето“, просвещавайки тези неверници. Без съмнение трябваше да има някакво „по-рационално“ обяснение на тази главоблъсканица. И Бенавидес реши да го заяви на своя испански с чужд акцент.

— Експедицията в земите на племето моки се върна вчера — съобщи той. — Те ни информираха за първия си контакт с жителите на Аватови.

— И какво?

— Експедицията на отец Порас е стигнала до крайната си цел на 20 август. Там открила едно гостоприемно, но чуждо на нашата вяра население. Вождовете му веднага решили да подложат на изпитание новодошлите, за да ги злепоставят.

— Да ги подложат на изпитание ли? Отците? Но как?

— Там магьосниците са много силни, отче. Населението е наплашено от историите им за качиш и други духове на предците. Нашите отци се помъчили да ги оборят, говорейки им за Всемогъщия създател, но магьосниците нарочно завели при тях едно сляпо по рождение дете и им казали да го изцерят в името на нашия Бог…

— Племето моки, не е ли виждало Синята дама?

— Почакайте, отче — помоли го Естебан де Переа. — Случилото се там е друго.

— Друго ли?

— Помните ли, когато преди повече от месец разпитвахме онзи хуман — Сакмо?

— Сякаш беше вчера, отче Естебан.

— А помните ли, че отец Гарсия де Сан Франсиско, нашият брат от Самора, му показа портрета на майка Луиса де Карион?

— Разбира се, че помня! Воинът каза, че Синята дама, която той е видял, приличала малко на нея, но че Жената от пустинята е по-млада.

— Всъщност, братко, нашият отец пазител има причини да смята, че майка Мария Луиса е монахинята, която се явява като по чудо в земите ни.

— И защо? — запита Салас с недоверие, почти раздразнен, поглеждайки напрегнатото лице на Бенавидес.

— Не се вълнувайте, моля ви — отвърна той. — Отците, които отидоха при племето моки, са поклонници на майка Мария Луиса. Затова, когато вождовете на индианците завели при тях онова дете, те сложили на очите му малкия дървен кръст с инкрустации, осветен от тази монахиня в Испания. И така, след като се помолили с разпятието над момчето, то оздравяло.

Брат Алонсо, вече по-спокоен, добави:

— Разбирате ли, скъпи отци? Детето оздравяло благодарение на кръста на майка Карион. Точно тя се явява тук!

— И какво общо има според Ваше преосвещенство Синята дама с тази история, отче Бенавидес? — възрази брат Диего живо. — Това, че едно дете е оздравяло от осветен кръст, не…

Отец Бенавидес го прекъсна:

— Връзката е очевидна, братко. Щом предмет, осветен от майка Луиса, може да цери, защо да не приемем, че тя е успяла да се раздвои, да дойде в тези земи и тайно да ни помогне в нашето дело? Нали е монахиня францисканка като нас? Нима няма да помогне за успеха ни, ако може?

— Но…

— Разбира се, това чудо ще бъде проучено от моя приемник, отец Переа — рече Бенавидес накрая. — Той ще докаже дали между двата случая има връзка. Но все пак, преди да се върна в Испания, искам сами да се уверите в нещо.

Хуан де Салас изпъна врат, а брат Диего пристъпи към масата, за да види какво иска да им покаже Бенавидес. Той остави пред отците кръста на майка Карион и броеницата на Анкти. Хвана измежду зърната сребърния кръст в края ѝ и го сложи до кръста, донесен от другите отци от земите на племето моки.

— Виждате ли, като две капки вода са!

Отец Салас взе двата кръста в ръце и ги приближи до очите си. Те наистина бяха еднакво големи, с еднакъв релеф по краищата. Огледа ги внимателно и ги претегли в сбръчканите си пръсти.

— С цялото ми уважение, отец Бенавидес — рече той накрая, — всички кръстове си приличат.

Брат Диего го подкрепи напълно.

— Това не доказва нищо.

ГЛАВА 50

МАДРИД

В девет часа сутринта на номер 20 по „Пасео де Реколетос“ бе много оживено. Гледана от тротоара на Апартаменти Колумб, тази чудесна неокласическа сграда приличаше на гигантски мравуняк, уреден безупречно и пълен с живот.

Хосе Луис Мартин и Карлос Алберт тръгнаха право към портиерната. Имената им фигурираха в списъка на очакваните посетители, така че те получиха бързо достъп до забраненото за читатели крило на Националната библиотека и бяха незабавно поведени към кабинета на директора. Скоро мравунякът се превърна в пищен дворец с мраморни коридори, украсени с ценни творби на изкуството, надничащи почти от всеки ъгъл. И дон Енрике Вапиенте, като „царицата майка“ на този лабиринт, ги прие в просторно помещение с дървена ламперия, седнал зад махагонова маса на поне двеста години.

— Радвам се да ви видя — рече той, здрависвайки се с посетителите си. — Разбрахте ли вече нещо за ръкописа на Бенавидес?

Хосе Луис поклати отрицателно глава.

— Още не — призна той. — Но ще го открием. Не се тревожете.

Господин Валиенте не беше толкова сигурен. Той покани с жест гостите си да седнат. Във вида му имаше нещо донкихотовско. Слаб, с добре подрязана брада и високо чело, с открит и прям поглед. Ако не носеше този безупречен костюм от мериносова вълна и синята вратовръзка, Хосе Луис и Карлос щяха да помислят, че стоят пред Алонсо Кихано в библиотеката му, пълна с рицарски романи. Докато изричаше обичайните любезности, дон Енрике започна да рови трескаво в купищата бележки, картони, официални бюлетини и изрезки от вестници по масата.

— Дано го откриете, преди да са го накъсали и разпродали на части! — измърмори, вземайки бележника, който, изглежда, търсеше. — Не можете да си представите какъв лош късмет имаме напоследък с тези ръкописи.

— Лош късмет ли? — учуди се полицаят. — Какво имате пред вид?

— О, не ви ли казахме, когато дойдохте да разследвате кражбата?

— Какво да ни кажете, господин Валиенте?

— Че само преди седмица имахме друг инцидент с историческия фонд. Странното е, че се отнася за текст, който има нещо общо с изчезналия ръкопис.

Карлос и Хосе Луис се спогледаха, изненадани.

— Беше в края на март — продължи директорът. — Една италианска гражданка дойде в читалнята и поръча книга, отпечатана през 1692 година и написана от един йезуит от Кадис, на име Ернандо Кастрильо. Наистина странна книга — каза той, търсейки нещо пред себе си. — Заглавието й е *Естествена история и магия*, или Наука за окултната философия и е нещо като популярна енциклопедия за времето си.

— И защо казвате, че има нещо общо с…?

— Нека, нека ви обясня.

Дон Енрике Валиенте извади една книга със същото заглавие от шкафа зад гърба си.

— Ето я! Това е въпросната книга.

Екземплярът, който показваше, беше тежък том с кожена подвързия, с твърдо гръбче, добре съшит, и с името на автора в средата.

— Тази жена се опита да откъсне една глава — каза той, прелиствайки ценното издание. — Глава със заглавие „Дали вестта за вярата е стигнала до пределите на Америка“. Не ви ли се струва странно?

Карлос подскочи:

— Текст за покръстването на Америка! Като Мемориала на Бенавидес!

— И какво стана с италианката? — запита Хосе Луис по-прагматично.

— Това е най-странното! Дежурната библиотекарка я хванала докато тя се мъчела да откъсне страниците на тази глава. Естествено, спряла я и й казала да остане на пюпитъра, докато дойде човек от охраната.

— И?…

— И тя изчезнала!

— Как така изчезнала?

Съвсем сериозен, дон Енрике се опря с две ръце на разхвърляната маса и погледна втренчено Хосе Луис.

— Точно както ви казвам, полицай. Изчезнала. Тази жена се изпарила. Стопила се. Разпаднала се. Като призрак.

— Да не искате да кажете, че и тук имате призраци, както в двореца Линарес?

Карлос се усмихна, напомняйки на директора тази история. Една стара къща само на петстотин метра надолу по улицата, на номер 2 от „Пасео де Реколетос“, се бе прочула заради слуховете, че била пълна с духове. Беше точно преди година. Цялата преса гръмна по този случай, а някои списания раздаваха дори касетофонни записи с предполагаемите гласове на духовете.

— Но това, което ви казвам, е много сериозно, господине заяви сеньор Валиенте, без да сваля очи от Карлос. — Тази жена беше реална. Беше се регистрирала на входа. Показала е читателската си карта. Попълнила е фиш, за да поръча книгата на Кастрильо, и после се изпарила.

— Като призрак, да — рече Хосе Луис скептично.

— Може ли да хвърля един поглед на книгата?

Молбата на журналиста не изненада директора на библиотеката.

— Я виж ти! — възкликна журналистът, щом я взе.

Карлос бе отворил книгата на въпросната глава. Полицаят се наведе над нея, за да види каква е причината за изненадата му. Тези страници бяха все още съшити за гръбчето, но ивица сив плат закриваше мястото, скъсано от жената „призрак“. Прорезът беше дълбок.

— Какво има, Карлитос?

— Погледни тук. Авторът се пита дали някой не е успял да покръсти някои райони от Новия свят преди пристигането на Колумб в Америка.

— Не думай!

Дон Енрике Валиенте ги гледаше, без да премигне.

— Тук пише съвсем ясно, че Синята дама не е първата. Пише, че първите йезуити, стигнали до Южна Америка, откриват, че други християни са проповядвали там векове преди тях.

— Много интересна книга, да — отбеляза директорът с тон на професионалист. — Казва се също, че самият Колумб открил, че

индианците от Антилите се прекланяли пред груби фигури на Светата Троица. Споменава се и че в Парагвай още е жив споменът за някой си Пай Суме, който с кръст в ръце проповядвал по пътя си благата вест за възкресението двеста години преди появата на испанците.

— И това… приема ли се?

Хосе Луис направи такава физиономия, сякаш чуваше истинска глупост. Мисионери католици в Америка преди Колумб?

— Всъщност — поколеба се дон Енрике, — предполагам, че за да не засегнат интересите на испанската корона, йезуитите казали тогава, че това чудо сигурно е дело на свети Тома. Каква ирония, точно апостолът неверник на Исус!

— И защо свети Тома?

— Смятали, че името Пай Суме при индианците е фонетично изопачаване на свети Томе, или свети Тома. Но най-интересното е, че съществуват археологически находки, подсказващи, че в Америка наистина е имало мисионери преди 1492 година.

— Така ли?

— Например сред руините на Тиауанако, близо до езерото Титикака. Там, в боливийското плато, има статуя, висока повече от два метра, изобразяваща мъж с брада. А както знаете, индианците по тези ширини са голобради. Днес статуята се намира в едно полуподземие, като кивата на туземците в Северна Америка, наречено Каласасая. Смята се, че това е някой проповедник. Дори — добави той — съвсем наблизо има и други статуи, които индианците наричат „монаси“ и които спокойно може да са изображения на тези първи християнски мисионери, били там много по-рано от Колумб или от Писаро.

Чувайки това, Хосе Луис сви рамене.

— И защо някой ще иска да краде такова нещо?

— И аз се питам същото, полицай. Жената можеше да получи микрофилм. Но изглежда, е искала друго: искала е тази глава да изчезне. Много често подобни неща се вършат от разни глупаци, които не искат никой друг да има достъп до определена информация.

— Глупаци ли? — Професионалният инстинкт на полицая се изостри. — Знаете ли дали нещо у тази посетителка не е привлякло вниманието на библиотекарката?

— Сега, като ме питате, всъщност — да. Като попълвала фиша казала, че наскоро се е върнала от Бразилия.

— От Бразилия ли?

— Да. Казала й, че отишла там, в щата Баия, в Тодос лос Сантос, за да види някаква скала, по която имало отпечатани човешки крака. Индианците смятали, че това са следите на Пай Суме. Споменала също, че и в Итапуа, в Кабо Фрио или в Параиба имало такива следи… Съвсем случайно — добави той — библиотекарката, която я обслужила, била бразилка и никога не била чувала за тези неща. Затова си спомни много добре.

— Да.

Полицаят продължи да гледа събеседника си.

— А какво ще кажете за обаждането от Съединените щати вчера?

— Когато ме питаха за Мемориала на Бенавидес ли? — Директорът погледна Хосе Луис в очите. — Това наистина ме изненада!

— Разкажете ни.

— Представете си, не е нормално да ни откраднат ръкописа на този францисканец от XVII век и само след часове да ми звънне някаква психиатърка от Съединените щати и да ме пита за отеца, който се споменава в откраднатата книга!

— Не е нормално, нали, Хосе Луис?

Във въпроса на Карлос се долавяше ирония. Полицаят и бивш свещеник беше от хората, които смятат, че нищо не е случайно. Че всичко е програмирано. Дали и това обаждане не беше такова? Или изобщо този случай?

— Въпросът е, че взех адреса и телефона й, за да й се обадя, ако успея да науча нещо повече за този свещеник — добави дон Енрике. — Тя прояви голям интерес! Каза ми, че нейна пациентка имала странни видения, свързани с този период.

— Спомена ли Синята дама?

Директорът кимна:

— Разбира се. Всичко това е много странно, не мислите ли?

Дон Енрике отбеляза нещо в едно блокче за бележки и подаде листчето на полицая.

— Ще направим, каквото можем — каза той, вземайки го. — Въпреки че това е извън нашата юрисдикция, но благодарение на Интерпол, с ФБР често си сътрудничим по такива въпроси. Особено, когато са свързани с историческото наследство.

— А не може ли ние да отидем в Съединените щати?

Хосе Луис сподави смеха си, предизвикан от наивността на Карлос.

— Ние ли? Щом беше толкова трудно Националната полиция да плати дневните за пътуването ни до Билбао, представи си за полет до… — Той хвърли поглед на бележката, която държеше.

— …Лос Анджелис!

Но на журналиста му хрумна нещо. Дори да беше лудост, какво губеше, ако опита?

— Може полицията да не ти плати пътуването до Лос Анджелис — каза той, — но моето списание сигурно ще се погрижи за мен. Ако ми дадеш някаква препоръка и ми помогнеш да се свържа с Интерпол, може да разбера нещо. Обещавам, че ще ти разкажа всичко, преди да го публикувам.

— А защо не? — подскочи дон Енрике, въодушевен от идеята.

— И аз умирам от любопитство. А и за престижа на библиотеката е важно да знаем къде е ръкописът.

Хосе Луис се почеса по брадичката, замислен.

— Добре, дон Енрике, дайте ми някаква добра следа, за да продължа да работя по този случай в Мадрид, след като пратим Карлитос в Съединените щати.

— Добра следа ли?

Директорът не разбра тънката ирония в тези думи. Всъщност полицаят не искаше нищо от него. Търсеше само повод, за де прекрати разговора приятелски. Но въпросът накара дон Енрике Валиенте да каже нещо интересно:

— Какво ще кажете за още една подробност за италианката, която искаше да откъсне страниците от книгата на Кастрильо.

Хосе Луис не очакваше това.

— Една женска подробност — рече той пренебрежително. Вижте, библиотекарката ми каза, че тази жена носела най-ярките червени мокасини, които е виждала.

— Какво казахте?

— Че тази жена, облечена безупречно в черно, носела странно червени мокасини.

— Наистина ли?

Нещо прещрака в мозъка на Хосе Луис Мартин. Би заложил значката си, че това е добра следа. Но следа за какво?

ГЛАВА 51

— Проклет ексцентрик — помисли си той, но после се разкая.

Джузепе Балди прекрачи неохотно портата на Филарете[1], *Лоджа деле бенедициони* на най-известната в християнството базилика, и се отправи към зоната, където туристите се нареждаха на опашка, за да се качат до купола на ватиканския „Свети Петър“.

Той погледна към изповедалните при южната стена, търсейки номер 19. Цифрите по тези дървени клетки едва се виждаха, но ако човек се вгледаше по-внимателно, можеше да различи онова, което бе останало от някогашните блестящи римски цифри, позлатени и отбелязани в горния десен ъгъл на всяка „Божия приемна“. Изповедалня XIX беше най-източната, най-близката до пищния кенотаф[2] на Адриан VI, и на нея се виждаше мърляв надпис за изповеди на полски език при съответния свещеник, отец Ченстокова.

Балди се чувстваше странно. Досрамяваше го само като си помислеше. Сигурно от век никой не използваше изповедалните за дискретни срещи между духовници, а още по-малко във време, когато Ватиканът разполагаше вече с механизми за незаконно подслушване. Макар да смяташе, че сложните микрофони, които службите за сигурност на Светата инквизиция и на други чуждестранни „агенции“ толкова обичаха да монтират в кардиналските кабинети, едва ли са стигнали дотук.

Бенедиктинецът нямаше избор. Срещата беше неотложна. Дори не подлежеше на обсъждане. Съобщението, оставено на пропуска в пансиона, където нощуваше, беше категорично.

И така, подчинявайки се, венецианецът коленичи в дясната част на изповедалня деветнайсет. Както предполагаше, нито един поляк не чакаше в този час да получи опрощение. По това време сънародниците на Светия отец обикновено подремваха или гледаха телевизия.

— Аве Мария Пречиста — прошепна той.

— Непорочно заченала, отче Балди.

Отговорът от другата страна на решетката означаваше, че е на точното място. „Евангелистът“ се опита да скрие радостта си.

— Монсеньор?

— Радвам се, че дойде, Джузепе — чу той. — Имам важни новини за теб, но имам и причини да смятам, че дори моят кабинет вече не е сигурно място.

В така познатия носов глас на Станислав Шидив имаше някакви печални нотки, които обезпокоиха „каещия се“. Пулсът му се ускори.

— Има ли нещо ново за смъртта на отец Корсо?

— Анализите на адреналина в кръвта показват, че „свети Матей“, скъпият ни Корсо, е бил силно развълнуван, преди да умре. Нещо го е разтърсило толкова, че е решил да сложи край на живота си.

— Какво може да е било, Ваше Преосвещенство?

— Не знам, синко. Но без съмнение е било нещо ужасно. Сега, както доктор Феръл сигурно ти е казал, всички усилия са насочени към това да разберем кой е последният човек, когото отец Корсо е приел, и дали той е повлиял на решението му да се самоубие.

— Разбирам.

— Но не те повиках за това, синко.

— Така ли?

— Помниш ли, като говорихме в кабинета ми за Мемориала на Бенавидес!

Монсеньор подлагаше на изпитание паметта на Балди.

— Ако не греша, това беше доклад, писан от един францисканец през XVII век, за появленията на Синята дама в южната част на Съединените щати…

— Така е — съгласи се Негово преосвещенство, доволен. — Този документ, както ти казах, впечатли много Корсо през последните му дни, защото той смяташе, че там е описано как една монахиня се е пренесла физически от Испания в Америка, за да проповядва на индианците… през 1629 година!

— Да. Разбирам.

— Това, което не знаеш, е, че Корсо е разпитвал за някакъв неиздаден ръкопис на същия отец Бенавидес, в който Синята дама е идентифицирана като монахиня на име сестра Мария Хесус де Агреда и където се обяснява начинът на билокирането й в Америка.

— Формулата на билок…?

— Така е.

— И открил ли го е? Намерил ли е този ръкопис?

— Там е проблемът, синко. Става въпрос за текст, на който никой досега не е обръщал внимание. Корсо го потърсил в папските архиви, но не го открил. Но тези дни някой е проникнал в Националната библиотека в Мадрид и е откраднал ръкопис, принадлежал на крал Филип IV.

Изповедникът продължи с въздишка, преди бенедиктинецът да реагира:

— Да, Джузепе. Това бил мемориалът, който „свети Матей“ търсел.

Венецианецът напрягаше отчаяно мозъка си да открие някаква логика във всичко това.

— Както ни съобщиха тази сутрин — продължи Шидив, — испанската полиция още не е задържала крадците, но по всичко личи, че става въпрос за професионалисти. Може би същите, които са откраднали архивите на отец Корсо.

— Защо смятате така, Ваше Преосвещенство?

— Струва ми се, че някой иска цялата информация, свързана със Синята дама, да изчезне. Някой вътрешен човек. Някой, който иска да попречи на постиженията ни с Хроновизията и който не се спира пред нищо, за да го постигне.

— И защо да си прави този труд?

— Единственото, което ми идва наум — промълви Шидив, — е, че този „някой“ е провел паралелно на нашето проучване, получил е задоволителни резултати и сега заличава следите, водещи към успеха.

Балди възрази:

— Но това са само предположения.

— Затова те повиках тук. Не се чувствам сигурен в „Свети Петър“, синко. И стените имат уши. Светата инквизиция свика дори вътрешно събрание, за да провери какво става по този въпрос. Събрание на най-високо ниво.

— Ваше преосвещенство смята, че врагът е в лоното на Църквата?

— А ти какво друго предлагаш, Джузепе?

— Нищо. Може би, ако знаехме какво съдържа този откраднат документ, щяхме да разберем откъде да започнем да разследваме…

Монсеньор се помъчи да си протегне краката в този изправен ковчег. И отвърна съвсем кратко:

— Това го знаем.
— Наистина ли?
— Разбира се, синко. Бенавидес е преработил своя Мемориал от Ню Мексико тук, в Рим. Направил е две копия: за Урбан VIII и друго за Филип IV. Откраднато е второто копие.
— Тогава го имаме!
— И да, и не… — отвърна той уклончиво. — Виж, брат Алонсо де Бенавидес е бил пазител в провинция Ню Мексико до септември 1629 година. След като разпитал мисионерите, които събирали сведения за Синята дама, той отишъл в Мексико, откъдето архиепископът баск Мансо-и-Сунига го праща в Испания да направи някои проучвания…
— Какви проучвания, Ваше Преосвещенство?
„Свети Йоан“, координаторът на проекта за Хроновизията, се усмихна от другата страна на решетката:
— Бенавидес е напуснал Ню Мексико, убеден, че Синята дама е една монахиня, прочута с чудесата си в Европа, на име Мария Луиса де Карион. Единственият проблем бил, че индианците я описвали като млада и красива жена, а майка Карион била на повече от шейсет години. Но това не разколебало Бенавидес. И вместо да повярва, че Синята дама може да е някое ново проявление на Девата от Гуадалупе, предпочел да смята, че „пътуването по въздух“ е подмладило Мария Луиса де Карион.
— Глупости!
— Това е XVII век, синко. Никой не знаел какво може да стане с човек, който лети.
— Да, но…
— Нека ти обясня още нещо, синко — прекъсна го той. — Нещо, което проверих тази сутрин в Тайния архив.
Балди наостри уши.
— В град Мексико архиепископът показал на Бенавидес едно писмо от някой си брат францисканец на име Себастиан Марсиля, в което се говорело за друга, по-млада монахиня, мистичка, която също изпадала във всякакъв вид свръхестествени трансове.
— Тя билокирала ли се е?
— Това била една от дарбите й наистина. Казвала се сестра Мария Хесус де Агреда. Изненадан от новината, Мансо-и-Сунига

изпратил самия Бенавидес в Испания да провери. Той прекосил Атлантическия океан в началото на 1630 година, слязъл от кораба в Севиля, а оттам отишъл в Мадрид и в Агреда да проучи нещата. Разпитал лично предполагаемата Синя дама и дошъл тук, в Рим, да напише заключенията си.

— Тогава защо казвате, че копието от Мемориала, което направил за папата, няма да ни послужи?

— Защото копието за краля на Испания и онова за папата не били съвсем еднакви. Да започнем с това, че на копието за Светия отец написал погрешно 1630 година. И така то фигурира в Архива. Затова Корсо не го намерил. И на второ място, в екземпляра, който Бенавидес изпраща на краля, португалецът добавил някои бележки в полето с уточнения как според него монахинята се е пренесла физически, носейки със себе си църковни предмети, които раздавала на индианците.

— Църковни предмети ли?

— Броеници, потири… Такива неща открили францисканците, когато отишли в Ню Мексико. Индианците ги пазели като дарове от Синята дама. Бенавидес взел една броеница, с която искал да бъде погребан.

— И как е могла тази дама…?

— Както изглежда, синко, докато майка Агреда изпадала в транс в манастира и сякаш заспивала, нейната „същност“ се материализирала на друго място. Превръщала се в тяло.

— Като „сънуващите“ на Ферърл!

— Какво?

Балди долови изненадата на кардинал Шидив през решетката на изповедалнята.

— Мислех, че вече знаете, Ваше Преосвещенство.

— Какво да знам?

— Че при последния си експеримент Корсо и онзи доторе се опитали да изпратят в Ню Мексико, във времето на Синята дама, една жена, която нарекли „мечтателка“. Искали тя да разбере тайната на тези пътувания и да я поднесе на тепсия на INSCOM.

— И успели ли са?

— Ами жената била отстранена от експеримента. Казали, че съзнанието ѝ е замъглено, и тя престанала да работи с тях. Върнала се

в Съединените щати, но още не мога да открия следите и.

— Открийте я! — заповяда му Шидив много сериозно. — Ключът е в нея! Сигурен съм! Нека знаците те водят.

---

[1] Антонио Аверлино (1400–1469 г.) — италиански архитект и скулптор. — Б. пр. ↑

[2] Гроб, в който няма мощи на мъртвец. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 52

От суровата пустиня на Ню Мексико към душното лято на кастилското плато. Така съвсем лесно, както става само насън, Дженифър Нарейди се пренесе на друго място и в друго време. Но това сънища ли бяха? И нищо повече? И защо се подреждаха в логическа последователност? Може би тя „отваряше канал“ за спомени от друго време, от епоха, с която по някакъв мистериозен начин беше свързана?

Права ли беше доктор Мейърс, когато спомена за генетичната памет? И в такъв случай всичките й видения ли бяха свързани с далечните й индиански предци?

Дженифър се намести по-удобно под памучните чаршафи и се опита да продължи съня си.

Ако беше така, ако всички тези сънища бяха една истинска история, тя би искала да знае. Започваше да мисли, че при сеансите в „залата за сънуване“ във Форт Мийд или може би по време на престоя й в Италия са проектирали в съзнанието й картини, които сега изплуваха в света на сънищата й. Чувстваше се мръсна, сякаш бяха осквернили най-интимната й същност. Но и заинтригувана. Искаше да разбере накъде я водеха виденията й. И така, с всеки сън, Дженифър попадаше на все по-далечни и екзотични места.

Например в Испания.

Никога не бе ходила там. Никога не се беше занимавала с историята на могъщата Хабсбургска династия — имперската фамилия, владяла тази страна, и никога не се беше интересувала от столицата й — Мадрид. И все пак пред очите й се появи съвсем ясно нещо като крепост, с балкони от черно ковано желязо и галерии, тънещи в полумрак. И този път Дженифър Нарейди разбра от коя епоха е и къде се намира тази сграда.

Следваха изненада след изненада.

ГЛАВА 53

АЛКАСАР, МАДРИД СЕПТЕМВРИ 1630 Г.

— Направихте силно впечатление на Негово величество, брат Алонсо.

— На това се надявах, отче.

— Кралят получава десетки мемориали по най-различни въпроси и по всяко време, но само вашият заслужи честта да бъде отпечатан в Кралската ни печатница.

Отец Алонсо де Бенавидес вървеше бавно, наслаждавайки се на картините на Тициан, Рубенс и Веласкес, които Филип IV бе наредил да окачат в Кулата на Франция. За разлика от строгите си предшественици, младият крал искаше да съживи мрачните коридори на Алкасар — кралския дворец на Хабсбургската династия, с великолепни творби на изкуството.

Отец Бенавидес бе придружаван от брат Бернардино де Сена, главен настоятел на Ордена на свети Франциск, дългогодишен приближен на монарха, към когото той не криеше симпатиите си.

Брат Бернардино беше мъж, обигран в дипломацията. Човек, на когото висшите представители на другите ордени завиждаха, защото не се радваха на подобно кралско благоразположение. А също така и единственият виновник за разпространилия се в кралския двор слух, че някакво чудо е дало тласък на покръстването, извършено от францисканците в Ню Мексико.

С една дума, той бе голям дворцов стратег.

— Аудиенцията с Негово величество ще се проведе по изключение в библиотеката — сподели брат Бернардино с отец Бенавидес, докато един иконом, облечен в черно, ги водеше.

— По изключение ли?

— Да. Обикновено това става в Кралския салон, но в някои случаи Негово величество обича да нарушава протокола.

— Това добър знак ли е?

— Отличен. Както ви казах, вашият ръкопис го впечатли и той иска да чуе от вас самия още подробности, свързани с експедицията ви. И най-вече всичко, което си спомняте по въпроса за Синята дама.

— Значи наистина е чел доклада ми…

— От първата до последната дума — усмихна се доволно настоятелят. — Затова, отче, ако успеем да го заинтригуваме, ще си осигурим контрола над бъдещата епархия в Санта Фе. Съдбата на ордена сега е във вашите ръце.

Икономът спря пред една обикновена дъбова врата. Обърна се кръгом към гостите и ги помоли да почакат. След туй надуто влезе в едно слабо осветено помещение и направи превзет поклон.

От прага се виждаше, че това е голяма зала, с балкони от ковано желязо в дъното. Част от пода бе покрита с червен килим, а в един от ъглите тъмнееше огромен меден глобус.

— Ваше Величество — каза високо икономът, — гостите ви са тук.

— Нека влязат.

Гласът прозвуча силно и строго. Брат Бернардино, свикнал с тези формалности, влезе пръв, водейки след себе си отец Бенавидес. Мисълта, че е в двореца, на няколко крачки от най-могъщия монарх на света, го накара леко да потръпне.

И наистина в дъното на този салон, пълен с книги и килими, беше кралят. Седнал в стол, тапициран с коприна и с въжени странични облегалки, той гледаше безмълвно влезлите. Зад него стоеше прав главният иконом. Щом ги видя, той съобщи високо имената на гостите:

— Ваше Величество, главният настоятел на Ордена на блажения отец свети Франциск, брат Бернардино де Сена, и последният отец пазител на владенията ви в Ню Мексико, брат Алонсо де Бенавидес, молят да ги приемете.

— Добре, добре.

Кралят го накара да млъкне с пренебрежителен жест.

Той изглеждаше добре: въпреки слабото си унило лице, наследено от дядо му — Филип II, бузите му бяха порозовели като на здрав човек. Носеха се слухове за крехкото му здраве. Сините му очи блестяха дори повече от светлите му коси, а тялото му изглеждаше доста силно. Нарушавайки протокола, младият монарх стана от трона си и като се отправи към брат Бернардино, целуна ръката му.

— Отче, отдавна исках да ви видя.

— Аз също, Ваше Величество.

— Животът в този двор е монотонен и само успехите във владенията ми отвъд океана ми помагат да се разсея от грижите.

Филип, мъж едва на двайсет и пет години, говореше вече като истински крал. Беше оставил зад гърба си едно юношество, изпълнено с крайности, и един живот, контролиран от първия министър — херцог Де Оливарес, и сега излъчваше спокойно величие.

— Водя ви отец Бенавидес, автора на документа, който така ви заинтригува — съобщи брат Бернардино. — Пристигнал е в Севиля на първи август.

Брат Алонсо засвидетелства уважението си към краля с лек поклон.

— Добре, добре, отче Бенавидес… Значи вие сте този, който твърди, че майка Мария Луиса се е явила в Ню Мексико и е покръстила в нашата вяра някои индиански племена.

— Всъщност, Ваше Величество, засега това е само хипотеза.

— И сигурно вече знаете, че сестра Луиса де ла Асенсион, по известна сред простолюдието като монахинята от Карион, е стара приятелка на тази кралска династия?

Отец Бенавидес отвори широко очи.

— Не, Ваше Величество. Съвсем не знаех.

— И все пак докладът ви ми се стори неясен по един въпрос Според това, което пишете, жената, явила се на индианците, е била млада и красива.

— Да, така е. И нас това ни озадачава, Ваше Величество.

— И как би могло да е така, след като майка Мария Луиса вече стара и болнава?

— Ваше Величество — прекъсна монарха брат Бернардино, щом видя, че пазителят на Ню Мексико се колебае, — въпреки че описанието, дадено на отец Бенавидес от индианците, не съответства, способността за билокация на майка Луиса е доказана. Затова не е странно, че…

— Вече знам това, отче.

Монархът впи поглед във францисканеца. Злорада искра проблесна в очите му, преди Филип IV да му зададе още въпрос!

— Нима не помните, брат Бернардино, че баща ми водеше години кореспонденция с монахинята от Карион и че моята кралица още го прави? Самият вие я разпитвахте за раздвоянията й преди

няколко години. И точно вие заявихте, че тази монахиня е успяла да се пренесе като по чудо в Рим и дори да счупи чаша с отровно вино, предназначено за папа Григорий XV, преди той да я изпие…

— Requiescat in pace[1]… — промълви отецът.

— Уверихте се също така, че майка Луиса беше по Божията милост край смъртното ложе на баща ми и го изпроводи до мига на възкачването му на небето.

— Да, Ваше Величество. Съжалявам, че паметта ми е слаба. Но все пак помня как майка Мария Луиса ми каза за един ангел, който я пренесъл от манастира й до кралския двор, и как точно тя убедила Негово величество Филип III да издъхне, облечен във францискански дрехи.

— Това е минало. — Кралят не обичаше да говори за баща си, затова отправи отново поглед към Бенавидес. — И все пак във вашия доклад описанието е различно от днешния вид на майка Мария Луиса…

— Всъщност правим проучване и в друга посока.

— В друга посока ли? Какво искате да кажете?

— Смятаме… — Гласът му затрепери. — …че може да става въпрос за билокацията на друга монахиня.

— Как така?

Филип сбра ръце до брадичката си и погледна втренчено отеца.

— Ваше Величество… — Бенавидес си пое дълбоко дъх. — Когато брат Бернардино проучваше чудесата на сестра Луиса де ла Асенсион, той посети манастира в Сория, където разпита друга млада монахиня, изпадаща в странни състояния на транс и екстаз.

— Отец Бернардино! Никога не сте ми споменавали за това!

— Не, Ваше Величество — извини се настоятелят. — Не смятах, че това е важно, и оставих всичко в архива.

— Разкажете ми сега за тази монахиня — заповяда кралят.

Посърналото лице на главния настоятел придоби тържествен вид. И той започна да обяснява, описвайки малки кръгове с ръце пред трона на монарха.

— Малко след като разпитах сестра Луиса в манастира й в Карион де лос Кондес, получих писмо от брат Себастиан Марсиля, който сега е управител на манастирите на нашия орден в провинция Бургос.

— Знам кой е. Продължавайте.

— Тогава отец Марсиля беше изповедник в манастира „Консепсион“ в Агреда и забелязал, че една от монахините, сестра Мария де Хесус, страда от странни истерични пристъпи. В състояние на транс тя олеквала като перце и изразът на лицето ѝ се променял, ставал блажен и честит.

— И защо са ви повикали при нея?

— Много просто, Ваше Величество. В ордена се знаеше, че се занимавам с доказването на истината за билокацията на майка Мария Луиса, и тъй като тази млада монахиня също бе преживяла състояния, при които сякаш е била на две места едновременно, отидох да я разпитам.

— Разбирам — сниши глас кралят. — Предполагам, че и тази монахиня е францисканка.

— Това е дар от Бога за нашия орден. Напомням ви, че точно свети Франциск, нашият блажен отец, пръв получи стигмите Христови и изпита силата на мистичните дарби.

— А не може ли да става въпрос за някакво друго явление?

Филип, свикнал с изопачаването на информацията в служба на едни или други интереси, искаше да покаже на гостите си, че вече не е предишният наивен младеж.

— Не ви разбирам, Ваше Величество.

— Добре, скъпи ми отче. Не ви ли е идвало наум, че жената, покръстила индианците, може да не е монахиня? Да е Богородица. Или пък дявол!

Двамата отци се прекръстиха.

— Но, Ваше Величество — възрази брат Алонсо, — един дявол никога няма да чете Евангелието на тези души, спечелени вече за ада.

— А Девата?

— По този въпрос дискутирахме много в Ню Мексико, но всъщност не разполагаме с факти, за да го потвърдим. Нямаме доказателства за нейното явяване — като чудодейната икона на Девата, която индианчето от Гуадалупе предава на епископ Сумарага в Мексико…

— О, прочутата Дева от Гуадалупе! — възкликна кралят. — Бих искал да видя някога тази икона.

— Много художници са я копирали вече, Ваше Величество. Това е млада красива жена с благ и смирен израз, наметната със синя пелерина на звезди, която я покрива от главата до петите.

— Пак Синя дама, не е ли така?

— Да — рече колебливо братът. — Но тя се е появила преди близо сто години. През 1531 година. И то в населено място като Мексико. Защо ще се появява в онзи пуст район на Рио Гранде?

— Добре, добре — съгласи се кралят. — Кажете, какви са следващите ви стъпки по въпроса, отци?

Брат Бернардино взе думата:

— Те са две, ако благоволите, Ваше Величество. Първо, да пратим още духовници в Ню Мексико за покръстването в християнската вяра на новите ви поданици. И второ, да изпратим отец Бенавидес в Агреда, за да се срещне със сестра Мария Хесус.

— Бих искал да ме осведомявате за постигнатото от вас.

— Съвсем подробно, Ваше Величество.

— Засега — обяви някак тържествено кралят — Мемориалът на отец Бенавидес ще бъде отпечатан в моята печатница другата седмица, нали така, Гутиерес?

Икономът се раздвижи за пръв път през цялата среща. Приближи се до едно абаносово бюро, сложено между рафтовете на библиотеката, и като потърси нещо в чекмеджетата му, направи рутинна справка в един свитък.

— Ще бъдат отпечатани четиристотин екземпляра, десет, от които ще се изпратят в Рим, под надзора на Негово светейшество Урбан VIII — уточни служителят със строг глас.

— Чудесно — усмихна се брат Бернардино. — Ваше величество е добър крал и християнин.

Филип се усмихна.

---

[1] Да почива в мир (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 54

Три детонации отекнаха точно в този час в базиликата „Свети Петър“. Бяха кратки, глухи и ехото им разтърси дори изповедалнята, в която се намираха Шидив и Балди. Двамата се вцепениха. Какво ставаше? Сякаш колосалната статуя на свети Лонгин, шедьовър на Бернини, бе паднала от пиедестала в целия си петметров ръст и се бе разбила в земята. Взрив ли беше? Тътените се чуха наблизо. Бенедиктинецът отдръпна инстинктивно лице от решетката на изповедалнята и се опита да разбере откъде идват. Чуха се откъм не по-малко внушителната статуя на света Вероника. Но от мястото, където се намираше, той видя само облак прах, вдигащ се към свода.

— Атентат!… — промълви Балди, уплашен.

— Какво каза? — Монсеньор беше застинал.

— Изглежда, са взривили статуята на Вероника — подхвърли отецът.

— Не е възможно. На света Вероника?

Никой не успя да реагира. След две секунди от този облак от прах и дим изплува една жена с атлетична фигура, облечена в черно. Движеше се като котка. Тя заобиколи посетителите, които наблюдаваха сцената, и се втурна право към отец Балди и към вратата, водеща към купола.

— Минута и трийсет секунди — рече задъхано.

Бенедиктинецът залитна назад и се олюля на петите си, а бегълката имаше дори време — и сили — да каже нещо странно:

— Питай втория, Джузепе. Следвай знака.

Балди не разбра какво стана. Неговото име ли бе изрекла? И какъв е този знак? Не беше ли му казал същото и Шидив преди малко?

— Втория ли? — В миг Балди схвана смисъла на посланието. Докато извръщаше лице по посока на бягащата жена, дори успя да извика: — На мен ли го казахте? Чуйте! На мен ли?

— Втория — каза пак тя.

Това беше последното, което той чу.

В същия миг едър германски турист, въоръжен с малък сребрист Никон и облечен в ужасен тъмен анцуг, насочи светкавицата на апарата

си към един от кенотафите зад изповедалните. Неочакваният блясък обърка бенедиктинеца.

— Santa Madonna! — простена Балди, заслепен.

Жената в черно бе изчезнала за секунда. И туристът беше смаян като него. Той гледаше с недоумение своя Никон.

— Видяхте ли я? — викна му Балди.

— Nein… nein.

След това пристигнаха sampietrini-те. Появиха се, тичайки, но запазили самообладание, както се очаква от внушителната гвардия на папата.

— Отче, преследваме една жена, която побягна насам — каза офицерът на отряда, червенокос момък с луничаво лице. — Да знаете дали се е качила на терасата?

— Бегълка ли?

— Терористка — добави безупречният швейцарски страж самоуверено.

— Мина край мен… Светкавично… Но кълна се, не знам какво стана с нея. Този турист я фотографира! — отвърна Балди, заеквайки.

— Благодаря, отче. Моля, не напускайте още храма.

Стражите действаха бързо, отидоха при германеца и реквизираха филма от апарата му. После се върнаха при отец Балди, взеха личните му данни и го помолиха да не напуска временния си адрес на Виа Биксио един-два дена. Други двама мъже се втурнаха нагоре към купола. Но Балди сякаш знаеше, че ще се върнат с празни ръце.

— Може ли да ми кажете какво става тук? Отецът долови разочарованието на стражите.

— Някаква фанатичка, отче. Тук идват със стотици всяка седмица, но обикновено ги залавяме навреме.

— Разбирам.

— Тази се опита да пробие дупка в мраморния плинт[1] на Света Вероника. И то само за да остави една бележка!

Балди беше смаян. От предпазливост премълча какво му бе прошепнала терористката.

— Бележка ли? И какво пише на нея…, ако мога да попитам, разбира се?

— Нищо важно, отче — усмихна се червенокосият, който държеше въпросната хартия. — Виждате ли: „Собственост на Ordo

Sanctae Imaginis, Орден на Светия образ“. Разбирате ли нещо?
— Не, наистина.
— Повечето от тези хора искат само да ни сплашат. Луди са. Апокалиптици. Откачени, които, ако можеха, щяха да сложат атомна бомба и под креслото на папата.
— Това е… удивително.
— Ако я заловим, отче, ще ви потърсим. Ще трябва да я идентифицирате, макар че това сигурно ще ни помогне.
Швейцарецът погали, доволен, касетата с филмовата лента и я пъхна в малък джоб на гърдите си. После си отбеляза в малка тетрадка временния адрес на отец Балди в Рим, както и телефона на студиото в Радио Ватикана, и се сбогува с него с лек поклон. Всичко стана, докато двамата офицери, които се бяха втурнали към купола, се върнаха запъхтени и той ги чу да казват, свивайки рамене:
— Изчезна!
Объркан, Балди се върна в изповедалня номер 19 да потърси някакъв отговор. Но монсеньор също бе изчезнал.
Сигурно бе използвал суматохата, за да сложи край на срещата и да си тръгне, без да остави следи.
Тогава бенедиктинецът изпита странното чувство на самота.
— Не разбирам — повтори той тихо, сякаш се молеше на някого. — Нищо не разбирам.
Свещеникът остана там още няколко минути, за да си събере мислите. Какво значеше всичко това? Случайно ли бе, че и „свети Йоан“, и тази непозната му казаха в рамките на няколко секунди да следва знаците? Облаците прах, бегълката, която изчезна в миг, туристът, който едва не го ослепи, и това изречение: „питай втория“, отправено към него („че към кого другиго?“) всичко се въртеше в ума му като кадри от спортно предаване.
„Какъв знак?“ — помисли си Балди.
Потиснат, той прекоси двайсетте метра, делящи го от въпросната петоъгълна колона. Имаше малко време да хвърли бърз поглед на щетите, причинени от атентата, преди sampietrini-те да оградят с кордон района. Но щети почти нямаше, мраморният плинт на пиластъра на Вероника не бе пострадал изобщо, само надписът, който Урбан VIII бе заповядал да издълбаят през 1625 година най-долу, бе леко почернял.

— Колко странно — рече си Балди. — Нали Урбан VIII беше папата, на когото Бенавидес изпраща Мемориала си? Това ли е знакът?

Изпълнен със съмнения, „евангелистът“ се разходи наоколо и стигна до внушителния балдахин, изработен от Бернини. Беше невероятна творба. Бе чувал, че скулпторът го направил, когато бил едва на двайсет и пет години. Трябва да е бил някой от хората, докоснати от Божия пръст, помисли си той. И там, впечатлен от тази красота, той вдигна поглед към купола и помоли Всевишния да му помогне да види щастливия знак.

Не би могъл да предположи, че с това движение ще разреши загадката.

Балди прокара разсеяно поглед надолу, към основата на този небесен отрязък, и го спря на орнаментите му. Гледката на гениалната творба на Микеланджело беше неповторима. Сводът с диаметър 42 метра и височина 136 метра бе най-големият в християнския свят. Там бяха четиримата евангелисти. Авторите на четирите най-важни текста в Новия завет. Матей държеше перо, дълго метър и половина. И голямо колкото загадката около смъртта на неговия „Матей“, Луиджи Корсо…

— Domine Nostrum! — възкликна отецът, получил проблясък. — Било е под носа ми!…

Образите на четиримата сякаш се смееха от овалните си рамки, високи осем метра.

— Разбира се! Какъв глупак съм! Вторият евангелист е знакът! Моят знак!

---

[1] Четвъртита плоча в основата на колона. Б. пр. ↑

ГЛАВА 55

След аудиенцията при краля на Испания отец Бернардино се почувства някак странно. Дребният и неспокоен главен настоятел остана с чувството, че интересите му са застрашени, и на излизане от двореца сподели това с брат Алонсо.

— Откъде може да му дойде наум на Негово величество, че Синята дама е Девата? — размишляваше той на глас.

— Логично е, отче. И вие го казахте: дамата била загърната в синя пелерина — като Девата от Гуадалупе; носела бели одежди като нея… и дори се спускала от небето като нея. И аз бях склонен да защитя тази идея. И все пак, следвайки вашите инструкции и тези на архиепископа на Мексико, защитих хипотезата за францисканката, която се раздвоява.

— И продължавайте да го правите! Ако кралят, йезуитите или доминиканците успеят да обърнат така нещата, че да накарат всички да повярват, че Девата е тази, която се явява, тогава сбогом на претенциите на францисканците! Разбирате ли?

— Предпочитам да ми обясните, отче.

— Много просто — рече брат Бернардино шепнешком. — Ако не успеем да убедим Негово величество, че причината за приемането на вярата ни в Ню Мексико е францисканска монахиня подпомогната от Божието провидение, утре може да възложат покръстването на земите ни отвъд океана на друг орден. Знаете колко повратна е волята на кралете. Но има и нещо друго добави той. — Ако идеята, че тези покръствания са дело на Девата от Гуадалупе, се разпространи, бъдете сигурен, че след по-малко от седмица и доминиканците ще поискат от краля да се намесят. А после и Орденът на йезуитите. И може да загубим завинаги първенството си в Америка! Сега ясно ли ви е?

— Разбира се, отче. Ако се е явила Девата, покръстването в Ню Мексико ще стане общо дело; а ако е монахиня францисканка, то ще остане само в наши ръце. Не се тревожете. Всичко ми е ясно.

Като прекосиха вътрешните дворове, отците бяха отведени до портата на двореца. Оттам те поеха по уличките на столицата към манастира „Свети Франциск“.

— Като получим първите екземпляри от вашия Мемориал, искам да отидете в Агреда и да разпитате сестра Мария Хесус.

Острият тон на настоятеля прозвуча по-строго от обикновено.

— Ще ви дам писмена заповед, за да говорите с монахинята, и ще ви кажа някои неща за нея, за да сте подготвен.

— Подготвен ли?

— Сестра Мария Хесус е жена със силен характер. Тя получи разрешение да стане игуменка, преди да е навършила необходимата възраст, и се радва на добра репутация в епархията. Няма да ви е лесно да я убедите да работи за нашите интереси…

— Всъщност — прекъсна го брат Алонсо, докато вървяха нагоре към Пласа Майор — може би няма да стане нужда. Може все пак тя наистина да е преживяла тези билокации…

— Да. Но не трябва да рискуваме. Когато се запознах с нея, бях много по-млад и разбрах, че е от онези истински мистички, които никога не биха излъгали съзнателно. Нали разбирате.

Брат Алонсо поклати отрицателно глава.

— Какво искате да кажете с това „истинска мистичка“?

— Вие, разбира се, не знаете историята на семейството ѝ. Сестра Мария е дъщеря на семейство с добро положение, което се разорява, и преди няколко години родителите ѝ решават да се разделят по странен начин. Баща ѝ — Франсиско Коронел, постъпва в манастира „Сан Хулиан“ в Агреда, а майка ѝ превръща фамилната къща в манастир, получавайки неочаквано бързо необходимите разрешения.

— Виж ти…

— Интересното е, че епископът на Тарасона, монсеньор Диего Йепес, дава дори по-рано първо причастие на малката Мария Хесус, когато тя е само на четири години.

— Монсеньор Йепес ли? — изненада се Бенавидес. — Биографът на света Тереза де Хесус, голямата мистичка?

— Представете си. Йепес вижда още тогава, че момиченцето има мистични способности, което също не е странно.

— Така ли?

В този час по пладне центърът на Мадрид беше пълен с хора. Разговаряйки, брат Алонсо и настоятелят прекосиха Пласа Майор, като си проправяха път сред продавачите на хляб и на платове.

— Майка й — Каталина де Арана, също е изпадала в състояния на транс и е чувала „гласа на нашия Господ“. И всъщност точно тя, следвайки заръките на този глас, насочва мъжа си към монашеския живот. По-късно идват виденията й в килията, странните светлини, ангелите… и какво ли още не!

— Ангели ли?

— Да. Но не онези ангели с криле, а хора от плът и кръв със странни възможности. Когато отидох в Агреда за първи път, самата сестра Каталина ми разказа как в началото на строежа на манастира, през 1618 година, там се появили двама младежи, които почти, без да ядат и да пият и без да искат надница, работели от тъмно до тъмно на строежа.

— И какво общо имат те с ангелите?

— Ами това например, че спасили много работници от падане и от наранявания вследствие на срутванията. Освен това станали много близки с Мария Хесус точно през периода от 1620 до 1623 година, когато тя имала най-силните си мистични преживявания…

— Това наистина е интересно.

— Интересно ли? Кое е интересното, брат Алонсо?

— Ами спомням си какво ми казаха братята в Ню Мексико, които проучваха появленията на Синята дама сред хуманите. В доклада си те твърдяха, че тази жена им говорела за някакви „хора от небето“, способни да живеят незабелязано сред нас и да вършат какви ли не странни неща.

— Какви неща?

— Всякакви, отче. Дори казала, че точно тези ангели я пренасяли по въздуха.

— За бога, брат Алонсо. Проучете непременно този въпрос. Това, че сред нас може да се крият ангели и да пренасят хора по въздуха, не ми дава мира. На Светата инквизиция също, повярвайте.

ГЛАВА 56

Набитата фигура на Хема Хименес, който преди няколко дни го поучаваше пред крайпътната табела на Агреда, не излизаше от ума на Карлос. Докато се настаняваше на място 33-С на „Боинг-767“ на Американ Еърлайнс, с който щеше да лети до Лос Анджелис, той си мислеше как бе стигнал дотук. Този низ от събития, съвпадения, открития и случайни срещи беше невероятен.

„Вярвам в съдбата — повтаряше призракът от спомените му с глухия глас на фотографа. — И понякога тя ни подема със силата на ураган“.

Карлос се размърда, „…със силата на ураган“.

Предния следобед, след като напусна кабинета на дон Енрике Валиенте, Карлос се обади на директора на списанието Мистерии. Хосе Кампос, свикнал вече с номерата на най-добрия си журналист, се съгласи в последния момент да му отпусне двеста и петдесет хиляди песети за билет до Лос Анджелис. „Най-добре да донесеш някоя хубава история — заплаши го той не много убедително. — Или две“.

Но този път Карлос не се боеше от провал. Беше странно.

Този низ от синхронности му вдъхваше усещането за сигурност. За доверие в собствената му звезда. А оттам до вярата имаше само една крачка.

Потънал в мисли, той не забеляза, че самолетът е почти празен. Беше сряда. И месецът не беше подходящ за почивки. Затова редицата от седалки пред него беше приятно празна. Но Карлос мислеше за друго. Всичко — от отиването му първо в Агреда, а после в Билбао, до качването му в този самолет — бе станало много бързо. Едва ли не сякаш тези събития — дори и кражбата в Националната библиотека — бяха описани много по-рано и той само играеше по предварително зададен сценарий. „Какво ли не бих дал да се запозная с автора на либретото на тази опера!“, помисли си. Чувстваше се, както в детството си, когато преписваше абсурдни фрази с друг почерк, имитирайки буквите от тетрадките Рубио.

Как да си обясни например, че директорът на списанието го пращаше отвъд океана, без да му иска никакви обяснения? Никак!

Но всъщност това лесно разрешение на нещата го тревожеше. Дори от Интерпол не бяха възразили да му помогнат. В ръчния си багаж носеше факс от директора на отдел „Престъпления държавно имущество“ на ФБР в Лос Анджелис — Майк Шеридън, с когото имаше насрочена среща само след двайсет и четири часа. Но вместо да го успокои, всичко това го караше да се чувства неловко, сякаш бе манипулиран. Въпросът беше от кого. И защо.

Каква висша сила го пращаше в Съединените щати по следите на някаква жена, чието единствено престъпление беше, че попитала в неподходящ момент за един откраднат документ. Вероятността тази „следа“ да е просто илюзия беше много голяма. Макар че с благословията на директора си и със самолетните билети в ръка — вече нямаше връщане.

„Със силата на ураган“.

Карлос прошепна тази фраза за трети път. И без да отваря очи, затвори бележника си и книгата, която четеше. Беше написана от един психолог от Принстън, някой си Джулиан Джейнс, който се опитваше да обясни научно някои от най-важните мистични явления в историята.

— Мистици… Откачени! — изсумтя той.

Самолетът с мотори „Прат & Уитни“ се носеше леко над Атлантическия океан, над нивото на полет 330, а командирът съобщаваше на пътниците, че са прелетели над Азорските острови на юг.

— През следващите десет часа ще изминем почти осем хиляди километра до летище Далас-Форт Уърт, Тексас — съобщи той, — а след това още две хиляди до крайната ни цел, Лос Анджелис. Пожелавам ви приятен полет.

Отпуснат удобно в креслото си в туристическата класа, Карлос обмисляше тази информация: тези осем хиляди километра представляваха горе-долу разстоянието, което майка Агреда трябва да е изминавала в състояние на билокация. Значи преди три века по време на транс тази жена е прекосявала по шестнайсет хиляди километра — почти половината от обиколката на света. За да направи същото, на него му трябваха девет часа и това ужасно технологично изобретение.

— Невъзможно. Просто е невъзможно — прошепна той. Пое си дълбоко дъх, преди да се унесе в сладка дрямка. Ако беше така спокойно, помисли си, щеше да поспи поне докато прелетят над

Флорида. Отвърза връзките на ботите си, откопча яката на ризата си и като свали леко облегалката на креслото, се покри с одеялото, опитвайки се да заспи.

Пожела си спокоен сън.

След секунда усети, че някой сяда в креслото до него. „При толкова свободни места точно тук ли трябва да сядат“, помисли си. Щеше да се размърда и да обърне гръб на натрапника, когато един нежен женски глас със силен италиански акцент го спря:

— Няма невъзможни неща, Карлос. Тази дума не съществува в речника на Бога.

Журналистът облещи очи. Надигна се, стреснат, и се взря в съседката си.

— Ние…? Познаваме ли се? — заекна той.

У жената, заела съседното кресло, имаше нещо хипнотично. Беше мургава. Правата й коса бе събрана в опашка, която подчертаваше красотата на благото й като луна лице. Блестящите й зелени очи го гледаха с любопитство. Носеше вълнен пуловер, черен и прилепнал. И ако трябваше да познае националността й, Карлос би казал, че е неаполитанка.

— Дали се познаваме? Ти мен — не. Поне не лично. Но и това не е важно.

Какво беше странното у тази жена? Метаболизмът на Карлос бе нарушен: сърдечният му ритъм стигна до 120 удара в минута, а повишеният адреналин го накара да се разтрепери от главата до петите. Тук, на 37 000 стъпки над морето, с температура навън от осемдесет градуса под нулата, само тембърът на гласа й бе докарал сърдечната му дейност до предела. И то за секунда!

— Чувал ли си за Програмиста? — запита го пътничката.

— Програмиста ли?

Карлос знаеше за какво говори тя. Разбира се. За последно го бе споменал онзи стар професор по математика, с когото се запозна преди няколко седмици. Но реши да поклати отрицателно глава. Сякаш прочела мислите му, жената се усмихна:

— Той е написал този сценарий. Нали искаше да се запознаеш с него?

Журналистът преглътна.

— Но откъде…?

— Откъде знам това ли? — Младата жена подсвирна загадъчно и се намести на облегалката. — Знам също какво ще правиш и в Лос Анджелис. И че ни преследваш.

— Преследвам… ви?

— Да. Не помниш ли? Преди няколко дни реши да „тръгнеш по следите на Програмиста“. Всичко започна с медальончето, което носиш на врата си. Което намери пред вратата на редакцията.

Карлос го докосна, а тя продължи:

— Този медальон е мой, Карлос.

Той пребледня.

— Твой ли?

— Оставих го там, за да те примамя да стигнеш, където си днес. Мислех, че си готов за това.

— Но коя си ти?

— Наричат ме по различни начини. Но за да разбереш, ще ти кажа, че съм ангел.

Карлос дръпна верижката със Светия лик, за да се увери, че е буден. Златото се впи във врата му. Книгата, която затвори преди малко — Зараждане на съзнанието в кризата на бикамерния ум, беше смел опит да се обясни точно произходът на „гласовете в главата“ и религиозните видения в историята. Той току-що бе прочел, че велики библейски пророци — като Мохамед и шумерския герой Гилгамеш или стотиците християнски светци — са имали видения, в които са бъркали действителността с халюцинациите заради обикновен неврологичен проблем. Джулиан Джейнс твърдеше, че до 1250 година преди Христа мозъкът на тези мъже е бил разделен на две части, които от време на време са „говорели“ помежду си, и така се родил „митът“ за божествените гласове. Но пророците били хора с примитивна мозъчна маса. Затова, когато дясното и лявото полукълбо на човешкия мозък се развили достатъчно и се свързали помежду си, гласовете напълно изчезнали…, а с тях и древните богове.

А той?

Какво ставаше с него?

— Ти си ангел. Добре. — Карлос се опита да успокои сърцебиенето, което все още усещаше в гърдите си.

— Изненадан ли си?

Жената го докосна по врата и той усети гладката топла кожа на ръцете ѝ. Внимателно пое медальончето и нежно го погледна.

— Платното на Вероника… — рече тя. — Това е една от любимите ми икони.

— Да кажем, че ти вярвам — прекъсна я журналистът. — Че си оставила медальона на пътя ми, за да предизвикаш интереса ми към всичко, което се случва с мен. Но каква е тогава твоята роля в това? Защо така, изведнъж, се явяваш пред мен?

— Работата ми е да опазя една стара тайна, до която само един човек преди теб се добра, без да иска.

— Не може да бъде.

— Казва се Алонсо де Бенавидес. И аз се мъча да опазя тайната му, за да не попадне в неподходящи ръце. Колкото до това защо се явявам тук…. — Тя се поколеба. — Знам, че няма да ми повярваш.

— Опитай. Щом повярвах, че си ангел, значи мога да приема всичко.

— Въпреки че те докосвам, въпреки че ме виждаш тук — каза тя, — всъщност аз съм проекция. Двойник. Билокиран образ.

— Наистина ли?

— Знаех, че няма да повярваш. В този момент друга част от мен е в Рим. Готви се да отиде на аерогара „Леонардо да Винчи“ и да вземе самолета за Испания.

— Да бе!

Жената не се смути от недоверието, което проявяваше нейният събеседник.

— Скоро ще се увериш, че съществуваме. Това е въпрос на време.

— „Че съществувате“? — запита Карлос.

— Хайде, Карлос! — Зелените очи на жената заискриха. — Да не мислиш, че работя сама? Нищо ли не си чел за ангелите? Такива като мен предупредиха Йосиф в съня му какво крои Ирод за жена му и сина му. Действаме много внимателно, прониквайки в психиката. Но Яков се впусна в ръкопашен бой с един от нашите и му счупи крака. Пише го в Библията. А Аврам ни нахрани. В Содом дори се опитаха да се погаврят с нас, защото им се сторихме красиви. От плът и кръв. Не си ли чел Светото писание?

Карлос беше смаян.

— И защо ми казваш това?

— Първо, за да разбереш, че съществуваме. Нали ме виждаш. Макар и билокирана, съм реална като теб — усмихна се отново тя и го докосна пак по врата. — И второ, защото смятаме, че ще ни помогнеш да опазим тайната.

Журналистът се размърда на мястото си.

— Какво те кара да мислиш така?

— Всичко съвпада, приятелю. Ти се докосна до тайната ни в Италия, когато се срещна с отец Балди. Там се запознахме с теб.

— Хроновизията ли?

Тя кимна. Порой от спомени се отприщи в съзнанието на Карлос. Как отиде на остров Сан Джорджо Маджоре. Как Хема притесняваше Джузепе Балди със снимките си. А той се мъчеше да насочи събеседника си към въпрос, по който отецът не искаше да говори изобщо от двайсет години. А после — репортажът му. Как го хвалеха читателите. Силното му желание да узнае повече…

— След срещата ти с Балди разбрахме, че си по-особен. На пръв поглед си неверник, Карлос, но дълбоко в себе си имаш огромното желание да повярваш. Така че насочихме твоите търсения в областта на трансценденталното по посока на нашите интереси.

— Насочили сте?

— Например: защо, мислиш, позвъних на отец Техада в Билбао в нощта, когато влязохме в Националната библиотека, ако не за да ти дам следа, по която да тръгнеш?

Карлос потръпна.

— Не се притеснявай. Правим това от векове.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Жената го погледна отново с изумрудените си очи. — Точно нашите гласове чуваха Константин, Джордж Вашингтон, Уинстън Чърчил и много други в най-решителните моменти от Историята. Прочети биографиите им и ще откриеш алюзиите за тези просветления. Ние поведохме и Мойсей, когато тръгна от Египет, ние вдигнахме Илия и Йезекиил във въздуха и дори почернихме небето над Йерусалим, когато Исус умря на кръста.

— А синхронностите? Невъзможните съвпадения?

— Те са нашият специалитет! Много ги обичаме, Карлитос!

Журналистът отново усети онази странна тръпка по гърба си.

Само Хосе Луис го наричаше така. Човекът, който пръв му заговори за синхронностите на Юнг. Нима тя знаеше и това?

— Но аз мислех, че ангелите са безплътни… — възрази той.

— Много често срещана грешка.

— И защо си дошла при мен?

— Думата ангел, приятелю, идва от гръцкото *αγγελος*, „вестител“. Така че всъщност идвам да ти предам едно послание.

— Послание ли?

— В тази папка носиш информация за Линда Мейърс, доктор от Лос Анджелис, която преди четирийсет и осем часа позвъни по телефона в Националната библиотека да пита за един откраднат ръкопис.

Карлос реши да я изслуша.

— Всъщност трябва да знаеш, че тя не е главната ти цел. Дойдох да ти спестя време.

— Мейърс не е моята цел?

— Да. Запиши си името, което трябва да търсиш. То е Дженифър Нарейди. Тя, а не докторката, ще ти помогне да разрешиш случая. От известно време проникваме в сънищата й и подготвяме всичко за срещата ти с нея.

Ангелът изрече бавно по букви името и Карлос си го записа.

— Тя пази тайната. Но не го знае.

— Но как е възможно? — Карлос още усещаше колко силно тупти сърцето му. Това го принуди да надраска името с ужасни букви. Записа го в бележника си с коркови корици, сякаш това бе последното, което щеше да направи този ден.

— Питаш как е възможно ли? Да кажем, че й предадох тайната само за да попадне у теб. Странно ли ти се струва?

Тя стана, пъхна в джоба на черната си пола медальона, който журналистът носеше досега, и като се извини, че се връща на мястото си, се отдалечи по пътеката към първа класа на самолета.

И тогава той ги видя.

Сърцето му се разтуптя отново и пулсът му се ускори.

Тази млада жена, облечена цялата в черно, носеше червени мокасини!

ГЛАВА 57

Трудно можеш да изчислиш разликите в часовото време, когато летиш на повече от десет хиляди метра височина и просичаш въображаемите земни меридиани с деветстотин километра в час. Всяка от тези линии, разположени на разстояние от 15 градуса на картата, сочи един час разлика спрямо предходната. Така че би могло да се каже, че на пет меридиана разстояние между Боинг-767 на Американ Еърлайнс и плажа Венис в Калифорния Дженифър Нарейди получи още едно парченце от пъзела, в който не знаеше, че участва.

Този път мисълта ѝ летеше в посока, обратна на посоката на Карлос. Към Испания.

ГЛАВА 58

АГРЕДА, СОРИЯ 30 АПРИЛ 1631 Г.

Бенавидес остана повече от шест месеца в Мадрид, в кралството на Хабсбургската династия, занимавайки се с все по-обемистата си кореспонденция и с грижите, възникнали от успеха на Мемориала. По коридорите на двореца не се помнеше подобна възбуда и тя бе за сметка на горкия отец, тъй като купищата писма, поздравления и неочаквани ангажименти го принуждаваха да се застоява повече от предвиденото в двореца.

Бюрокрацията в столицата забави проучването му по „случая със Синята дама“ и това го угнети. Но дворцовите интриги, най-вече тези на доминиканците, които се мъчеха да убедят краля да провери цифрите на покръстените в Ню Мексико, го държаха нащрек. Бенавидес обаче бе все така решен да се бори за интересите си. Той знаеше, че „господарските хрътки“, domini canes, искаха да пратят свои мисионери в Рио Гранде и да му попречат да пожъне цялата слава от покръстванията.

Но плановете им се провалиха.

За щастие през април 1631 година брат Алонсо получи необходимите документи и разрешителни, за да напусне Мадрид и да продължи делото си. Резултатите от работата му щяха да пресекат завинаги домогванията на доминиканците. Беше му разрешено да посети манастира „Консепсион“ в Агреда и да разпита игуменката, като се задължаваше да напише доклад за проучванията си.

Това вдъхна още кураж на португалеца.

На 30 април сутринта конете, теглещи скромната кола на Бенавидес, облицована с дърво, украсено с обшивки от мед и лято желязо, препускаха в галоп през мрачните поля на Сория към полите на Монкайо. В нея бившият пратеник на Светата инквизиция в Ню Мексико довършваше подготовката си.

— Значи вие сте били изповедник на майка Агреда, преди тя да стане игуменка…

Тресящата се кола друсаше отец Себастиан Марсиля. Коремът му подскачаше насам-натам по волята на кочияша. От доста време вече отец Марсиля се мъчеше да понася стоически това, затуй не му бе трудно да отговори с подходящото изражение:

— Така е, братко Алонсо. Всъщност аз писах на архиепископа в Мексико и го предупредих какво може да стане, ако се проучат северните райони.

— Така ли? Какво имате предвид?

— Вече знаете: да бъдат открити нови владения — като тези на племената тидан, чилиескас, карбукос или хуманос.

— А, значи вие сте били?

Кръглото лице на отец Марсиля засия от удоволствие.

— Предупредих Негово преосвещенство Мансо-и-Сунига, че има такива райони и ако сте чели писмото ми, сигурно ви е направило впечатление, че приканвам да се проучи дали по тези земи няма следи от нашата вяра.

— И разбира се — заключи Бенавидес, — сте получили тази информация от майка Агреда.

— Естествено.

— А как се осмелихте да нарушите тайната на изповедта?

— Всъщност това не беше изповед. Беше покаяние, изречено от една млада монахиня, която не знаеше какво става с нея, но то не би могло да послужи изобщо като източник на точни сведения. Повярвайте, никога не й опростих „греховете“ по география.

— Виж ти… — отвърна брат Алонсо. — Трябва да ви кажа, че от всички тези владения познавам само това на хуманите, намиращо се на североизток от Рио Гранде. И нито един францисканец или войник на Негово величество не знае още нищо за останалите.

— Нищо ли? — запита, озадачен, отец Марсиля.

— Нищичко.

— Може би не е толкова странно. Ще имаме време да изясним тези неща със самата игуменка в Агреда, която ще ни каже всичко, което я питаме.

Брат Алонсо де Бенавидес и управителят на манастирите в района на Бургос — Себастиан Марсиля, си допаднаха веднага.

Марсиля се бе качил в колата на ветерана пазител от Ню Мексико в Сория и оттогава двамата бяха прекарали заедно няколко часа, необходими както да съгласуват въпросите, които смятаха да зададат на монахинята, така и да уточнят границите на правомощията си.

Имаха толкова много и така важни неща да си кажат, че никой от двамата не забеляза нито промените в пейзажа, нито очертанията на селищата, през които минаваха, нито дори това, че скоро щяха да пристигнат.

На пръв поглед Агреда се очертаваше като спокойно кътче във високите земи на Кастилия, подстъп между кралствата на Навара и Арагон и кръстопът за животновъди и земеделци. Както във всяко гранично селище, малкото местни благороднически фамилии и религиозните ордени бяха единствените постоянни отправни точки. И манастирът „Консепсион" беше една от тях.

В този манастир, открит наскоро, всичко бе готово за предстоящото събитие. Монахините бяха постлали дълъг пурпурен килим между пътя за Восмедиано и портата на църквата и дори бяха сложили маси със сладки, вода и малко, но хубаво вино за разтуха на изтъкнатите си гости.

Благодарение на разрешението, издействано от отец Марсиля, цялата общност чакаше делегацията отвън. Там всички се молеха и пяха цяла сутрин, обхождайки пътя на кръста покрай външната стена, подкрепяни от нарастващия брой енориаши, които вече знаеха каква важна делегация очакват.

Затова, когато колата на Бенавидес спря пред червения килим, сред насъбралите се се възцари благоговейна тишина.

Гледана от колата, картината не можеше да бъде по-красноречива: подредени в две редици, начело с един францисканец и една сестра, за която скоро предположиха, че трябва да е майка Агреда, монахините чакаха с нетърпение. Както повеляваше правилото на света Беатрис де Силва от 1489 година, всички носеха бели одежди, сребърен скапуларий с иконата на Девата, черен воал на главата и онази внушителна синя пелерина…

— Господ да ни е на помощ! — измърмори отец Бенавидес още щом стъпи на земята и хвърли поглед на пейзажа.

Неочакваната му жалба изненада спътника му. Марсиля се уплаши.

— Добре ли сте, братко?

— Отлично. Само дето тези равни местности, тези засети долини и тези сини одежди сякаш са отражение на земите, които напуснах отвъд морето. Сякаш вече съм бил тук!

— Omnia sunt possibilia credenti — отсъди Марсиля. — „За вярващия всичко е възможно“.

Приемът бе по-кратък от очакваното. След като слязоха от колата сред молитвите и коленопреклонението на монахините францисканецът, който беше със сестрите, му се представи като брат Андрес де ла Торе, изповедник на сестра Мария Хесус от 1623 година и монах от близкия манастир „Сан Хулиан“. На пръв поглед изглеждаше с благ характер. Беше кокалест, с крив нос и големи като камбани уши, придаващи му вид на гризач. Колкото до майка Агреда, тя изглеждаше съвсем различно: имаше бяла като мляко кожа, издължено, леко розовеещо лице големи черни очи със сивкави зеници, които придаваха на погледа й едновременно сдържаност и сила.

Бенавидес беше впечатлен.

— Бъдете добре дошли, Ваши преподобия — каза тя. И почти без пауза добави: — Къде желаете да ме разпитате?

Гласът на предполагаемата Синя дама прозвуча суховато. Сякаш не й се нравеше, че трябва да дава отчет за интимните си преживявания на някакъв непознат.

— Мисля, че църквата е подходящо място — промълви Марсиля, спомняйки си времето, когато служеше на това място. — Там може да се влезе, без да се нарушават правилата, и да се сложи една маса със свещи, мастило и всичко необходимо. Освен това така самият Господ ще ни е свидетел.

Бенавидес прие предложението на драго сърце и изчака какво ще каже игуменката.

— В такъв случай утре сутринта, точно в осем часа, всичко ще е готово за вас.

— Ще се явите ли в този час?

— Да, щом волята на главния настоятел и на моя изповедник е такава. Искам да отговоря по-скоро на въпросите ви и да разсея съмненията, довели ви тук.

— Вярвам, че няма да е така болезнено, както си мислите сестро — рече португалецът.

— И разпването на нашия Господ е било болезнено, но то не го прави по-малко необходимо за спасението на човечеството, отче.

Отправяйки се към манастира, сестрите изведнъж подеха Gloria in Excelsis Deo и това позволи на Бенавидес да не отговори на

забележката й.

— А сега, ако позволите — извини се майка Агреда, — трябва да се приберем, за да отслужим вечернята. Заповядайте на закуската, която сме приготвили. Брат Андрес се е погрижил да се подслоните в манастира „Сан Хулиан“.

И като каза това, тя влезе в манастира.

— Жена с характер.

— Без съмнение, отче Бенавидес. Без съмнение.

ГЛАВА 59

На Карлос му трябваха няколко минути, за да се съвземе. Не би могъл да каже защо, но близостта на тази жена го бе смутила дълбоко. Ангел ли? И какво от това? Тя сякаш знаеше всичко за него! Затова пък той не знаеше нищо за нея.

Ако, както подозираше, италианката, която се бе опитала да унищожи страниците от книгата на Кастрильо, и този ангел бяха едно и също лице, може би тя знаеше нещо за Мемориала. Всичко изглеждаше някак странно свързано!

Той стана от място 33-С и с големи крачки отиде в сектора за първа класа. Не я видя.

— Мургава жена, облечена в черно, с червени обувки ли? Стюардесата поклати глава, озадачена.

— Съжалявам, господине. На борда има само трийсет пътници. И в първа класа няма никого. Мога да ви уверя, че пасажерка с подобно описание не се е качвала в самолета.

„Ангел?“

През останалата част от полета Карлос остана буден. А сега какво, нима някой щеше да му повярва?

ГЛАВА 60

Преди да тръгне за международното летище „Леонардо да Винчи“, отец Джузепе Балди се отби в участъка на sampietrini-те. Вече бе открил знака, който го насочваше към следващата му стъпка, въпреки че засега предпочиташе да запази мълчание. Но все пак искаше, преди да напусне Ватикана, да реши един малък проблем. Не му беше никак трудно да открие кабинета на Уго Лоти, червенокосия мъж с лице на тиква, с когото бе говорил в базиликата предния следобед.

Капитан Лоти бе готов да отговори на всичките му въпроси. За съжаление през двайсет и четирите часа, изминали от инцидента, той не бе успял да изясни обстоятелствата около атентата срещу колоната на света Вероника. Швейцарската гвардия беше все така в пълно неведение и не знаеше какъв може да е мотивът за инцидента с такава творба на изкуството.

— Случаят е доста странен — заяви офицерът, поглаждайки кафявата си папка. — Бомбите са поставени в три слаби точки в конструкцията на колоната с точност, която ни кара да смятаме, че става въпрос за професионалисти. Но същевременно всичко е било замислено така, сякаш изобщо не са искали да повредят паметника.

— Искате да кажете, че тази жена не е имала намерението да руши нищо, а само да привлече или да отвлече вниманието от нещо?

— Да, така изглежда.

— Май не сте много сигурен.

— Вижте, отче, всяка година има по пет-шест опита за нападение на някоя от триста деветдесет и петте статуи в базиликата „Свети Петър“. Пиета е най-уязвимата, но никога не са посягали на Света Вероника, по-незначителна творба на Франческо Моки, без особена стойност…

— Може би не са искали да разрушат точно статуята. Може да е бил символичен акт. Мислили ли сте за това?

Капитан Лоти се залюля във фотьойла си и отвърна на посетителя си някак заговорнически:

— Да не би да криете нещо, което трябва да знам, а?

— За съжаление, не — отвърна Балди. Не очакваше такъв въпрос, затуй се поколеба.

— А сега ми се струва, че вие не сте много сигурен, отче.

— Проучих историята на тази колона, но не открих нищо — оправда се свещеникът. — Както сигурно знаете, проектирана от Браманте, но когато Юлий II възлага строежа на купола на Микеланджело, същият променя проекта и я прави по-солидна. Така се получават „кухини" за укриване на съкровища.

— Наричате светите реликви съкровища? — Офицерът го погледна, усмихнат.

— Всъщност във въпросната колона се пази оригиналното платно на Вероника, с което, както се предполага, Исус е избърса потта си по пътя към Голгота. Някои дори смятат, че в тези петна виждат отпечатък от лика на Месията.

— А знаете ли нещо за този Орден на Светия образ?

— Нищо.

— Тогава защо дойдохте при мен, отче?

„Евангелистът" изправи гръб.

— По две причини: първо, за да ви кажа, че днес заминавам от Рим, но можете да се свързвате с мен чрез Държавната канцелария. Там ще знаят винаги точно къде се намирам. И второ. — Той се поколеба. — …за да ми кажете, ако можете, дали филмчето, което конфискувахте в базиликата, ви даде някаква следа.

— А, това е друга голяма загадка! Вчера естествено проявихме лентата в нашата лаборатория и на последната снимка се появи нещо много странно…

Швейцарецът затърси в папките и извади снимката.

— А, ето я. Виждате ли?

Балди я взе в ръце. Беше копие 15×20 сантиметра, на матова хартия. Разглежда я внимателно няколко секунди. Снимката беше дефектна и мътна. В долната част се забелязваше мраморният под на базиликата и някъде в дъното — върховете на едни червени мокасини, съвсем нови. Но най-интересното не беше това, което се виждаше на пода, а нещо в средата в левия крак на снимката.

— Какво мислите, че може да е?

— Нямам никаква представа, капитане. Вече ви казах в базиликата, че светкавицата на фотоапарата ме заслепи и не можах да

видя накъде побягна жената. А и не бях забелязал — усмихна се той, — че е носела такива странни обувки.

— Но как ще ви заслепи един такъв апарат, отче? — възрази капитанът.

— Знам. Дори притежателят му се стресна от блясъка. И ако към тази подробност добавим сега и снимката, всичко става много сложно. Не мислите ли?

„Евангелистът“ посочи низ от странни светли петна по цялата снимка, пръснати като следи от комета. Попита капитана какво мисли за тях. Но той не знаеше какво да отговори.

— Може би са пламъците на някакви свещи, които при експозицията…

— Но, капитане — възрази Балди, — нали казахте, че бил апарат с вградена светкавица, а при тях няма подобно нещо.

— Тогава може да е от лещата.

— Но тези петна щяха да излязат на всички снимки. Не мислите ли?

— Прав сте — призна той. — Върху нито една от другите снимки не се виждат такива петна и за тях няма обяснение. Вчера следобед лейтенант Маланга увеличи тази част от снимката на компютъра, но не откри нищо зад петната. Те са просто лъчи.

— Лъчи, невидими за човешкото око, капитане. Бенедиктинецът намести очилата на носа си, преди да продължи:

— Колкото и да ви е странно, знаете ли на какво ми приличат?

— Кажете.

„Евангелистът“ се усмихна широко, сякаш се готвеше да смае мъжа с лице на тиква.

— На криле на ангел, капитане.

— На ангел ли?

— Нали знаете, онези същества от светлина. Ангелите, които според Светото писание ни се явяват, за да ни донесат някоя вест, някое послание от Всевишния. Някой знак.

— А, ясно — отвърна Уго Лоти неохотно. — Но ангел в „Свети Петър“…

— Мога ли да я взема?

— Снимката ли?… Защо не. Имаме негатива.

ГЛАВА 61

През последните десет години животът на Синята дама бе подчинен на желязна дисциплина. И в края на този ден, изглежда, нямаше да е по-различно.

Щом слънцето залезе, към осем вечерта, почти без да хапне на вечеря, сестра Мария Хесус се оттегли в килията си да осмисли станалото през деня. Правеше го винаги безмълвно, без да обръща внимание на заниманията на сестрите, потънала в състояние, което изглеждаше на всички скръбно и жалко.

Монахинята се моли до девет и половина, паднала ничком на пода в килията, покрит с плочи. След това се изми със студена вода и легна да дремне на една груба дъска, опитвайки се да не мисли за болката в натъртените си вече ребра.

Към единайсет часа, когато другите монахини се бяха затворили вече в килиите, сестра Мария Хесус се подложи, както обикновено, на „изпитанието на кръста“. Беше нещо ужасно. В продължение на час и половина тя се самобичуваше и удряше с мисълта за страстите и смъртта на Господа Исуса Христа; след туй нарамваше железен кръст, тежък петдесет килограма, с който се влачеше на колене, докато не падне, изнемощяла. А после, като се съвземеше след кратък отдих, окачваше кръста на стената на килията и увисваше на него за още трийсет минути.

Сестра Пруденсия я викаше среднощ, към два часа, да слезе за първата утринна молитва, която обикновено продължаваше до четири часа. И тя винаги отиваше. Независимо дали имаше треска, дали беше болна или с рани. Но този ден, точно този ден предпочете да остане на горния етаж. Искаше да скрие безпокойството си от това, че след няколко часа комисия от духовници ще я подложи на разпит.

На двеста крачки оттам, в манастира „Сан Хулиан“, последната нощ на април мина по-спокойно. Точно в седем часа отците Марсиля и Бенавидес бяха приключили вече с молитвите и бяха закусили скромно с плодове и хляб. Те имаха достатъчно време да вземат и пергаментовите свитъци, на които щяха да записват отговорите на майка Агреда.

— Милост, майко Божия, милост.

Тревожният глас на сестра Мария Хесус се процеждаше изпод вратата на килията й.

— Знаеш, че съм ти вярна и пазя ревностно чудесата, на които ме научи. Знаеш, че никога няма да издам за какво си говорим… Но помогни ми в това трудно изпитание.

Никоя от сестрите не я чу. Никой не отвърна и на молбите й. Смутена от тишината, игуменката се отпусна на нара, но не можа да заспи.

След трийсет и пет минути манастирът „Сан Хулиан“ отвори врати за брат Андрес де ла Торе и секретаря, който трябваше да води бележките по разпита. След обичайните поздрави с двамата отци и след като провериха дали са взели всичко необходимо, четиримата прекосиха село Агреда. Отправиха се към църквата на манастира „Консепсион“. А там, както им бе обещала игуменката, имаше писалище и пет подредени стола, както и два големи канделабъра от двете страни на почетното място.

Нямаше какво повече да се желае. Църквата беше прохладно, спокойно и уединено място, така работата им щеше да е по-приятна. А някоя от сестрите от общността можеше междувременно да надникне от балкона за хора, намиращ се над вратата на храма, за да види как вървят нещата.

Игуменката се появи в точния час. Беше облечена също както предния следобед и по младото й лице имаше явни следи на умора; от доста години вече тя спеше по два часа.

Сестра Мария Хесус поздрави четиримата отци, които я чакаха. И след като се поклони пред главния олтар, седна в очакване на първите формалности. Очите й блестяха. Беше прекарала нощта, плачейки.

— На първи май, лето Господне хиляда шестстотин трийсет и първо, в главната църква на манастира „Консепсион“ в Агреда слагаме началото на разпита на сестра Мария де Хесус Коронел-и-Арана, родена в село Агреда и игуменка на този свят дом.

Сестра Мария слушаше, смълчана, как секретарят произнася цялото й мирянско име, четейки свидетелството. Щом свърши, той вдигна очи от листа — едва ли не в упор — и запита монахинята:

— Вие ли сте сестра Мария де Хесус?

— Да, аз съм.

— Знаете ли, сестро, защо сте призована днес пред този съд?

— Да. За да отговарям за появленията си извън тялото и за събитията, в които Господ Бог пожела да участвам.

— В такъв случай ще говорите под клетва за всичко, което ви питат. За този съд тайната на изповедта не е валидна и трябва да отговаряте на всички въпроси с християнско смирение. Приемате ли?

Тя кимна. Монахинята погледна брат Алонсо де Бенавидес в очите. Строгият му вид и големият нос ѝ напомниха за образа на свети Петър от олтара на същия този храм. Беше мъж, облечен във власт. Бенавидес бе седнал срещу нея зад куп книжа с нечетливи записки и една Библия. Като забеляза, че игуменката го наблюдава, той взе думата:

— В докладите ни е отбелязано, че сте преживели моменти на екзалтация, на транс. Можете ли да обясните на този съд кога започнаха?

— Преди близо единайсет години, отче, през 1620 година, скоро след като навърших осемнайсет. Тогава по Божията воля започнах да изпадам в транс по време на църковните служби и някои сестри са ме виждали да се издигам над земята.

Бенавидес я гледаше внимателно.

— Не съм молила за този дар, отче, той ми бе отреден, както и на майка ми — Каталина. Тя имаше подобни пристъпи и вярата ѝ бе така силна, че като остаря, реши да стане монахиня в този орден.

— Издигали сте се във въздуха?

— Така ми казаха, отче. Никога не съм го осъзнавала.

— А как ще обясните това, че при пристъпите си излизате извън стените на манастира?

— Бившият ми изповедник — брат Хуан де Торесиля, не беше много вещ по тези въпроси.

— Какво искате да кажете?

— Ами че във въодушевлението си е говорил за тези неща извън тези стени. Вестта предизвика интерес в целия район и много енориаши идваха да ме видят.

— А вие знаехте ли?

— Тогава — не. Въпреки че се изненадвах, като се будех в църквата, заобиколена от миряни. Но винаги, когато излизах от това

състояние, сърцето ми беше изпълнено с любов, затуй почти не им обръщах внимание, нито ги питах какво мислят.

— Помните ли кога беше първият ви транс?

— Съвсем точно. Една събота след Пасха на Светия Дух през 1620 година. А вторият беше на празника на Магдалина.

Брат Алонсо се приведе целият над масата, та да придаде повече тежест на думите си:

— Знам, че това, което ще ви питам, е тайна на изповедта, но ние чухме за способността ви да бъдете на две места едновременно.

Монахинята кимна.

— Съзнавате ли тази си способност, сестро?

— Само понякога, отче. Осъзнавам, че внезапно съм се озовала другаде, макар че не мога да ви кажа нито защо съм там, нито как съм стигнала. В началото бяха безцелни пътувания, просто извън манастира. Там виждах как зидарите и чираците работят, дори ги съветвах как да строят.

— Те виждаха ли ви, сестро?

— Да, отче.

— А после?

— После започнах да попадам на странни места, където никога не съм била и където срещах хора, които дори не говореха нашия език. Знам, че им проповядвах вярата на нашия Господ Исус Христос, защото тези хора от друга раса не знаеха нищо за нея. Но най-много ме плашеше това, че дълбоко в себе си чувах един глас, който ме караше да ги уча. Да им говоря, че Господ ни е създал несъвършени и е пратил Исус Христос, за да ни спаси.

— Глас ли? Какъв глас?

— Глас, който ми вдъхваше все повече доверие. Мисля, че беше гласът на Sancti Spiritu[1], който ми говореше, както е говорел на апостолите на Петдесетница.

— Как започнаха тези пътешествия?

Брат Алонсо се увери с крайчеца на окото си, че секретарят записва всичко.

— Не знам точно. От дете се тревожа, че в новите владения на нашата корона има хиляди, може би милиони души, които не знаят за Исус и са обречени завинаги. Тази мисъл ме поболяваше. Но един ден, когато бях болна и лежах, майка ми повика двама зидари, известни

лечители. Помоли ги да ме прегледат внимателно и да се опитат да се преборят с болестта, която ме бе повалила на легло.

— Продължете.

— Зидарите се затвориха в килията ми. Говориха ми за неща, които почти не помня, и ми казаха, че трябва да изпълня една важна мисия.

— Не са били зидари, нали?…

Брат Алонсо си спомни думите на главния настоятел в Мадрид.

— Не. Признаха, че са ангели, дошли с мисия. Казаха, че са от моята кръв. От моя род. Обясниха ми, че живеят от години сред хората, за да видят кои от нас имат дар Божи. И тогава ми разказаха за хората от Ню Мексико и колко е трудно на нашите мисионери да стигнат до тези далечни земи.

— Колко време останаха с вас?

— Първия път почти цял ден.

— Дойдоха ли пак?

— О, да. Спомням си, че същата нощ се върнаха при мен, влязоха в стаята ми и ме взеха оттам, без да събудят никого. Всичко стана много бързо. Изведнъж се озовах на бял облак, седнала в един трон, и летях във въздуха. Видях нашия манастир, засетите нивя, реката, планината Монкайо и започнах да се издигам все повече и повече, докато всичко притъмня и аз съгледах кръглия лик на Земята, половината тъмна, половината светла.

— Видели сте всичко това?

— Да, отче. Беше ужасно… Уплаших се много. И най-вече, когато полетяхме над моретата към място, което не познавах. Усещах как вятърът по тия места брули лицето ми и видях, че тези зидари, превърнали се в блестящи същества, направляват облака и го насочват съвсем уверено ту надясно, ту наляво.

Слушайки това описание, брат Алонсо се намръщи. Този разказ съвпадаше с проучените преди време еретични изявления на епископа на Куенка — Николас де Биедма, или на прочутия доктор Торалба, който в края на XV и началото на XVI век твърдял, че е летял на подобни облаци, че стигнал до Рим и най-лошото — бил воден от дяволчета със съмнителни намерения.

— Толкова ли сте сигурна, че тези хора са били Божии ангели?

Монахинята се прекръсти.

— Аве Мария! Че какви други създания могат да бъдат?

— Не знам. Вие ми кажете, сестро.

— Ами — поколеба се тя, — в началото се запитах като вас, отче, дали не съм подлъгана от Лукавия, но после, малко след като полетяхме, когато ми наредиха да сляза и да проповядвам Божието слово, съмненията ми изчезнаха.

— Казвате, че ви наредили да слезете?

— Да. Разстлаха нещо като килим от светлина под краката ми и ме подканиха да предам едно послание на група хора, които чакаха. Разбрах, че това не са християни, но не бяха и мюсюлмани или врагове на нашата вяра. Бяха облечени в животински кожи и се събраха около мен, смаяни от светлината, която излъчваше облакът.

— Майко, длъжен съм да повторя: сигурна ли сте, че бяха ангели?

— Че какво друго? — повтори също игуменката. — Не ми противоречаха, приемаха радушно вярата ми в Бога, с почит и благоговение. Дяволът не би издържал подобна възхвала към Небесния ни отец.

— Да. И какво стана после?

— Направих всичко, което ми казаха. Същата нощ отидох на още две места и се срещнах с други местни жители и макар да говореха друг език, те като че ли ме разбираха.

— Как изглеждаха?

— Бях впечатлена от бакърения цвят на кожата им и от това, че почти всички имаха шарки по тялото, по ръцете, по краката и лицата. Живееха в каменни къщи, като в нашето село, само че влизаха в тях през покрива, а за обредите се събираха в нещо като кладенец, в който можеха да влизат само хора, посочени от магьосниците им.

Брат Алонсо се поколеба. Самият той бе видял всичко това със собствените си очи в Ню Мексико. Но как би могла тя…?

— Казахте ли на индианците за пристигането на францисканците? — продължи той.

— О, да! Ангелите настояваха за това. Дори ми позволиха да видя някои места, където работеха благочестиви отци от нашия орден. На едно от тях видях как индианец на име Сакмо молеше един от нашите отци, стар духовник, да проповядва Божието слово в селото, от

което идваше. Този Сакмо, със загоряла кожа и едри, широки плещи, го молеше да им пратят мисионери, за каквито и аз настоявах.

— Ислета!

— Не мога да кажа името на мястото, никой не го е споменавал. Но за съжаление, разбрах, че отецът отказа да му помогне, защото нямали достатъчно хора. Знаете ли? Малко преди това говорих с този Сакмо и му обясних накъде трябва да тръгне, за да се срещне с нашите мисионери.

— Колко пъти смятате, че сте ходили там?

— Трудно ми е да кажа, защото съм убедена, че в много случаи не съм го съзнавала. Сънувах всеки ден тези земи, но не мога да кажа дали защото съм била в такова състояние или защото Господ е пожелал да преживея отново някои моменти от проповедите си.

— Опитайте се да прецените. Важно е.

— Може би към… петстотин пъти.

Брат Алонсо отвори широко очи. Гласът му потрепна леко.

— Петстотин пъти от 1620 година до днес?

— Не, не. Само от 1620-а до 1623 година. След това помолих Господ Бог и неговите пратеници от цялата си душа и те сложиха край на тези раздвоявания. Стана постепенно. И ангелите, които ме придружаваха всеки ден, започнаха да идват все по-рядко. Първо по веднъж седмично, а после веднъж в месеца. И накрая — нито веднъж.

— Разбирам… А каза ли ви някой как да спрете тези полети „извън тялото“?

— Не, но аз изтезавах плътта си, за да престанат. Спрях да ям месо, мляко или сирене и започнах да се храня само със зеленчуци. Освен това три пъти седмично пазех строг пост на хляб и вода. Малко след това всичко свърши.

— Завинаги ли?

— Един Господ знае.

— Но една дама, която прилича на вас, още се явява по тези далечни земи — прошепна Бенавидес.

— И това е възможно, отче, ако тези ангели се превъплъщават в моя образ и се появяват сред индианците, без да знам. Или ако са потърсили помощ от друга монахиня.

Брат Алонсо записа набързо нещо на един пергамент и го сгъна.

— Добре, сестра Мария Хесус. Това е всичко за днес. Трябва да обмислим казаното от вас пред този съд.

— Както желаете.

Смирението на монахинята обезоръжи португалеца, но вдъхна кураж на отец Марсиля, който видя, доволен, че не е разочаровал бившия пазител на Ню Мексико. Бенавидес вече не се съмняваше: тази монахиня беше Синята дама, която търсеше. Сега щеше да положи всички усилия, за да изтръгне от нея тайната на полетите й до Новия свят.

Нямаше да си тръгне оттук, без да разбере това.

---

[1] Светият Дух (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 62

Два часа по-късно, докато предаваше багажа си на гишето на Алиталия, бенедиктинецът все още се усмихваше иронично, както в участъка. На летището беше спокойно и пред вратите за неговия терминал нямаше и следа от пасажери.

Балди мина през контролния пункт, сякаш плуваше в облак. Не забеляза, че едно момиче, облечено в черно, с червени мокасини, го следваше. Разрешението, което му бе дал тази сутрин личният секретар на Негово светейшество, монсеньор Станислав Шидив, след като вчера изчезна от изповедалнята, му подейства ободряващо. Беше специално позволение да се срещне с „втория евангелист“. Това бе знакът! И макар отново да нарушаваше правилата на проекта за Хроновизията, този път това ставаше с разрешението на „свети Йоан“. Той му бе казал да следва знаците. И сега беше длъжен да подкрепи своя човек.

— Върни се с новини преди вътрешното събрание в неделя — рече му. — Най-важното е да откриеш жената, която е работила с Корсо. Дано „Марко“, вторият „евангелист“, ти помогне.

„Свети Лука“, или Джузепе Балди, летя първо до летище Ел Прах в Барселона, където се прехвърли на един самолет ветеран Фокър F-27 Френдшип на „Авиако“, за да стигне до все така труднодостъпното летище на Сан Себастиан. Там нае с кредитната карта, дадена му от Шидив, едно бяло Рено Клио с три врати и с номер от Билбао и потегли по магистрала А-8 към баската столица.

След четирийсет и пет минути паркира колата в началото на града, спря едно такси и даде на шофьора листче с адреса, на който отиваше. Докато си мислеше колко бързо може да прекоси човек Европа в края на XX век, шофьорът на таксито, изненадан от бележката на този доста нервен на вид свещеник, натисна газта и се отправи към Университета в квартал Деусто на Билбао. Стигна там за по-малко от десет минути. На втория етаж на тази неокласическа сграда, където се помещаваше Факултетът по теология, се намираше и кабинетът на „свети Марко“, или по-точно — на отец Амадео Мария Техада.

На табелата на входа бяха отбелязани номерът и мястото на кабинета.

Балди изкачи по две мраморните стъпала и щом се озова пред вратата на кабинета, докосна чукчето. Но след секунда почука с ръка.

— Какво желаете?

Отец Техада, в целия си ръст на титан, изгледа от горе до долу посетителя си, мъчейки се да отгатне какво, по дяволите, прави този възрастен господин сред гъмжилото от студенти по време на сесия. Посетителят беше облечен като бенедиктинец и го гледаше с интерес.

— „Свети Марко“? — изрече той на италиански. Лицето на гиганта просветна. В миг той разбра всичко.

— Domine Deus! Получили сте разрешение да дойдете тук?

Балди кимна. Перфектният италиански акцент на отеца го окуражи да продължи разговора на този език.

— Аз съм „свети Лука“, братко — рече той.

— Музикантът! — Техада вдигна ръце към небето, сякаш благодареше на Бога. — Моля! Заповядайте и седнете. Откога чакам това посещение!

Белобрадият гигант беше засмян като колежанин. Нямаше представа какво е довело един от шефовете на екипа за Хроновизията в неговия кабинет, но подозираше, че е нещо важно, защото за пръв път от почти половин век основното правило, свързано със сигурността на проекта, беше нарушено.

— Монсеньор Шидив разреши да направя това посещение, отче Техада. Нали знаете — намигна той, — „свети Йоан“.

— В такъв случай, предполагам, въпросът е сериозен.

— Изключително важен, братко — опита се да обясни „свети Лука“, който изведнъж сякаш не можеше да намери подходящите думи. — Разбира се, предполагам, че сте разбрали за самоубийството на „първия евангелист“, нали?

— Да. Получих съобщението преди няколко дни. Ужасно е.

Балди кимна.

— Но това, което може би не знаете още, е, че след смъртта му от личния му компютър са изчезнали документи, свързани с проучванията му. И не знаем откъде да започнем да ги търсим.

— Не разбирам. И защо се обръщате към мен? Аз не съм полицай.

— Ами… Божието провидение ме доведе при вас. Да речем — поколеба се той, — че следвах знаците.

— Това е добре, отче — одобри Амадео. — Рядко съм срещал духовник, отдаден изцяло на вярата си!

— Освен това сте специалист по ангелите, нали? Проучили сте най-добре как действат. Нали знаете, оставят знаци навсякъде и вие най-добре можете да ги разтълкувате.

Техада сви рамене. Явно някой в Рим беше дал на този човек професионалната му биография.

— Ще го приема като комплимент — отвърна той.

— Искам да кажа, братко, че… По-добре сам да видите. „Свети Лука“ порови в папката си, търсейки снимката, която му бе дал капитан Лоти. Извади я от един кафяв плик и внимателно я остави на масата на професор Техада.

— Направена е вчера в базиликата на Ватикана, след като жената, която би трябвало да е на снимката, взриви три слаби експлозива до колоната на Вероника.

— На тази жена ли са червените обувки?

Балди кимна.

— Виж ти! Новината не е стигнала дотук. Имаше ли щети?

— Не беше нещо сериозно, в днешния *Л’Осерваторе Романо* няма и ред за това. Но погледнете. Обувките, които виждате точно зад червените, до лъчите, пресичащи снимката, са моите. Аз бях там, присъствах на атентата.

Отец Техада разгледа внимателно снимката. След като погледна някои подробности с една лупа, която извади от писалището си, той се почеса по брадата.

— Знаете ли с какъв фотоапарат е направена?

— С джобен Никон. Направи я един турист.

— Разбирам. И вие не видяхте нищо, нали?

— Нищо… Блясъкът на светкавицата, който освети всичко така силно, че изненада дори собственика на апарата, ме заслепи.

— Хммм — изсумтя Техада. — Може да не сте били заслепен от блясъка на светкавицата, отче.

Балди направи учудена физиономия, но не каза нищо.

— Може — продължи Техада — този блясък да е погълнал предполагаемата терористка.

— Да е погълнал ли?

— Имате ли някаква представа от физика, отче? Чели ли сте някои научни публикации по тази тема?

— Не. Занимавам се с история на музиката.

— В такъв случай ще се опитам да ви обясня възможно най-просто. Това, което сте видели, може да е явление, наблюдавано при някои физични експерименти с частици, по-точно експерименти, при които един фотон може да се раздели на две и да проектира точно свое копие в която и да е точка на Вселената. Това раздвояване се нарича телепортация на частици, въпреки че, ако трябва да бъдем точни, би трябвало да го наречем билокация.

Балди потръпна. Билокация?

— Доказано е, че при този процес на удвояване на материята — продължи Техада — оригиналният фотон излъчва голямо количество светлинна енергия, силна радиация, която долавяме със сетивата си и която лесно би могла да се отрази на фотографския негатив.

— Но ние говорим за елементарни частици, а не за хора, които могат да бъдат на две места едновременно!

Венецианецът започваше да схваща грандиозните последствия от тази теория. Ако не грешеше, той се бе озовал на няколко метра от човек, способен да се билокира… като сестра Мария Хесус де Агреда.

— И откъде знаете, че не е разработена технология, способна да прехвърли това свойство на фотоните върху човека?

— Исусе Христе! Но кой?

Изблиците на „свети Лука“ забавляваха Техада.

— Може и да ви е странно, но не за пръв път виждам такива лъчи по снимки. Понякога, когато се предполага, че има намеса на свръхестествени същности, както при появленията на Девата в Меджугорие, Югославия, се получават подобни снимки.

— Така ли?

— Става дума за появата на някакъв вид енергия, невидима за човешкото око, около определени хора. Нещо подобно на ореола, който художниците рисуват на светците, само че в случая това е физично явление.

— Да не искате да кажете, че Девата…

— В никакъв случай. За да твърдим подобно нещо, трябва да разполагаме с уникални доказателства. Но откровено казано смятам, че

жената, която не е излязла на снимката, може да е някоя „внедрена“, някой ангел, способен да изчезва от дадено място като фотон, и е използвала светкавицата на туриста, за да замаскира бягството си и да изчезне.

— Това са само предположения.

— Да, така е. Но нали знаете, че както в християнската, така и в други, по-древни традиции се говори за ангелите като за същества от плът и кръв, които често се въплъщават в по-висша материя и форма и наблюдават отвътре обществото ни, нещо като пета колона… Не разбирате ли? Също както фотоните представляват вълни и частици, така и ангелите са едновременно материални и нематериални.

— Изненадвате ме, братко.

— Освен това — добави Техада, размахвайки снимката от базиликата, — по неизвестна за нас причина фотоапаратите, които са по-чувствителни от човешкото око към различните видове светлина, не улавят онова, което ние виждаме с очите си, а нещо друго.

В този момент от разговора Балди беше убеден, че е попаднал на подходящия човек. Бе следвал знаците и те го бяха насочили правилно. Доверявайки се на Божието провидение, бенедиктинецът намести телените си очила и без да откъсва поглед от Техада, каза:

— Още не съм ви разказал втората част от това приключение, братко. Както ще разберете, не съм си направил труда да дойда чак от Рим само за да ви покажа една снимка, макар да сте голям специалист в тази област.

— Поласкан съм да го чуя, отец Балди. Целият съм слух.

— Преди тази снимка да бъде направена, „терористката“, или ангелът, няма значение, ми каза нещо. Нещо от рода да внимавам за знаците и да питам „втория“. Тогава разбрах, че трябва да говоря с вас, „втория евангелист“. Беше като просветление.

Гигантът го погледна смаяно.

— Вярно е, че ангелите се явяват и ни оставят знаци. Но какво общо има това с мен?

— Когато онази светкавица блесна, аз се мъчех да намеря отговор за изчезването на архивите на „свети Матей“. Такава бе задачата ми и повярвайте, не знаех какво да правя. Но „свети Йоан“, тоест Шидив, ме посъветва да следвам знаците или някакво чудо. И то

дойде с тази снимка. Сега разбирате ли? Вие сте моето чудо! Вие знаете нещо, което трябва да ми кажете!

— Ами да опитаме! — възкликна с готовност свещеникът.

— Убеден съм, че това, което знаете, ще ми помогне да разбера къде е информацията, откраднатата от „свети Матей“. Такъв знак ми дадоха и затова съм тук. Разбирате ли?

— Тогава, отче, credo, quia absurdum est.

Латинската фраза „вярвам го, защото е абсурдно“ изразяваше много точно положението на Техада. Горкият титан се мъчеше да помогне, но не знаеше как точно. Такъв беше Божият промисъл.

— Кажете, братко Балди, каква информация е изчезнала след самоубийството на „свети Матей“?

— Трудно е да се каже точно.

— Може да опитате.

— Да, разбира се. Преди да почине, Луиджи Корсо се увлече по доста интересен въпрос: проучваше странната способност на една испанска монахиня от XVII век да прелита между Стария и Новия континент. Както изглежда, с „посещенията“ си в Америка тя си е спечелила прозвището Синята дама сред индианците на югоизток в Съединените щати.

Техада се вцепени.

— Синята дама! Сигурен ли сте?

— Да, разбира се. Защо?…

— Наистина е провидението, отче! — засмя се той. — Не е ли чудесно?

— Радвам се, че знаете нещо по въпроса.

— Че как няма да знам! — възкликна някак театрално гигантът пред смутения Балди. — Нали аз отговарям за обявяването й за светица!

Това, което Амадео Техада му разказа след туй, смая Балди. Въпреки големите чудеса, които й признават приживе, майка Агреда не била обявена за светица от Римската църква. Нещо се е случило. Нито един от папите, които започвали делото за святост, не доживял да я види канонизирана. Лъв XIII и Климент XIV сложили край на тези опити с по един „декрет за мълчание“. Към никоя друга монахиня Църквата не се е отнасяла така сурово. Но през 1987 година отец Техада успял да направи необходимото за отменяне на двата декрета и

за започването на проучване за Синята дама. Без съмнение Амадео Техада беше човекът, който знаеше най-много за монахинята, билокирала се в Америка. И по волята на съдбата, отец Балди бе попаднал на него.

— Слушайте, отче — каза му Техада, удивен колкото венецианеца. — Преди няколко дни тук беше полицията и ме питаха за един ръкопис от XVII век, принадлежал на Филип IV. В него е описана за първи път цялата история за Синята дама.

Балди не можеше да повярва на ушите си.

— Както изглежда — продължи Техада, — в текста се разказва подробно как се е билокирала монахинята.

Шидив му бе говорил за този текст. Балди знаеше много добре, че някой го е откраднал от Мадрид, но не каза нищо.

— И защо полицията ще се интересува от този ръкопис? — запита той, без да си разкрива картите.

— Много просто: според мен е бил откраднат от Националната библиотека… — Техада се поколеба за секунда и погледна в календара пред себе си на масата. — …точно в деня на самоубийството на „свети Матей“!

— Много странно. А знаете ли какво още е имало в този ръкопис?

— Разбира се. Когато през 1630 година францисканците предположили, че жената, която се появявала в Ню Мексико, е може би монахиня от техния орден, а не Девата от Гуадалупе, те пратили в Агреда отеца, който бил пазител в Санта Фе. Наредили му да разпита и изобличи „заподозряната“. Цели две седмици ѝ задавали въпроси, след което пазителят…

— Бенавидес ли?

— Точно така. Пазителят написал доклад, в който изложил заключенията си.

— Знаете ли какви са били те?

— Само отчасти. Изглежда, Бенавидес разбира, че монахинята успявала да се раздвои (или билокира, както предпочитате), когато слушала песнопения, от които изпадала в дълбок транс. Всъщност преди време говорих доста по този въпрос с помощника на „свети Матей“.

— Доктор Алберто. Познавам го.

— Същият.

— И какво ви каза той?

Балди задаваше въпросите си, опитвайки се да подреди пъзела. Щом Техада е говорил с ил доторе за Синята дама, защо той не му е казал за специалния интерес на Луиджи Корсо по този въпрос? И защо никой от тях, дори „свети Йоан“, не му спомена за съществуването на тази монахиня?

Без да подозира какво си мислеше той, Техада продължи.

— Албърт Феръл прояви голям интерес към тази „следа“ каза отецът. — И всъщност това е логично, защото „евангелистите“ бяха запознати с изследванията ви в областта на преполифонията, отче Балди. С които стигате до заключението, че някои честоти в църковната музика могат да предизвикат промени в съзнанието, улесняващи билокацията.

— Значи са взели на сериозно работата ми… — усмихна се Балди.

— О, да! Спомням си един от докладите, които пратихте на отец Корсо, в който говорехте за Аристотел. Казвахте, че този философ е изследвал как музиката въздейства на волята.

— И не само той! — обади се Балди. — Питагорейците също откриват, че тоналността ре (или фригийски лад) повдига духа на воините; тоналността до (или либийски лад) има обратния ефект — потиска съзнанието на слушащия; тоналността си (или миксолидийски лад) предизвиква пристъпи на меланхолия… И са ги използвали на бойното поле, за да вдъхнат кураж на войските си или да сломят волята на врага.

— Но вижте, отче, помощникът на Луиджи Корсо ме увери, че са открили, че всяко нещо или състояние в природата има своя уникална вибрация и ако нечие съзнание успее да постигне същата вибрация, ще стигне не само до същността му, но и до мястото и до епохата му.

— Ил доторе ли каза това?

Отец Техада поглади отново брадата си. Беше толкова развълнуван, че дори не премигаше.

— Естествено! Не разбирате ли? Малкото, което знаех за разпитите, проведени от Бенавидес със сестра Мария Хесус, беше това, че тя му обяснява най-подробно в какви моменти обикновено изпада в транс и се пренася в Америка. Билокирала се, като слушала

химните по време на служба. И с тези вибрации се пренасяла на повече от десет хиляди километра разстояние.

— Химните ли? Сигурен ли сте, братко? — Балди докосна телените си очила.

— Какво чудно има, отче? Свети Августин го е казал съвсем ясно в писанията си: химните помагат за мистичното единение с Бога.

— А не знаете ли, братко, дали Корсо е успял да предизвика такъв транс у някого?

За втори път Балди играеше с белязани карти. Той знаеше, че отговорът на този въпрос е положителен. Но може би Техада бе разбрал нещо повече? Нещо, което Феръл не знаеше, въпреки че е работил с Корсо?

— Като ме питате сега, мисля, че да… — отвърна, съсредоточен, отецът. — Спомням си, Корсо ми спомена, че в музикалните композиции на средновековните меси открил акустични елементи, които били подходящи. И ги приложил на някои хора.

Бенедиктинецът стана още по-нетърпелив, но предпочете да се отклони малко, преди да зададе най-важния въпрос.

— Знаете ли кои точно звуци са използвали? — запита той.

— Нека помисля… От XVI век Introito — началото на месата, се пее в тоналност до. Kyrie Eleison, или Господи, имай милост, и след туй Gloria in Excelsis Deo, или Слава на Господ във висините, се пеят в тоналност ре. А тоналност ми се използва при четенето на Библията и благославянето с химните.

— Точно така! — подскочи венецианецът. — В традиционната меса има цяла октава — от началото до края! Така става ясно, че литургията е създадена, освен всичко друго и за да предизвиква мистични състояния, при които най-чувствителните хора могат да напускат тялото си. Моята теза!

— Но, отче Балди, защо само майка Агреда е усетила този „ефект“, но не и други монахини от манастира?

— Ами… — поколеба се Балди. — Сигурно има някакъв отговор, свързан с неврологията.

Бенедиктинецът стана от стола си и закрачи, описвайки малки кръгове. Моментът бе настъпил.

— Казахте, че Корсо е приложил тези честоти на други хора. Вчера в Рим ил доторе ми заяви, че приложили тези звуци на една

жена, която наричали Голямата мечтателка. Но по средата на експериментите тя решила да се откаже.

— Жена ли? Италианка?

— Не. Американка. Това говори ли ви нещо?

Техада го погледна и на лицето му се появи широка усмивка. Беше някак иронична и същевременно сърдечна, сякаш криеше нещо. Това бе може би някаква шега.

— Вече знам каква е информацията, която съдбата иска да ви предам, отче Балди.

Увереността на Техада го накара да потръпне.

— Днес един мой приятел, директорът на Националната библиотека, ми каза, че полицията е открила една жена, която от няколко дни сънувала Синята дама. Живее в Лос Анлжелис и доскоро е работила в Рим, в Радио Ватикана. Полицията сигурно вече се е насочила към нея. И на вас тя ви трябва, нали, отче?

ГЛАВА 63

ЛОС АНДЖЕЛИС

— Боже господи!

Върху лицето на Линда Мейърс бе изписано възмущение. Двама агенти на ФБР и някакъв трети човек, чужденец, се опитваха да изяснят с нея ситуацията. От цял час стояха в залата за разпити на третия етаж на номер 1100 на Уилшър Булевард.

— Вече ви казах, че нямаше как да знам, че са откраднали този ценен ръкопис в Мадрид. И още по-малко, че свещеникът, за когото попитах директора на Националната библиотека, е споменат в този документ. Не ми ли вярвате?

По физиономията на Майк Шеридън личеше, че не вярва на нито една нейна дума. Доктор Мейърс го долавяше и в езика на тялото му. Но чужденецът изглеждаше по-снизходителен. И тя се обърна към него:

— Какво знам аз за испанската история?

— Всъщност — каза й този млад мъж, който приличаше повече на студент, отколкото на специален агент, и говореше английски със силен испански акцент — това не е испанска история, а американска. Изчезналият документ е част от историята на Ню Мексико.

— Значи за кражбата ме е посочил господин…?

— Валиенте. Енрике Валиенте.

— Посочил ме е господин Валиенте? — довърши тя изречението.

— Не. Проверяваме само един неясен момент в този случай. Вас.

И добави:

— Всъщност казвам се Карлос Алберт, испанец съм.

Мейърс продължи да го гледа.

— И сте дошли заради обаждането ми в библиотеката?

— Така е.

— Искаме да разберем само — намеси се Шеридън — откъде знаете името на отец Естебан де Переа, госпожо Мейърс.

В африканската красота на докторката имаше нещо диво. Нещо, което смущаваше Карлос и втория агент в залата, който стоеше неподвижно до вратата. Карлос наблюдаваше сцената като кадър от дългометражен филм на Холивуд. Участъците в Испания не бяха

просторни като тази федерална сграда и агентите не носеха безупречни костюми като Майк Шеридън.

— И така? — настоя последният. — Няма ли да ни кажете откъде знаете за този свещеник?

— Това е професионална тайна, агент.

— Каква професионална тайна! Искам от вас само едно име. Следа, която можем да проверим — настоя той. — В противен случай ще трябва да ви заподозрем в кражба.

— Шегувате ли се? Аз просто се обадих по телефона!

— Вижте, докторе — намеси се Карлос, — вчера се срещнах с господин Валиенте в Мадрид. И като си спомни за разговора с вас, той каза нещо, което ми направи впечатление.

Мейърс чакаше испанеца да довърши мисълта си.

— Каза ми — продължи Карлос, — че сте получили информацията за отец Естебан де Переа от една ваша пациентка, жена, която имала странни видения за някаква Синя дама. Вярно ли е това?

Лекарката не отговори.

— Вярно ли е, госпожо Мейърс? — попита строго агент Шеридън.

Карлос погледна федералния агент. Странно му беше, че един пазител на реда можеше да дъвче дъвка, за да не запали цигара. В Мадрид всички пушеха.

— Можете ли да ни дадете някакви сведения за тази пациентка? — продължи журналистът по-любезно.

След секунда мълчание Линда Мейърс отговори така, както очакваха:

— Съжалявам. Това е професионална тайна. Не мога да съобщавам лични данни за моите пациенти. И ако продължавате да ме разпитвате, бих искала да се свържа с адвокат.

— Ами ако вече имаме тези данни? — погледна я Карлос предизвикателно. — Ще ги потвърдите ли?

— Вие имате данните? — запита Линда Мейърс подозрително. — Изобщо не съм ги давала на директора на библиотеката.

Чужденецът взе бележника си с коркови корици и затърси последната си записка. Беше я направил на борда на самолета, с който бе летял дотук. Когато я намери, седна до заподозряната и се усмихна загадъчно.

— Името Дженифър Нарейди говори ли ви нещо?
Докторката пребледня.
— Но откъде… откъде, по дяволите, имате това име?
— Не са дяволите, госпожо. Това е работа на ангелите — пошегува се той.

ГЛАВА 64

— Базов страж, копираш ли ме?

— Копирам те 5 х 5, страж.

— Птичката излетя от гнездото. Да я оставя ли да лети?

— Не. Ако се отдалечи много, задръж я. Клетката ще бъде готова след секунди.

— Край.

Когато Джузепе Балди излезе от Университета в Деусто и видя чудесния пролетен ден, който го очакваше навън, реши да се поразходи до центъра. В Билбао бе минала седмица на проливни дъждове и градът бе чист и свеж.

Всичко беше спокойно. Всичко, освен вана Форд Транзит с барселонски номер и тъмни стъкла, чийто мотор заработи, щом „евангелистът“ се появи на вратата на университета.

— Птичката.

Мъжът с мускулесто тяло, седнал зад волана на вана, запали пура, следейки с поглед отец Балди.

— Като мине по пешеходната пътека, ще го задържиш. Чу ли ме, страж!

Връзката приключи с изщракване. Мъжът с пурата остави своя предавател на седалката, намести слънчевите си очила и подкара колата покрай бенедиктинеца. Той вървеше спокойно.

— Сега ли? — гръмна гласът на стража, който искаше инструкции.

— Тръгвай.

Това бе достатъчно.

Стражът, як пиемонтец, прибра приемника в джоба на сакото си и тръгна бързо към своя обект. За секунди го задмина и спря на един светофар, светещ червено. Там изчака „евангелистът“ да стигне до него. На пет метра около тях нямаше никакви хора. Чудесна възможност. И така, рамо до рамо със свещеника, стражът му подхвърли на перфектен италиански:

— Bella giorno, vero?[1]

Балди се изненада. Кимна с безучастна усмивка, но се опита да избегне непознатия, втренчил поглед в другия край на улицата. Това бе

последното нещо, което направи, преди бръснатият, облечен в безупречен костюм Армани, да извади пистолет със заглушител и да го опре в ребрата му.

— Ако мръднеш, ще стрелям — прошепна той.

„Евангелистът“ пребледня. Сърцето му едва не изскочи. Какво странно усещане. Свещеникът дори не бе видял пистолета, но успя да си представи дулото, забито в черния му дроб. Никога не го бяха заплашвали с оръжие и някакъв леден, неосъзнат ужас го парализира.

— Това… това е някаква грешка — прошепна едва-едва той на испански. — Нямам пари.

— Не ви искам парите, отче.

— Но… Но аз не…

— Вие ли сте отец Джузепе Балди?

— Да — промълви той.

— Тогава няма грешка.

Преди стражът да довърши изречението, ванът спря до светофара. Достатъчно бе само да блъснат „евангелиста“ и той се олюля и падна ничком в колата. Вече вътре, две силни ръце го грабнаха и го сложиха да седне в дъното.

— А сега се надявам да се държите добре. Не искаме да ви причиним болка.

— Кои сте вие? Какво искате от мен?

Балди произнесе тези две фрази на италиански, заеквайки. Беше все така объркан, с ускорен пулс и с няколко натъртвания по ръцете, но започваше да разбира, че са го отвлекли.

— Един човек иска да ви види — рече бръснатият. — Настанете се удобно.

Мъжът, който го бе заплашил с пистолета, сега седеше до шофьора и се взираше в „евангелиста“ в огледалото за обратно виждане.

— Не вършете глупости, отче, имаме няколко часа път до крайната цел.

— Няколко часа ли? Къде отиваме? — измърмори той.

— На място, където ще можем да поговорим, скъпи „свети Лука“.

В този миг Балди се уплаши за живота си.

Тези мъже не го бяха отвлекли по погрешка, те знаеха кой е. И най-лошото: щом знаеха къде е, значи са го следили от Рим. Въпросът беше защо.

След едно убождане по ръката той загуби съзнание. Бяха му инжектирали доза от десет милиграма валиум, достатъчно, за да го приспят за пет часа.

Когато всичко притъмня, фордът се отправи към околовръстния път на Билбао и излезе на магистрала А-68 по посока на Бургос. Оттам продължи по национален път I и се спусна към Мадрид край Санто Томе дел Пуерто, малко преди височината към пристанище Сомосиера. Там започваше национален път 110, който водеше към Сеговия, където нападателите му заредиха резервоара с бензин за хиляда песети на бензиностанцията до римския акведукт. После поеха по второстепенния път към Самарамала, но не отидоха там.

Часовникът във вана показваше десет и седем минути вечерта. Колата спря до каменен кръст, забит на няколко метра от един от най-странните храмове от Испанското средновековие. Там загасиха мотора. С две присветвания с дългите светлини, отправени към фасадата на църквата, предупредиха хората вътре, че гостът, когото очакваха, е пристигнал.

---

[1] Хубав ден, нали? — (итал.) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 65

ВЕНИС БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Дженифър тръгна към вратата при третото позвъняване. Нямаше представа кой може да ѝ звъни така упорито в понеделник в седем сутринта. Загърна се в белия копринен пеньоар, разтърси косата си и прекоси бързо разхвърляния хол. Като погледна през шпионката, видя млад мъж, към трийсетте, слаб, с очила с метални рамки, който чакаше нетърпеливо от другата страна на вратата. Никога не го беше виждала.

— Госпожица Нарейди? — попита посетителят, щом усети, че го наблюдават.

— Да, аз съм. Какво искате?

— Не знам как да ви обясня… — поколеба се той, доловил неприятната нотка в гласа ѝ. — Казвам се Карлос Алберт, сътруднича на ФБР в едно разследване и вие сигурно ще можете да ни помогнете.

— На федералните ли?

— Знам, че ви звучи абсурдно, но говори ли ви нещо името Синята дама?

Дженифър се вцепени.

— Какво казахте?

— Идвам да ви питам за Синята дама, госпожице Нарейди. И за нещо, което сте получили и което смятам, че трябва да ми предадете.

Карлос бе решил да изиграе всичките си карти. Беше убедил хората от ФБР да му позволят да се срещне сам с Дженифър. Всъщност увери ги, че един чуждестранен журналист ще може по-лесно и не така стресиращо да получи необходимата информация и да върне откраднатия от Мадрид ръкопис, отколкото те. И разбира се, разчиташе на подробностите, които му бе дал ангелът с червените обувки.

Дженифър го погледна подозрително.

— Кой ви даде адреса ми? Няма го в указателя — каза тя.

— Вижте, госпожице Нарейди, трябва да поговорим за нещо важно. Идвам от Мадрид само за да се срещна с вас. Вашият психиатър, доктор Линда Мейърс, е позвънила в Националната библиотека преди няколко дни да пита за Синята дама и така ви открих. Може ли да вляза?

Дженифър отвори вратата.

Жената, която го пусна да влезе, притежаваше странна красота. Въпреки че току-що бе станала и имаше синкави торбички под очите, тя излъчваше хармония. Беше мургава. С бронзова кожа. С хубава фигура и приятно лице, с пълни устни и изпъкнали скули. Холът ѝ бе пълен със сувенири от Италия; бронзова отливка на Кулата в Пиза ѝ служеше за преспапие; колекция от дискове на латино певци бе разпиляна край хай-фи акустична система; голяма снимка на Колизеума, сниман отгоре, красеше най-дългата стена в тази стая.

— Познавате ли Италия, госпожице Нарейди?

Дженифър се усмихна за пръв път. Гостът ѝ си играеше с малка венецианска гондола от бронз, поставена до телевизора.

— Разбира се. Живях известно време в Рим.

— Наистина ли?

— О, да. Чудесен град. Вие познавате ли го?

Карлос кимна. Няколко минути те разменяха впечатления за горещия темперамент на италианците, за това колко лесно свиква всеки турист с хаоса на трафика и колко им липсва храната им. Пак случайно — за кой ли път — и двамата знаеха едно ресторантче близо до Пантеона на Агрипа — Ла Сагрестия, където приготвяха най-хубавата паста в града („само за римляни“, пошегуваха се). Всъщност нещо толкова просто скоро ги предразположи към много по-спокоен разговор. След малко Дженифър вече бе забравила, че Карлос е споменал за интереса на ФБР към Синята дама.

— Сигурно искате да пийнете нещо? — каза тя. — Нещо разхладително? Вода?

Карлос поклати отрицателно глава. Той вече мислеше как да ѝ зададе въпросите, които бе подготвил, когато домакинята взе инициативата в свои ръце.

— Всъщност, щом вече сте тук, може би ще ми помогнете да разгадая една мистерия.

— Мистерия ли?

Журналистът се размърда на дивана.

— Да. Вие сте испанец, нали?

— Така е.

— Вижте, вчера получих един плик със стар ръкопис, написан на вашия език. Помислих си, че може би ще ми помогнете да го преведа.

Сърцето му се преобърна.

— Ръкопис ли?

— Да… — Дженифър запали цигара и започна да го търси. Трябва да е някъде тук. Смятах да го покажа утре на доктор Мейърс, която говори испански. Но вие сте испанец и ще го разберете по-добре. Сякаш небето ви праща!

Карлос се засмя вътрешно. „Може и така да се каже, наистина“.

Когато тя се приближи със сноп стари листове, завързани с дебела тръстика, журналистът вече знаеше какво е това. Боже господи! Беше изминал десет хиляди километра точно заради тази връзка листове. Ангелът с червените обувки беше прав: тази жена държеше в ръцете си една тайна, но не го знаеше.

— Невероятно — подсвирна той. — Знаете ли какво е това, госпожице Нарейди?

— Разбира се, че не. Затова ви питам.

Занемял от удивление, журналистът пое връзката с две ръце. В началото му бе трудно да свикне с тази барокова калиграфия, пълна със заврънкулки, но после прочете гладко: „Мемориал за Негово светейшество, папа Урбан VIII, наш господар, в който се разказва за покръстванията в Ню Мексико, извършени през най-щастливия период на управлението и папството му и предоставен на Негово светейшество от отец Алонсо де Бенавидес, от Ордена на нашия отец свети Франциск, пазител по време на споменатите покръствания, 12 февруари 1634 година“. Към документа имаше залепен с лента от много тънка хартия по-нов надпис с червен молив: „Зап. ръкоп. 5062“.

— Този документ — каза най-сетне Карлос — беше откраднат преди няколко дни от бронираната камера на Националната библиотека в Мадрид. Затова сътруднича на ФБР. За да бъде открит и върнат, където му е мястото.

Дженифър се опита да прикрие изненадата си.

— Не съм го откраднала! — защити се тя. — Ако го бях направила, смятате ли, че щях да ви го покажа просто така?

Карлос сви рамене.

— Добре. Единственото, което знам, е, че това е предметът на престъплението и той е в дома ви. Трудно ще ви бъде да обясните откъде го имате.

— Предмет на престъпление ли? Но…

— Криминалният отдел на испанската полиция и групата за борба със сектите предупредиха Интерпол, подозирайки, че този документ е излязъл нелегално от страната ни. И както се вижда, са били прави.

Карлос наблегна повече на „този документ“, потупвайки го силно. Дженифър се изплаши.

— И защо отделът за борба със сектите ще търси един стар ръкопис?

— Подозираха, че е дело на някоя група фанатици, госпожице. Понякога такива групи се интересуват от разни книги или произведения на изкуството по най-невероятни причини. Но който е проникнал в библиотеката, е откраднал само този документ, а е можел да вземе други, много по-ценни творби.

— Странно, нали?

— Много. Затова трябва да ми обясните някои неща, госпожице.

— Момент! — прекъсна го тя. — И вие на мен, господин…

— Алберт. Карлос Алберт.

— Господин Алберт, попитахте ме за Синята дама. Какво общо има тя с този документ?

— Много! — усмихна се той. — В него се обяснява какво се е случило със Синята дама и как сестра Мария Хесус де Агреда е успяла да се раздвои и да се появи в Ню Мексико в началото на XVII век.

— Сестра Мария Хесус де Агреда ли?

Дженифър не произнесе това трудно име като испанеца, но веднага го позна.

— Знаете за нея?

— Разбира се! За нея, за отец Алонсо де Бенавидес, за Филип IV… Виждала съм ги. От доста дни ги виждам.

— Виждате ги?

Дженифър разбра удивлението на госта.

— Господин Алберт — каза тя, — колкото и да ви е трудно да повярвате, аз видях насън всичко, което знам за Бенавидес и за направеното от него в Ню Мексико.

— При това положение, госпожице, вече не ми е трудно да повярвам в каквото и да било — отвърна той, галейки ръкописа.

— Кълна се, че никога досега не съм чувала за Бенавидес нито съм чела книга, в която да се споменава за него. Не съм се

интересувала никога и от историята на страната ми, нито от тази на коренните американци. Но мисля, че генетично съм пред разположена към това. Моят психиатър смята, че това е генетична памет. Вие вече я познавате.

— Да. Но тя не знае защо сънувате такива сънища. Не пожела да говорим за това и останах с впечатлението, че е доста объркана.

— Ами… Аз не й казах някои неща. И най-вече, че тези сънища са много свързани с последната ми работа.

— Какво сте работили?

Дженифър смръщи нос с досада.

— И защо смятате, че на вас ще кажа това, което не съм казала на доктор Мейърс?

— Може би, ако ви обясня как стигнах дотук и какво преживях, преди да ви открия, ще го направите. Кажете, вярвате ли случайностите?

Онази сутрин, докато Дженифър приготвяше чай и кифлички с мармалад от боровинки, нейният гост й разказа всичко: от снежната буря, отвела го в Агреда, до шока, когато видял лицето на сестра Мария Хесус в основания от нея манастир, където тялото й, съхранено като по чудо, се пазело в стъклена урна. Докато й разказваше как един малък медальон с лика на Вероника, или „Светия образ“, го бе накарал да предприеме път изпълнен с изненади, и как този низ от съвпадения го беше отвел до истинската му притежателка в самолета за Лос Анджелис, Дженифър си спомни нещо. Малка подробност, която при това положение не можеше да бъде случайност. Защото и тя бе видяла подобен медальон в Рим.

Това бе станало в „залата за сънуване“ на Радио Ватикана. През първия й работен ден. Спомни си, че след като един агент на INSCOM, изпратен в Рим, я повика от Форт Мийд, тя бе видяла медальона по време на първия си сеанс. Той висеше на врата на инструктора. Доктор Албърт Феръл. И беше — не можеше да не е същият като медальона на испанеца.

— Знаете ли какво? — каза тя накрая. — И аз не вярвам, че това са случайности.

Лицето на Карлос просветна. Той знаеше, че за кой ли път нещо — или някой? — му проправяше път.

Удобно настанена на любимия си диван, Дженифър Нарейди му разказа последната част от една история, в която и двамата участваха по странен начин.

— Доскоро имах чин лейтенант от армията на Съединените щати и работех в разузнаването — каза тя. — Работата ми бе свързана с една дивизия за „психошпионаж“, в която бяхме само хора с изявени екстрасензорни способности. Както се досещате, дейността ни беше строго секретна.

Карлос се стресна.

— През последните години бях изпратена в Рим и работех по един проект, чиято цел бе да проучи предела на възможностите на човешкия мозък.

— Предела на възможностите ли?

— Да. На психическата способност за предаване на мисли или за виждане от разстояние, която някои хора с ясновидска дарба притежават. Разбирате ли за какво говоря?

— Много добре.

Карлос се съвземаше вече. Неведнъж беше чувал за подобни проекти. Дори в неговото списание бе чел репортажи за някаква „паранормална война“ между бившия Съветски съюз и Съединените щати. Но никога не бе мислил, че ще се запознае с някого, свързан с тези програми.

— По време на управлението на Рейгън — продължи Дженифър — моята дивизия трябвало да достигне успехите на руснаците и да шпионира военни бази от разстояние с помощта на хора с такива способности. Създали една „армия“ от „звездни пътници“, които да „летят“ до тези цели. Но за съжаление, повечето експерименти се провалили. Просто не можели да ги контролират. Нашият генерал бил уволнен.

— А кога се включихте вие?

— В средата на осемдесетте години. Проектът за „психошпионаж“ не бе прекратен напълно, защото след падането на Берлинската стена разбрахме, че руснаците продължават експериментите си. Правеха тайни разработки за разширяване предела на тези възможности. Нещо повече, бяха продали част от откритията си в областта на психиката на други сили.

— Разбирам.

— И за капак, бюджетът ни беше ограничен. Така че от моя институт — INSCOM, решиха да влязат във връзка с един таен съдружник, заинтересован от подобен род дейности.

— Съдружник ли?

— Да. Ватиканът.

Карлос тръсна глава.

— Не се изненадвайте. Ватиканът се занимава от векове с въпроси, които за нас представляват интерес едва от няколко десетилетия. Имайте предвид, че точно те измислиха термина билокация за звездните пътувания. Архивите на Църквата са пълни с такива случаи. Курията искаше да разбере какви психически механизми предизвикват тези раздвоявания и така стигнахме до добро споразумение: те даваха историческата информация, а ние — технологията, за да „възпроизведем“ такива състояния.

— Технологията ли?

Дженифър си изяде кифлата, преди да продължи. Така тя се освобождаваше от голям товар, сякаш този разговор беше терапията, от която се нуждаеше, откакто бе напуснала Италия. Карлос следеше всеки неин жест, всяка нейна дума.

— Институтът, за който работех — продължи тя, — изпрати един от нашите хора в Рим, в Радио Ватикана. Беше звукоинженер и бе работил във Вирджиния. Още преди да отида там, той вече знаеше, че някои видове църковна музика помагат за раздвояването. И носеше един от медальоните, за които споменахте.

Тази информация направи впечатление на Карлос.

— И само с музика могат…

— Музиката не е най-важното. Ключът е в честотните вибрации на звука. Точно те карат мозъка да се държи по определен начин и предизвикват силни психични сътресения.

— А вие? Защо бяхте в Италия?

— Изпратиха ме в Рим, за да работя с шефа на една странна група, когото наричаха „първия евангелист“.

— „Първия евангелист“ ли?

— Разбира се, това е прозвище. Там, в една зала, подобна на залата, която имахме във Форт Мийд, ме използваха като опитно зайче. С новите звукове, които беше синтезирал, „евангелистът“ се мъчеше да ме изпрати в друга епоха.

— В друга епоха? В миналото ли?

— В миналото. Но не постигна нищо. Подложи ме на сеанси от по петдесет минути, през които ме караше да слушам силни звуци. В лабораторията не се получаваше нищо, но вечер ставаше много лошо: имах кошмари с геометрични фигури, които се въртяха в главата ми до припадък; цветове и гласове ме преследваха. Не можех да си почина и дори отслабнах от притеснение.

Карлос не каза нищо.

— Все едно бях избрала някакъв телевизионен канал, но антената не беше в ред и не хващаше добре сигнала.

— А не ви ли казаха защо искат да ви пратят в миналото?

— Казаха ми. Тогава не го разбрах, но сега всичко си идва на мястото.

— Какво имате предвид?

— Искаха да разчетат съдържанието на един стар документ, в който се даваха инструкции за осъществяването на физическо проектиране на хора чрез звукове.

— Физическо ли? На тялото?

Дженифър потвърди, като го погледна със светлите си очи.

— Изглежда, една жена го бе постигнала през XVII век.

— Синята дама.

— Точно така. Но нито Ватиканът, нито нашето правителство знаеха как точно. Изглежда, ключът е бил в този документ. Написан е от един францисканец за краля на Испания.

— А документът — промълви Карлос — този ли е?

— Да. Невероятно, нали?

— Сънували ли сте го?

— Всъщност сънувах човека, който го е писал, и историческия момент, когато това е станало. Предполагам, че в Лос Анджелис, далеч от лабораториите, мозъкът ми се е опитал сам да „оправи сигнала“ и накрая е успял. Но разбира се, не в срока, определен от експертите в Рим.

— И защо са пратили този документ на вас, щом дори не можете да го прочетете?

— Сигурно вие знаете това по-добре от мен. Или жената с червените обувки, която сте срещнали в самолета. Пратила го е тук, за да го вземете вие. Нали?

ГЛАВА 66

Тъмният силует на църквицата „Вера Крус“ се открояваше на фона на мозайката от светлини на Сеговия. Дори Алкасар непревземаемата крепост, извисяваща се над кастилския град, не можеше да съперничи по мистериозност на тази толкова странна дванайсетоъгълна постройка. „Вера Крус“ се различаваше от всички паметници наоколо. Всъщност тя не прилича на почти никоя християнска църква. Нито една постройка на Стария континент няма дванайсет стени, разположени като стените на Светия гроб в Йерусалим. Нито една… освен тази.

Църквата тънеше в мрак и само слабият лъч светлина, процеждащ се през източната врата, показваше, че там има някого.

Две големи сенки внесоха безжизненото тяло на „евангелиста“ в църквата. Те минаха пипнешком покрай почти невидимите й средновековни фрески с профили на тамплиери и кръстоносци и се отправиха към стръмната стълба, водеща към най-святото помещение. Това беше параклисът — малко помещение, скрито в дебелата колона, поддържаща сградата. Която всъщност не беше църква. Беше мартириум — храм, посветен на смъртта и възкресението Христово. И това помещение беше светилището му.

Горилите оставиха Джузепе Балди върху глинените плочи, внимавайки главата му да не се удари в олтара. Там ги чакаше една странна двойка: мъж, загърнат в бяло наметало, и жена, облечена в черно, с червени мокасини.

— Закъсняхте — рече мъжът.

Строгият му глас отекна сред празните стени в полумрака. Мъжът с пурата се оправда:

— Птичката се забави повече от предвиденото.

— Добре, няма значение. Сега ни оставете.

Шофьорът на вана се поклони смирено на излизане. След секунди глух трясък, идващ от дъното на храма, показа, че портата на „Вера Крус“ е залостена. Тогава мъжът с бялото наметало се наведе над безжизнения отец Балди и се опита да го свести.

„Завръщането“ му беше бавно.

Първо усети странен ток, който премина по цялото му тяло. След туй пулсът му затуптя ритмично в слепоочията. А когато свещеникът успя да отвори очи, всичко бе мътно. Всичко, освен едни червени обувки, които сякаш беше виждал някъде.

След секунда Балди вече се бе изправил.

— Къде съм? Той трепереше.

— В Сеговия.

За разлика от неговия, гласът на мъжа с качулката прозвуча твърдо. Но въпреки това, тонът му бе някак фамилиарен.

— Кои сте вие? Какво искате от мен?

— Само да ви задържим малко, отче. Колкото планът ни да се изпълни без чужда намеса.

— Планът ли? Какъв план?

— Вече проучихте доста неща за кратко време. Но ако постигнете целта си преждевременно, ще провалите мисията ни.

— Мисията ви? Но кои по дяволите, сте вие? — повтори Балди.

— Не се тревожете, отче. Вие ме познавате. Няма да ви причиня болка.

Мъжът с бялото наметало отметна качулката от главата си и откри познатия дълъг бретон на Албърт Феръл.

— Доторе Алберто! — От изненада Балди едва не изгуби равновесие.

— Мисля, че в Рим имахте възможност да се срещнете и със спътничката ми, нали? — усмихна се Феръл, поглеждайки красивата жена.

— В базиликата „Свети Петър“! Наистина! — възкликна отецът. — Вие сте жената от снимката. Онази, която ми каза да следвам знаците. Жената с червените обувки.

И като я гледаше с недоумение, добави:

— Знам какво същество сте.

— Толкоз по-добре — отвърна тя с лек неаполитански акцент. — Така ще разберете това, което направихме.

— Което сте направили? — Съвзел се малко, „евангелистът“ впери очи във Феръл. — Доколкото знам, вие сте изпратен в Рим от американското правителство, за да работите по техническата част на Хроновизията. А колкото до вас…

— Не се заблуждавайте, отче. С нея и с хората, които ви докараха тук, работим заедно. Ние сме много. Стотици. Макар че нито Пентагонът, нито Ватиканът са ни шефове.

— Не разбирам…

— Веднага ще разберете — обеща му той. — Работата ни свързана с една много древна група, която се казва Ordo Sanctat Imaginis. Орден на Светия образ. Ние сме законните собственици на подобни църкви из цяла Европа, в които се пазят ценни Христови реликви. На наша територия сте. Но трябва да ви кажа, че от векове пазим и една ужасна тайна за християнството. Тайна, която, ако беше разкрита в миналото, преждевременно, можеше да унищожи цялата Църква. Но сега тя трябва да излезе на бял свят.

А жената продължи:

— С работата си за Хроновизията вие, отче, едва не я разкрихте. Затова ви докарахме тук. За да сме сигурни, че няма да огласите, докато не кажем кога и как.

— Орден на Светия образ ли? — напрегна мозъка си Балди пулсът му в миг се ускори. — Но вие сложихте бомбите при колоната на Вероника!

— О, моля ви! Смятате ли, че някой като нас има нужда да слага бомби където и да било?

— Като вас ли? — Макар и зашеметен, Балди започваше да разбира. И като погледна Феръл с още зачервени очи, запита: — Нима и вие сте… ангел?

Този въпрос прозвуча странно дори за самия него. Макар да бе получил строго теологическо образование и да бе подготвен за всеки сблъсък с трансценденталните проблеми, Балди не можеше да повярва, че такъв земен човек като ил доторе е висше същество. Отец Техада не му го беше казал в Билбао.

— Казвам се Мария Коронел, отче. Родих се ангел преди трийсет години — представи се жената.

Бенедиктинецът не обърна голямо внимание на последна фраза. Той предпочете да я заплаши с пръст.

— И вие сложихте бомбите в „Свети Петър“.

— Не, отче — отвърна тя съвсем спокойно. — Бомбите са дело на враговете ни. На хора от самата Църква, които искаха да извършат

атентат срещу най-скъпия ни символ само за да попаднем в капана им и да ни спрат.

— Да ви спрат ли?

— Нека ви обясня: един от ключовете на проблема е тази Вероника, отче. Виждате ли този медальон?

Мария извади от джоба на полата си верижка с лика на Исус, отпечатан върху кърпа. Платното на Вероника. Това бе изображението на една реликва, чието име всъщност е криптограма: Вероника не е име на жена, то идва от латинското vero icono, „истински образ“. Балди я гледаше съсредоточено.

— Вие сте учили история — продължи тя. — Знаете, че колоната на света Вероника е издигната по заповед на папата и в нея е скрита реликвата на Светия образ. В другите три колони, поддържащи купола на „Свети Петър“, се пазят черепът на свети Андрей, парченце от Кръста и стрелата, пронизала хълбока на Исус. Всички те са фалшиви реликви. Но Светият образ наистина е ликът на Христос, отпечатал се неизвестно как върху платното…

— Всички знаят тази история.

— Тамплиерите, които са построили тази църква — намеси се Феръл, — са знаели тайната и също са я запазили.

— Тайната ли?

— Точно това искам да ви обясня, отче. — Мария сияеше с красотата си. Затова ли Балди усети, че не му достига въздух? — Пръв Климент VII разбира през шестнайсети век, че платното на Вероника носи същия чудотворен отпечатък като памучното наметало на индианеца Хуан Диего в Мексико през 1531 година. Тогава не са знаели нищо за радиацията и било решено да нарекат тези две реликви AxstporuoirjTog (acheiropoietos) — гръцки термин, който означава „неръкотворни образи“.

— Искате да кажете, че вие пазите тайната на тези изображения?

— Не бързайте — предупреди го Мария. — Светата торинска плащаница, Светият образ и наметалото в Гуадалупе са от един произход. И трите отпечатъка са получени чрез радиацията, излъчвана от особен вид „внедрени“ същества, полухора, полубожества. Исус е един от тях. Но и ние сме от същия произход и продължаваме да крачим по Земята. И ние излъчваме енергията, оставила отпечатък по

тези предмети, тя е същата като на снимката, която вие отидохте да вземете тази сутрин от участъка на sampietrini-те.

— Откъде знаете, че…?

— И стените имат уши, отче.

— И какво общо има това с мен?

— Много.

— А кой извърши атентата срещу колоната на света Вероника? — запита „евангелистът“, изнервен. — И защо?

— Успокойте се, отче. Враговете ни искаха да ни накарат да се появим. Искаха да ни задържат. Но не успяха.

— И кои са те? — настоя той.

— Онези, за които работите и които искат да ви отнемат проекта за Хроновизията. Не помните ли вече защо отидохте в Рим? — Погледът на Мария беше студен. — Нашите врагове са и ваши, отче Балди. Същите, които от векове преследват хора като Феръл и като мен, за да използват енергията ни.

Бенедиктинецът мълчеше.

Тогава Мария Коронел разказа на отец Балди една смайваща история. Това бе разказ за семейството и за произхода й. История, описана дори в книгата Битие, където се казва, че Божиите ангели се събрали с дъщерите на хората и така се родили същества хибриди. Деца полухора, полубожества. Човечеството обясни му тя — произлиза от това смесване и оттогава в някои семейства от време на време се раждат същества с необикновени способности, по-близки до ангелите, отколкото до биологичните си майки. Много от тях го откриват късно: енергията, която излъчват, може да смути живота на околните. Излъчват нещо като радиация, която може и да убива. Това е невидима сила, способна да ги превърне в чиста енергия и да ги накара да изживеят такива чудни неща като билокацията. Или дарбата за ясновидство. Или способността да проникват в психиката на нормалните хора и да я разстройват.

— Аз нося, отче — обясни му Мария, — фамилното име на едно от тези семейства. Сестра Мария Хесус де Агреда се е казвала всъщност Мария Коронел, като мен. Това е мирянското й име, преди да го смени, когато става монахиня. Тя умира, унищожена бавно от собствената си енергия. Но не е само тя: през XIV век друга жена, която се казвала Мария Коронел, е страдала от същите пристъпи.

Тялото й, съвсем запазено, днес се намира в кралския манастир „Санта Инес“ в Севиля, а тя умира, преследвана от краля на Кастилия Педро ел Круел[1].

— Казахте, че хората като вас са преследвани…

— Да. Римската църква откри много скоро потенциала, който имат съществата като нас, и реши да го използва.

— Да го използва?

— Да, отче — продължи Мария много сериозно. — Това стана например със сестра Мария Луиса де ла Асенсион, по-известна като „монахинята от Карион“, преживяла билокации в различни точки на света. И тя е била дъщеря на ангели, като нас. Била е в Асизи на гроба на свети Франциск; в Мадрид край умиращия Филип III; в Япония е подкрепяла францисканския мъченик отец Хуан де Сантамария в битките срещу неверниците; била е и при испанските кораби, завръщащи се от Америка, за да не бъдат нападани от английски пирати; забелязана е дори сред някои племена на запад от Ню Мексико, които е покръстила. И всичко това, без да напусне изобщо провинция Паленсия!

— А как някой може да се възползва от тази дарба, Мария?

— При някои от тези „полети“ сестра Мария Луиса е била бъркана с Дева Мария. Когато Светата инквизиция вижда ефекта, който тя предизвиква сред езическото население, се изхитря и я представя за Девата. Делото й помогнало за утвърждаването на католическия култ в много райони.

— Но това е невъзможно! — възрази Балди с все по-голямо недоверие.

— Да, отче. Възможно е. И точно тук влизате в играта и вие.
Албърт Феръл взе думата:

— С времето някои хора като нас овладяха способността за раздвояване. Открихме, че билокациите са свързани с определен вид вибрации в музиката, и решихме да скрием това от Църквата. Замислихме план: ако направим тайната си обществено достояние, ще принудим Рим да се откаже да ни използва за своите цели. Да сложи край на преследването и на вековната измама.

— И постигнахте ли го?

Феръл не отговори на този въпрос.

— Първата ни крачка беше да предоставим тази техника на Робърт Монро, звукоинженера, за когото ви говорих в Рим. Той имаше някакво вродено предразположение към звездните пътувания и „отварянето на канали“, така че решихме да му помогнем. Помислихме, че ако Монро развие техниката на звездното пътуване, което е една от „ангелските“ ни способности, може би ще разбере, че човечеството е лъгано от векове с фалшивите появления, и ще се освободим.

— И защо избрахте точно него, а не някой друг?

— Десният темпорален лоб на мозъка му е много развит. Този лоб е „антената“ на мозъка ни, а неговата е наистина чувствителна. За нас не бе трудно да проникнем в сънищата му и да го насочим в желаната посока. Искахме човек от XX век да систематизира това, което отец Алонсо де Бенавидес бе отбелязал преди три века в полетата на Мемориала, който откраднахме от Националната библиотека.

— А защо го откраднахте?

Мария Коронел се приближи до отец Балди и го прониза с рентгеновия си поглед. Сърцето му отново се разтуптя силно.

— Първо искахме да го купим. Но предложението ни бе отхвърлено. Затуй решихме да го вземем за известно време. Този ръкопис не се даваше на никого за справка. На практика беше забранен. А искахме някой да го открие и да заговори за него. Но Църквата, чрез безбройните си пипала, винаги е пречела той да се появи на бял свят. За щастие не успя да го вземе и в Рим.

— Все още не разбирам намеренията ви — каза Балди, дишайки тежко. — Защо искате да се заговори за него?

— Искаме християнският свят да разбере, че го мамят. Че безбройните „появления на Девата“ са скалъпени, за да се държат в подчинение хора като нас.

— Всъщност го откраднахме — добави Феръл, — за да се появи на бял свят заедно с новината за Хроновизията и с усилията на INSCOM да създаде департамент по „звезден шпионаж“. Желанието ни е някой да събере цялата истина и да обясни, че Девата никога не е била в Ню Мексико. Че всъщност там са били монахини, ангели като нас, които са използвали точно определени техники, и че всичко това е

заговор, за да се поддържа примитивната вяра, базирана на манипулацията.

— Някой ли? Но кой?

— Първо се опитахме да убедим Луиджи Корсо. Освен, че беше един от „евангелистите“ от вашия проект и бе добре запознат с постиженията в използването на звука за билокациите, „свети Матей“ беше и писател.

— Но той отказа — обясни Мария.

— И вие го убихте…

— Не, отче — възрази жената. — Бях при Корсо, преди да умре. Няколко часа го убеждавах, но напразно. Онази сутрин, много развълнуван, той реши да изостави проекта за Хроновизията. Позволи ми да копирам архива му и изпаднал в някакво помрачение, форматира твърдия диск пред очите ми.

— И после?

— После си тръгнах. Оставих го сам. Да реши дали да ни сътрудничи, или да продължи да служи на голямата лъжа, на която бе посветил живота си. И той реши да умре.

Балди сведе тъжно поглед.

— Мога ли да съм сигурен, че не сте го убили?

— Поне нямахме намерение да го правим — намеси се Феръл.

— Какво искате да кажете, доторе?

— Сигурно сте забелязали вече, че в наше присъствие нормалният сърдечен ритъм се нарушава, нали?

Балди се размърда, изненадан. Вярно беше: сърцето му биеше все така силно. И като се замисли малко, установи, че това ставаше винаги, когато се срещаше с Феръл.

— И така — продължи Феръл, — от аутопсията стана ясно, че Корсо страда от лека сърдечна недостатъчност. Нека го кажа по друг начин. Може би, след като Мария е била доста време с него, тази недостатъчност е предизвикала инфаркт. Инфарктът е болезнен и болката го е накарала да потърси помощ през прозореца, така е паднал, вече мъртъв.

Върху лицето на бенедиктинеца бе изписан ужас.

— Това, доторе — заекна той, — само предположение ли е?

— Не. Повече от предположение е. Сигурно е. Сърцето на Корсо не е биело, когато той е паднал на паважа пред пансиона „Санта

Джема“. Това е вписано и в доклада от аутопсията. Забравих да ви кажа — усмихна се той.

— А кажете — посъвзе се Балди, — избрали ли сте човек, който да замести Корсо?

— Да. И в този момент — отвърна Мария, поглеждайки часовника си — той е на десет хиляди километра оттук. Готов е да осъзнае мисията си.

---

[1] Буквално Жестокия (исп.). Педро I, крал на Кастилия и Леон (1334—1369 г.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 67

На Карлос му трябваха повече от два часа, за да прочете варианта на ръкописа, който Бенавидес бе написал за краля. Запозна се не само с основния текст — не много по-различен от Мемориала, отпечатан през 1630 година от Филип IV, — но и с бележките в полето, където се споменаваше кои точно църковни мелодии предразполагат към „мистичен полет“ и какво точно са правели някои ангели с мозъка на сестра Мария Хесус, за да реагира така.

Журналистът знаеше вече колко популярни са подобни разкази в мистичната литература. Всъщност сестра Мария Хесус де Агреда не беше единствената монахиня от онова време, с която ангелите от плът и кръв се бяха занимавали. Света Тереза де Хесус, най-голямата мистичка на испанския Златен век, също бе преживяла такива „интервенции“. „Виждах в ръцете му дълга златна стрела и ми се струваше, че на върха ѝ има лек пламък — пишеше. — Струваше ми се, че понякога я забива в сърцето ми и че тя стига до вътрешностите ми. Като я вадеше, сякаш вадеше и тях и аз пламвах цялата от любов към Господа“.

В Мемориала на Бенавидес имаше и други коментари. Съществувала — или поне така се твърдеше в текста — някаква формула за акустичните вибрации, необходими при билокацията. Формула, донесена на християните от някакви „внедрени“ същества, които слезли на Земята в далечни времена. Твърдеше се също, че Светата инквизиция открила техните потомци и им отнела формулата.

— Дженифър… — промълви Карлос след дълго мълчание.

— Да?

— Вие сте видели Синята дама в сънищата си, нали?

— Да.

— Как изглеждаше?

— Ами… Видях как тя се спуска от небето в конус от светлина. Излъчваше такова сияние, че едва различих чертите ѝ… Но се обзалагам, че беше същата жена, която сънувах и по-късно. Онази, която наричаха Мария Хесус де Агреда.

— Все една и съща ли беше?

— Мисля, че да.

— И сте я виждали винаги насаме?

— Да. Защо питате?

— Защото, според този документ — каза Карлос, държейки листовете, — е имало няколко сини дами, летели до Америка по същото време. Казва се, че там са пратени да проповядват поне още три монахини. И че по-късно те били разпознати от местното население като Девата. Знаете ли такова нещо?

— Не. Никой от работещите по проекта не ми е споменавал за други сини дами.

Карлос погледна Дженифър, която очакваше с нетърпение да й преведе текста.

— Всъщност не ми казахте какво е името на този съвместен проект между INSCOM и Ватикана.

— Не, не ви казах. Не знам дали това е важно и дали не е държавна тайна. Но вече няма значение. Нали?

Дженифър се наклони към ухото му и прошепна нещо, от което той се вцепени на дивана.

— Казваше се Хроновизия.

— Хроновизия ли?

— Точно така. Чували ли сте за нея?

Журналистът избегна погледа на Дженифър.

— Да… Преди време.

Дженифър не настоя повече.

Карлос току-що бе повярвал напълно в синхронността. Всичко беше най-прецизно планирано от Програмиста. Вече не се вълнуваше дали някой ден ще стигне до него или не. Сега знаеше, че той съществува.

А това беше повече от достатъчно.

ГЛАВА 68

Пет внушителни черни фиата с перденца на задните стъкла минаха с пълна скорост през портата на единствения отделен блок на Пиаца Сант'Уфицио номер 11, не много далече от площад „Свети Петър“. Не беше добър знак. Върховната власт бе свикала на това събрание префекта на Съвета по обществените въпроси на Църквата; кардинала, отговарящ за Светата конгрегация по делата на светците; главния директор на Института по външни работи (ЮЕ); личния секретар на папата и префекта на Светата конгрегация по Доктрината на вярата. Срещата щеше да се състои в тържествената зала на последната конгрегация. В Светата инквизиция. Точно в 22,30 часа.

Петимата мъже се качиха до третия етаж, придружени от своите секретари. Докато се настаняваха, три бенедиктинки сервираха чай и сладки в сребърен сервиз, украсен с релефните ключове на свети Петър, а няколко служители на Светата инквизиция им раздадоха дебели папки с документите, които щяха да се разискват.

Префектът на Светата инквизиция, доста навъсен човек, изчака гостите му да се настанят. След това с характерната за него тържественост обяви началото на съвета с бронзово звънче.

— Ваши Преосвещенства, Светата майка, Църквата, бе атакувана отвътре и Негово светейшество иска да се справим с този терористичен акт, преди да е станало твърде късно.

Кардиналите се спогледаха, някак изненадани. Никой не беше чувал от месеци и дума за саботажи, конспирации или заговори във Ватикана. Нещо повече, от атентата срещу папата, извършен от някакъв турски фанатик на площад „Свети Петър“, в Рим беше доста спокойно. Само монсеньор Рикардо Торес, шеф на Конгрегацията по делата на светците, се обади и поиска обяснение.

Префект Кормак, слаб мъж, спечелил си славата на суров човек, откакто през 1979 година папата му възложи да се справи с теологията на освобождението, изчака шепотът да стихне. Той гледаше кардиналите така, сякаш се готвеше да съобщи за някакво неизбежно бедствие.

— Все още не знаем нищо за отец Джузепе Балди, отвлечен тази седмица в Испания.

Той направи пауза. Прелатите отново започнаха да си шепнат.

— Изчезването му попречи не само на проекта за Хроновизията, но принуди тайните служби да разследват случая и да извадят наяве документи, с които, смятам, трябва да се запознаете незабавно.

Кормак хвърли поглед на залата и призова към тишина.

— В папките, които ви раздадохме — продължи той, — ще намерите документи, които ви моля да прегледате внимателно. Те са копирани за първи и единствен път заради този съвет. Били са пазени в бронираната камера на Тайния архив и се надявам да ги прегледате най-дискретно.

Папките — с пластмасови корици и със знамето на Ватиканската държава в жълто и бяло, за които говореше монсеньор Джоузеф Кормак — бяха отворени от всички с любопитство.

— Моля, погледнете първия документ — продължи домакинът.

— Ще видите една хронологическа таблица, в която са изброени някои от най-важните появления на Девата. Ако обърнете внимание, ще видите, че преди XI век е посочено едно-единствено посещение на Дева Мария — това при апостол Яков край река Ебро, в Испания, през четирийсета година.

— Ваше Преосвещенство…

Монсеньор Себастиано Балдучи, префект на Съвета по обществените въпроси на Църквата и най-възрастният кардинал сред събралите се, стана от мястото си и размаха заплашително тези копия.

— …Предполагам, че не сме повикани на такова важно събрание, за да обсъждаме стари факти за появления — каза той.

— Седнете, отец Балдучи! — кресна Кормак със зачервени очи.

— Знаете колко цени Негово светейшество култа към Божията майка и колко много е работил за укрепването му…

Всички мълчаха.

— И така, някой иска да извади на бял свят методите, които сме използвали, за да лансираме този култ, иска да засегне авторитета на нашата институция.

— Положението е тревожно, Ваши преподобия. — Станислав Шидив, секретар на папата и последният човек, видял Балди в Рим, взе думата, поглеждайки всеки от присъстващите с ледената гримаса на полски дървар. — По някакъв начин от Ватикана е изтекла

информация за техниката, която използваме, за да предизвикваме появленията на нашата Дева.

— Методи? Техника? Може ли да знам за какво говорите?… упорстваше старият Балдучи, раздразнен.

— Монсеньор Балдучи, вие сте единственият в тази зала, който не е информиран по темата, която се обсъжда тази вечер — прекъсна го Кормак отново. — Но ще играете важна роля в опита ни да овладеем бурята, която се задава.

— Буря ли? Обяснете ми, моля.

— Ако погледнете отново документите, ще ви обясня нещо, което институцията ни държи в тайна от векове.

Джоузеф Кормак, който въпреки трийсетгодишния си стаж в Рим не бе успял да шлифова обноските си на свещеник от лошите квартали, изчака спокойно Балдучи да прегледа първия документ.

— Това, което четете, отче, е историята на първото появление на Девата. Ще я обобщя накратко: смята се, че Мария, загрижена за бавното евангелизиране на стара Испания, отива лично при Яков Стари край река Ебро, в града на Цезар.

— Това е легендата, която става причина за построяването на базиликата „Нуестра Сеньора дел Пилар“ в Сарагоса — уточни монсинъор Торес, единственият испанец, присъстващ на събранието, и отявлен поклонник на тази Дева.

— Въпросът е там, Ваши Преосвещенства, че това „посещение“ е станало, докато Девата е била още жива, преди успението й. И от него в Сарагоса остава един спомен — каменната колона, която и до днес се почита.

Балдучи погледна Кормак накриво и измърмори нещо.

— Приказки! — възрази той. — Апостол Яков никога не е бил в Испания. Това е средновековен мит.

— Яков може и да не е бил, отче, но Девата е била. Така че през първите години от съществуването на нашата институция се е спорило много за това чудо и се стигнало до заключението, че е чудо на билокацията. По волята Божия Богородица се е раздвоила и се е явила на брега на Ебро, донасяйки един камък от Светите места, който и досега е там.

— И какво?

Кормак му повтори:

— Ако погледнете документите, следващите исторически появления са през XI век. След хиляда години!

Монсеньор Балдучи не разбираше. Той гледаше озадачено този списък с имена, дати и места. Все още не схващаше какво иска да каже префектът.

— От хилядната година нататък появленията на Девата се разпространяват като епидемия из цяла Европа. Никой не знаел какво точно става — а още по-малко Църквата, — докато папа Инокентий III не наредил да се направи сериозно проучване, с което се разкрило нещо невероятно. Нещо, което той решил да запази в тайна — предвид историческите последствия.

— Продължете, отец Кормак.

— Добре — пое си той дълбоко дъх. — Може би не помните този факт, но през 999 година Европа е била пред срив. Всички, дори папата, смятали, че светът ще свърши на 31 декември същата година, но нищо такова не се случва. Това обаче съвсем не обезсърчава вярващите, а предизвиква невиждан подем на вярата ни. Надеждите на енориашите за изкупление нарастват и монашеските ордени увеличават неимоверно числеността си. Много от тези нови духовници и монахини попадат изведнъж в един подреден свят, изпълнен с всякакви предизвикателства, и мистиците започват да се множат. Комисията на папа Инокентий констатирала пълно съвпадение между появленията на Девата и мистичните феномени, преживявани от някои монахини. Обикновено това били жени, които не само изпадали в дълбок транс, излъчвайки светлина, но се издигали над земята или потъвали в тежки епилептични припадъци.

— И защо това се е криело? — Присъстващите се усмихнаха на наивността на отец Балдучи.

— За бога, човече! Тази заблуда, че билокираните жени са Девата, не ни е вредяла. Нарасналата вяра в нашата Богородица през Средновековието довела до погребването на много култове, съществували преди християнството, и по-точно на езическите богини, и станала причина за построяването на катедрали и параклиси из цяла Европа. Там, където вярата била застрашена, се „измислял“ патронаж на Дева Мария. Но едва след известно време се постигнал контрол над раздвояването на някои монахини и се сложил ред във възникването на

патронажи на Девата. Започнали сме да контролираме много строго тези мистички.

— Сложил се ред ли? — Балдучи не вярваше вече на ушите си. — Какво искате да кажете? Че Църквата сама е предизвиквала появленията на Девата ли?

— Да, Ваше преподобие. Било открито, че ако тези жени се подложат на определени музикални честоти, се стимулира транс, който довежда до билокирането им. Тази игра била опасна, защото монахините остарявали бързо, за няколко години психическото им състояние се влошавало и те не можели да бъдат използвани повече.

Монсеньор Балдучи погледна друг документ от досието, което им бяха раздали от канцеларията на Светата инквизиция. В него фигурираха имената на монахините, участвали в тази програма от XI до XIX век. Това беше скандално. Монахини като цистерцианката Алейди фон Шербек, която около 1250 година става известна с това, че килията ѝ се изпълвала с ослепителна светлина, а в същото време тялото ѝ се „появявало“ в Тулуза и в други райони на Югоизточна Франция; реформаторката от Ордена на света Клер — Колет дьо Корби, светица, която до смъртта си през 1447 година е била виждана край Лион, давайки повод за именуването на няколко църкви на Богородица на Светлината заради яркостта, с която се появявал образът ѝ; сестра Каталина де Кристо — в Испания през 1590 година, сестра Магдалина дьо Сен Жозе — в Париж след един век, Мария Магдалина де Паци — през 1607 година в Италия… и така, повече от сто монахини.

— Но това означава организация, която да координира действията на много хора — обади се Балдучи, все по-удивен.

— Организацията е съществувала и това била малка група в Светата инквизиция — отвърна му любезно Джанкарло Орланди, главен директор на IOE, който до момента не се беше обаждал.

— И е действала безнаказано толкова векове, без да бъде разкрита?

— Не съвсем безнаказано, отче — отговори му Кормак някак тъжно. — Точно това е причината за свикването на събранието. Всъщност на друго място в документите ще намерите данни за единственото сериозно нарушение, допуснато в този проект през осемвековното му съществуване. Станало е през 1631 година, след

като Светата инквизиция осъществява успешно една програма за „покръстване от разстояние“, като изпраща една испанска монахиня в Ню Мексико.

— Синята дама ли?

— Нима знаете за това? — Отговорът на Балдучи изненада събралите се.

— Че кой не знае? Дори плъховете в Рим знаят, че през последните месеци от разни библиотеки и държавни архиви изчезват исторически документи, свързани с този случай.

— Това имах предвид, отче.

Отец Кормак кимна, давайки думата на монсиньор Торес да обясни.

— Проблемът с изчезналите документи — започна Торес — е загадка. Били са откраднати от Националната библиотека в Мадрид и дори от Тайния архив на Ватикана. Крадците са подбрали само онези текстове, от които става ясно, че такава програма за предизвикването на „появления“ на Дева Мария съществува, и са се опитали те да станат достояние на общественото мнение.

— Значи крадците знаят всичко… — промълви секретарят Шидив.

— Там е проблемът. Няма съмнение, че някоя могъща организация се е внедрила сред нас и търси начин да ни провали. Това е пета колона, която се опитва да унищожи едно многовековно дело.

— Отче! Нали не обвинявате никого от тази маса? — Думите на Джанкарло Орланди стреснаха целия „консилиум“.

— Не се вълнувайте толкова. Врагът, за когото говоря, действа зад гърба на Църквата. До този момент е успял да се добере до един документ, за който всички смятахме, че е под контрол, почти забравен и в който са обяснени техниките за предизвикване на фалшиви появления на Девата и други чудеса — като чуването на Божия глас, чрез използването на акустични вибрации.

— Господи! Нима това е възможно?

Балдучи погледна ужасено отец Кормак и видя как той кима:

— Възможно е.

— И какво ще стане, ако лъжата се разкрие?

— Ще бъде нанесен страшен удар на престижа ни. Представете си, ще станем известни като създатели на появления чрез „специални

ефекти“. Вярващите ще се почувстват излъгани и ще се отдръпнат от опеката на Светата майка — Църквата…

— Вече знам защо сте ме повикали — промълви Балдучи. — Искате в качеството ми на префект на Съвета по обществените въпроси на Църквата да убедя християните в истинността на тези появления, нали?

— Не съвсем. Стореното не може да се поправи и враждебната сила, която се е добрала до документите, вече е взела мерки за разпространяването на ужасната тайна.

— Тогава?

— Вашата мисия ще бъде да смекчите тази информация пред света, за да не подейства тя така шокиращо, когато враговете ни я разпространят. Имаме сериозни опасения, че нещата са вече извън контрол.

— И как да го направя?

— Точно това трябва да решим. Но аз имам няколко идеи. Да се възложи на някого например да напише роман, да заснеме телевизионен сериал, да пусне филм… и тям подобни! Използвайте рекламата. Нали знаете, че когато истините се скрият зад фикцията, накрая някак губят силата си.

Монсеньор Шидив стана тържествено от стола си.

— Имам предложение. Преди да изчезне, Балди бе говорил с един журналист, на когото споменал някои подробности за Хроновизията, които той по-късно публикува в Испания.

— Спомняме си — прекъсна го Кормак.

— А защо не поканите този журналист да напише романа, за който говорите? В крайна сметка той вече знае някои подробности, с които да скалъпи историята. Може да сложи някакво заглавие като Синята дама…

Префектът на Светата инквизиция се усмихна широко.

— Това е добра отправна точка. Вие мислите като ангелите — заяви той.

Шидив се усмихна вътрешно. И наистина, за пръв път в историята един ангел имаше толкова високо положение във Ватикана и можеше да налага мнението си. Но нито Кормак, нито другите от съвета знаеха това. Помисли си за горчивината и объркването, които отец Балди, отвлечен в Сеговия, сигурно изпитваше в този час.

Съжаляваше, че го беше излъгал и принудил да тръгне по следите на документи, с които отдавна разполагаше. Но не можеше да допусне други хора от Църквата да се възползват от знанията му. Имаше намерение да го освободи още тази вечер, да го изпрати обратно в килията му във Венеция и щом сега вече Балди знаеше всички подробности за поколението на ангелите, да му предложи да се присъедини към тяхната кауза и да предостави техническите си знания в служба на истината.

А що се отнася до Карлос Алберт, беше му забавно да мисли колко много синхронности го чакаха занапред. Беше сигурен, че журналистът, който бе привлякъл вниманието на неговия Орден на Светия образ, като задаваше неудобни въпроси за Хроновизията, щеше да си възвърне вярата. Поне в ангелите. Същото щеше да стане и с Дженифър Нарейди. Но най-много се радваше на това, че от този ден никой нямаше да използва братята му, за да заблуждава себеподобните си.

— Като ангелите ли казахте? — прошепна той шеговито на Кормак. — Да. Бунтовници.

ПОСТСКРИПТУМ
(НЯКОИ СВЕДЕНИЯ ЗА НЕПОДГОТВЕНИТЕ ЧИТАТЕЛИ)

Последната дума за историята на Синята дама все още не е казана. От три века състоянията на екстаз и билокациите на сестра Мария Хесус де Агреда, както и на други монахини от тази епоха, като сестра Мария Луиса де ла Асенсион — монахинята от Карион, — не са получили полагащото им се внимание в учебниците по история. Летописците предпочитат да изтъкват другите заслуги на монахинята от Агреда: истинската Синя дама е водела интензивен живот, посветен на литературата и на богата кореспонденция с най-изтъкнатите политически личности на времето си, сред които и кралят на Испания Филип IV.

Една от всичките й зрели творби ще й донесе безсмъртие: обемисто произведение в осем тома със заглавие Мистичният Божи град, написано — поне така е казала тогава — по изричното желание на Девата. В него тя разкрива живота на Богородица с такива подробности, че дори днес творбата й е в основата на дългометражни филми — като Страстите Христови на Мел Гибсън. За написването на тази книга сестра Мария Хесус посвещава седем години от живота си, през които продължават виденията й и срещите с ангели от плът и кръв. Заинтригуван от тези истории, малко след разпитите, проведени от отец Бенавидес, Филип IV пише за пръв път на монахинята. Това става през октомври 1631 година.

Подобно на своите предци, монархът решава да повери душевните си тайни на тази просветлена монахиня, чиито съвети му помагат дори за вземането на важни политически решения. Сестра Мария Хесус е утешавала неведнъж краля, служейки за „медиум“ между него и съпругата му — Исабел Бурбонска, след смъртта й или между краля и мъртвия му син — принц Балтасар Карлос, „изпратен“ според монахинята в чистилището.

През 1643 година сестра Мария Хесус изгаря оригинала на Мистичния Божи град и през 1655-а започва да го възстановява. Приживе тя изгаря много свои творби и по-специално онези, които се

отнасят за периода на билокациите й в Ню Мексико, поради което ние, изследователите, сме изгубили много ценни следи, водещи към същността на тези преживявания. Но все пак някои от тях са спасени: като един текст, запазен в Националната библиотека в Мадрид (със сигнатура Ръкоп. 9354) и озаглавен Трактат за кръглата форма на Земята, в който тя описва нашата планета такава, каквато я вижда от небето.

Но от всички документи, в които се говори за това нейно приключение, най-важен без съмнение е Мемориала на Бенавидес. Първият от двата, отпечатан през 1630 година, има голяма стойност: това е първият исторически текст, в който са описани земите на Ню Мексико, и изучаването му днес е задължително в тамошните университети.

Колкото до другите теми, развити в романа, трябва да кажа, че правителството на Съединените щати наистина създаде лаборатория за „психошпиони“ във Форт Мийд, много, от които говорят открито от години, и то от първо лице, за преживяванията си в INSCOM. Много от показанията им послужиха за основа при написването на някои части от тази история. Както и проучванията на инженер Робърт Монро, починал през 1995 година, който даде своя принос за изясняване феномена на астралното пътуване в своите книги Journeys Out of the Body, Far Journeys и Ultimate journey[1].

Проектът за Хроновизия също е реален. Всъщност в началото на деветдесетте години аз интервюирах във Венеция един бенедиктински свещеник, участвал в някои експерименти, за да „види“ и дори да „фотографира“ миналото. Този духовник — специалист по преполифония — се казваше Пелегрино Ернети и почина през 1994 година. В краткото интервю, което взех от него в манастира „Сан Джорджо Маджоре“ във Венеция, той ми каза само, че Пий XII е класифицирал тези проучвания като строго секретни. Както изглежда, папата е сметнал, че масовото им разпространяване би променило хода на историята ни. И Ернети, верен на своя папа, отнася тази тайна в гроба.

Така че този роман е резултат от преплитането на отделни нишки, на които попаднах в проучванията си на легендата за Синята дама, днес много известна в югоизточната част на Съединените щати, но практически неизвестна в Испания. Но той е плод и на страстта ми

към тайната на „полетите“ във времето и пространството и на синхронностите. Нишки, които, свързани по подходящ начин, ми дадоха възможност да стигна поне за себе си до една истина: че на този свят нищо не е случайно. Дори това, че тази книга е попаднала в твоите ръце, читателю.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга е написана в памет на хората, които през 1629 година се впускат в проучването на суровите земи на Ню Мексико и занасят там първите ценности на Стария свят. Експедицията е включвала дванайсет войници, деветнайсет свещеници и дванайсет братя послушници. Групата е водена от брат Естсбан де Переа, но имената на тези храбри носители на вярата остават неизвестни. Затова искам да поправя тази огромна несправедливост. И смятам, че е дошъл моментът да споменем Антонио де Артеага, Франсиско де Асебедо, Кристобал де ла Консепсион, Агустин де Куеляр, Роке де Фигередо, Диего де ла Фуенте, Мартинес Гонсалес, Андрес Гутиерес, Франсиско де ла Мадре де Диос, Томас Мансо, Франсиско Муньос, Франсиско де Порас, Хуан Рамирес, Бартоломе Ромеро, Франсиско де Сан Буенавентура, Гарсия де Сан Франсиско и Диего де Сан Лукас. Имената им се споменават в различни документи и летописи, които никой не чете, но ако не беше техният подвиг, тази книга никога нямаше да бъде написана. Дано тя съживи сега спомена за тях.

Разбира се, музата, вдъхновила тази книга, е самата Синя дама, на чийто път се озовах на 14 април 1991 година, сред силния снеговалеж, за който се разказва в тези страници. Сигурен съм, че по някакъв начин тя ме е насочила и към такива способни хора — като Каролин Рейди, Джудит Кър и моята любима издателка Джоана Кастильо от Атрия Букс. Благодарение на последната се отдадох на тежката задача да преработя този ръкопис, който почти десет години чакаше своя час.

Зад тази творба стоят още много имена. Например тези на Том и Илейн Колчи — моите агенти в Съединените щати, които прегледаха внимателно всяка страница и предложиха находчиви варианти за клопките, в които сам бях попаднал. Както и името на Антония Кериган и нейния екип от литературната ми агенция в Барселона, чийто ентусиазъм и успешна работа бяха вдъхновени от „синята сила“ на тези страници. И двата екипа — в Америка и в Европа —

извършиха чудо, като ме свързаха с почти същия екип, който лансира Тайната вечеря в Съединените щати, и по-специално с такива находчиви личности — като Майкъл Селек, Сю Флеминг, Карин Луис-Джойс и Кристин Дюплесис от маркетинга и Катлийн Смит и Дейвид Браун от безценния рекламен отдел. Длъжник съм и на Нанси Клемънтс, Гари Урда и Дина д'Алесандро. Както и на Сибил Пинкъс, Изолде Сабер и Нанси Инглис, която беше много взискателна към мен. На всички тях — благодаря. Благодаря и на майсторите на детайла Ейми Таненбаум от Ню Йорк и Давид Гомбау, моя уебмастър в Мадрид.

През седемте години на проучвания за тази книга ми помогнаха много и Висенте Парис, който се впусна заедно с мен по следите на Синята дама в Америка; майорът от авиацията Хуан Сол, винаги готов да провери дребните детайли и техническите термини, и Ракел Менес от Националната библиотека в Мадрид, която извади от фондовете текстове, които не съм и мечтал, че ще видя. На професор Кларк Колахан от Уала-Уала Юнивърсити във Вашингтон, на отец Антонио Мария Артола, професор по Светите писания във Факултета по теология на Университета в Деусто, и на Антонио Пинеро, преподавател по филология на Новия завет в университета „Компутенсе“ в Мадрид, дължа благодарност за вдъхновението и доброто чувство. Както и на журналистката Палома Гомес Бореро, с трийсетгодишен стаж на кореспондент в Рим и Ватикана зад гърба си, която бе въодушевена от тази дама от деня, в който й заговорих за нея.

И нека читателят ми позволи да запазя в тайна имената на много други, които не споменавам тук. Те бяха като ангели за автора, а вече знаем, че трябва да оставим ангелите да летят на свобода.

---

[1] „Пътуване извън тялото“, „Далечни пътувания“, „Безкрайно пътуване“ (англ.). Б. пр. ↑

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА (НЯКОИ ГЕРОИ ОТ ТОЗИ РОМАН, КОИТО НАИСТИНА СА СЪЩЕСТВУВАЛИ)

Много са историческите личности, получили заслужено място в тази творба. Тук давам кратка биография на най-важните от тях, защото съм сигурен, че те ще събудят интереса на онези читатели, които вече подозират, че Синята дама е много повече от роман.

Когато пред една дата има „с.“ (съкращение от латинското circa), това значи, че става въпрос за приблизително датиране. В някои случаи не разполагаме дори с такава информация за датите на раждане и смърт.

Агреда, сестра Мария Хесус де (1602–1665 г.). Мирянското ѝ име е Мария Коронел-и-Арана. От много малка тя се оформя като тайнствена, вглъбена и интелигентна личност. Доста от биографите ѝ смятат, че е от така наречените „преродени учени“. Тоест, че има знания за науки, които никога не е изучавала, Когато е само на тринайсет години, родителите ѝ превръщат родната ѝ къща в манастир. Майка ѝ я насърчава да стане монахиня и тя приема тази участ, щом навършва седемнайсет години. През 1625 година, на двайсет и три години, започват мистичните ѝ преживявания. Билокирала се е, левитирала е пред очите на другите сестри и е вършела всякакъв вид чудеса или свръхестествени неща; това е и периодът на мистериозното покръстване в Америка. Малко по-късно, след като още много млада — на двайсет и пет години, е избрана за игуменка, тя написва житието на Дева Мария — Мистичният Божи град, със специалното благоволение на папата и започва оживена кореспонденция с крал Филип IV. Без съмнение това е една от най-харизматичните личности на испанския Златен век, въпреки че нейната история все още не е толкова известна.

Алберт, Карлос. Всъщност този герой бе създаден, за да опиша на читателя някои от невероятните ситуации, които ми се случиха по време на събирането на фактологията за Синята дама. В известен смисъл той е моето alter ego[1].

Случайното стечение на обстоятелствата, което отвежда Карлос до селото на Мария Хесус де Агреда, разказано в първата половина на книгата, е нещо, което преживях лично и което остави дълбока следа в съзнанието ми.

Балди, Джузепе. Въпреки че това е измислен герой, образът му е вдъхновен от бенедиктинския свещеник и екзорсист Пелегрино Ернети (1925–1994 г.), професор по преполифония във Венеция. През май 1972 година Ернети дава едно полемично интервю за неделната притурка на Кориере дела Сера, в което признава, че е работил за създаването на машина, способна да фотографира миналото. Нарича я „Хроновизия“. Всъщност аз успях да взема интервю от него в манастира „Сан Джорджо Маджоре“ във Венеция една година преди смъртта му. Онова, което ми разказа тогава, послужи за написването на част от този роман.

Бенавидес, брат Алонсо де (с. 1580–1636 г.). Роден е на неизвестна дата на остров Сан Мигел от Азорските острови и бива ръкоположен за свещеник в Мексико през 1598 година. През октомври 1623 година е избран за пазител на областта Ню Мексико, която наричали Хранилище на свети Павел, и някъде до 1629 година, когато бива заместен от брат Естебан де Переа, успява да покръсти осемдесет хиляди индианци. След като написва прочутия си Мемориал за крал Филип IV, отива в Агреда, за да разпита сестра Мария Хесус и да изясни връзката ѝ с появленията на Синята дама в Америка. На 30 април 1631 година се слага началото на низ от срещи между двамата, продължили две седмици. След време брат Алонсо става помощник-епископ на Гоа, тогава португалско владение в Индия, но умира при пътуването си дотам.

Мансо-и-Сунига, Франсиско (1587–1656 г.). Бил е архиепископ на Мексико между 1629 и 1634 година и точно той нарежда на брат Естебан де Переа да проучи от какво естество са появленията на Синята дама в Ню Мексико.

Марсиля, Себастиан (с. 1570-с. 1640 г.) — Лектор по теология в манастира „Сан Франсиско де Памплона“ и управител на всички манастири на ордена в Бургос, той е първият духовник, разпитвал сестра Мария Хесус де Агреда за „свръхестествените ѝ пътешествия“ в югоизточната част на днешните Съединени щати. След тези

разговори — към 1627 година, той пише писмо на архиепископа в Мексико и го информира за тези видения.

Монро, Робърт (1915–1995 г.). Този звукоинженер започва да се интересува от така наречените Out of Body Experiences (OBE), или преживявания извън тялото, когато през 1958 година сам преживява „астрално раздвояване“. След като установява, че няма тумор в мозъка, не страда от халюцинации и няма признаци за наченки на необратимо умствено заболяване, той започва да проучва собствения си случай. И стига до заключението, че това преживяване, както и други по-късно, се предизвиква, когато мозъкът му „синтезира“ определена честота на звука. През 1974 година основава института „Монро“ във Вирджиния като център за тези първи проучвания и за развитие на технологията Hemy-Sync, позволила му да стимулира мозъка чрез звуци, за да предизвиква „астрални пътешествия“ по желание.

Переа, брат Естебан де (с. 1585–1638 г.). Францискански духовник, роден във Вилянуева дел Фресно (Бадахос), на границата с Португалия. Произхожда от знатно семейство, което му позволява да се издигне бързо в църковната йерархия. В началото на XVII век отговаря за установяването на Инквизицията в Ню Мексико, където става отец пазител през 1629 година.

Порас, брат Франсиско де (? — 1633 г.). Францискански мисионер, който през август 1629 година основава мисията в Сан Бернардино, в земите на племето хопи. В това пътуване го придружават братята Андрес Гутиерес, Кристобал де ла Консепсион и Франсиско де Сан Буенавентура. Умира, отровен от „знахарите“ от мисията „Аватови“, на 28 юни 1633 година.

Салас, брат Хуан де (? — с. 1650 г.) — Францискански мисионер, родом от Саламанка. През 1622 година основава мисията „Сан Антонио“ в едно селище в Ню Мексико, наречено днес Ислета Пуебло. Самият той я управлява до идването на отец Естебан де Переа през юли 1629 година, който му нарежда да отиде в Гран Кивира и да проучи появленията на Синята дама.

Торе, брат Андрес де ла (? — 1647 г.). Роден в Бургос, той е първият изповедник на сестра Мария де Агреда в продължение на 24 години, и то „полагайки доста усилия“, по собствените му думи. Филип IV е искал да го направи епископ, но той се отказва от тази

привилегия, за да бъде близо до монахинята. Прекарва последните години от живота си в манастира „Сан Хулиан“ в Агреда.

Филип IV, крал на Испания (1605–1665 г.). При управлението на този монарх се извършват билокациите на сестра Мария Хесус де Агреда в Америка. През юли 1643 година самият Филип IV посещава манастира край планината Монкайо, в Сория, и се среща за първи път със Синята дама. Шест дни по-късно двамата започват да водят кореспонденция, която ще продължи до 1665 година. Няма точни данни за това, но навярно благодарение на краля францисканците успяват да идентифицират Синята дама, описана от индианците от Ню Мексико, като монахинята от Агреда. По негова заповед през 1630 година е отпечатан и Мемориалът на отец Бенавидес в Кралската печатница в Мадрид. Филип IV е уважавал много сестра Мария Хесус де Агреда и писмата, които й е писал, говорят много повече за личността на монарха от всеки друг документ от епохата.

---

[1] Другото ми „аз“ (лат.). — Б. пр. ↑

МЕМОРИАЛ НА БЕНАВИДЕС (1630 Г.)

Откъс от Мемориала, написан от брат Алонсо де Бенавидес за Филип IV и издаден от Кралската печатница в Мадрид през 1630 година, в който се говори за появленията на Синята дама. Това е първият исторически документ, отразил невероятната роля на една „млада и красива жена“ в покръстването на Ню Мексико.

ЧУДОТО НА ПОКРЪСТВАНЕТО НА ХУМАНСКОТО ПЛЕМЕ

И напускайки тази западна част, като се тръгне от град Санта Фе, център на ново Мексико, намиращ се на 37 градуса, и се мине през земята на племето апачи, на повече от сто и дванайсет левги на изток, се стига до племето на хуманите, което заслужава да бъде споменато заради чудото на покръстването му. Преди години един духовник на име брат Хуан де Салас тръгнал да покръства индианците томпирос и салинерос, където са най-големите солници на света, граничещи в тази част с тези на хуманите: те водели война и като отишъл отец брат Хуан де Салас при племето салинерос, хуманите казали, че човек, който отива при бедните, е добър, така отецът им се понравил и те го помолили да отиде да живее при тях и всяка година ходели при него, но той бил зает с християните, защото знаел езика и бил много добър посланик, а нямало достатъчно духовници и той говорил с хуманите, които поискали от него, докато Господ прати повече отци, както миналата 29-а година, когато Ваше Величество нареди на вицекраля на Нова Испания да ни прати трийсет духовници, водени от отец Естебан де Переа, който беше Пазител, така пратихме после споменатия отец и още други, сред които отец Диего Лопес, водени от самите индианци; и преди да тръгнат, попитахме индианците да ни кажат защо искат толкова да ги покръстим и духовниците да им проповядват? А те отговориха, че една жена — като онази, дето беше

нарисувана там (това беше образът на майка Луиса де Карион), говорила на всеки от тях на неговия език да отидат да повикат отците да ги просветят и покръстят и да не се помайват; и че жената, която им проповядвала, била облечена точно като онази, която била нарисувана там, но лицето й не било същото, а нежно, защото била млада и красива: и винаги, когато идвали отново индианци от тези племена и виждали образа, говорели помежду си и казвали, че дрехата била същата, но лицето — не защото лицето на жената, която им проповядвала, било младо и красиво.

КРАТКА ХРОНОЛОГИЯ НА ЕДНА ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

2 април 1602 г. В Агреда се ражда Мария Коронел-и-Арана. Тя ще влезе в историята с прозвището Синята дама заради мистериозното покръстване в югоизточната част на днешните Съединени щати. И все пак тя никога не е напускала физически родното си село.

22 юли 1629 г. Група индианци хумани, тръгнали от земите на Ню Мексико, отиват в мисията „Сан Антонио“ в Ислета и молят францисканците да занесат Евангелието в тяхното село. В този момент там е спряла да почине експедиция от двайсет и девет монаси. Индианците им разказали как една млада тайнствена Синя дама съобщила на племето им за пристигането на отците в района и монасите изпълнили молбата им.

Юли 1629 г. След няколко дни. Братята Хуан де Салас и Диего Лопес тръгват заедно с група индианци хумани към село Куелосе, в Гран Кивира, на повече от 300 километра от Ислета. Там те ще проповядват и ще покръстят първото от племената, посетено от Синята дама.

Август 1630 г. Брат Алонсо де Бенавидес стига до Мадрид, където е дворът на крал Филип IV, за да даде отчет за работата си като отец пазител на провинция Ню Мексико и за чудото на покръстванията, на които е станал свидетел. Същото лято ще започне да пише прочутия си Мемориал, който Кралската печатница в Мадрид ще отпечата.

Април 1631 г. Отец Бенавидес се среща лично със сестра Мария Хесус де Агреда. Срещата се провежда в манастира на монахинята в кастилското село Агреда. Там той ще се убеди, че тази монахиня наистина е Синята дама, която търси. Сестра Мария му предава дори дрехата, с която е отишла в Америка.

Май 1631 г. Отец Бенавидес пише писмо на францисканските мисионери, които работят в Ню Мексико, и ги запознава с разкритията си за Синята дама. Съобщението му ще бъде отпечатано в град Мексико през 1730 г. под дългото заглавие *Извадка от писмото, което преподобният отец брат Алонсо де Бенавидес, който беше пазител в*

Ню Мексико, изпраща от Мадрид на духовниците от Светото Хранилище на кръщението „Свети Павел“ в същото кралство, лето 1631.

12 февруари 1634 г. Папа Урбан VIII получава друга версия на Мемориал на Бенавидес, допълнена от самия францисканец, в която същият включва резултата от разговорите си със сестра Мария Хесус де Агреда и заключението, че тя е единствената причина за появленията на Синята дама в Америка.

2 април 1634 г. Брат Алонсо де Бенавидес представя в Рим, по заповед на папата, нов доклад за появленията на Синята дама в Светата конгрегация за пропаганда на вярата.

15 април 1635 г. Започват първите разпити на сестра Мария Хесус де Агреда пред Инквизицията. Събраният материал се пази в архива, но не е заведено дело срещу монахинята.

18 януари 1650 г. Инквизиторите брат Антонио Гонсалес дел Морал и нотариусът Хуан Рубио отиват в манастира в Агреда да разпитат Синята дама, която вече е игуменка. В продължение на няколко дни монахинята ще съдейства за втори път на Светата инквизиция, разкривайки някои от мистичните феномени, които е преживяла, сред които и билокациите си до Америка. Тя никога не е била съдена.

24 май 1665 г. Сестра Мария Хесус де Агреда умира на 63 години в манастира си. След тържественото погребение бележките, писмата и ръкописите й са затворени в ковчеже с три ключалки, за да е сигурно, че наследството й ще бъде използвано правилно. Бележките от посещенията й в Америка не са там. Тя сама ги изгаря няколко години преди това, когато се опитва да заличи от паметта си тези „излизания от тялото“. С унищожаването им историята губи документ с неоценима научна и културна стойност.

Издание:
Издателска къща „Хермес“ — Пловдив, 2007 г.
Екатерина Христева Делева, преводач, 2007 г.
Георги Атанасов Станков, художествено оформление на корицата, 2007 г.

c/o Antonia Kerrigan Literary Agency — Barcelona

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.